

MUSIC BOX

MERLIN's

WE ARE THE GOVERNMENT AND WE ROCK 'N' ROLL !

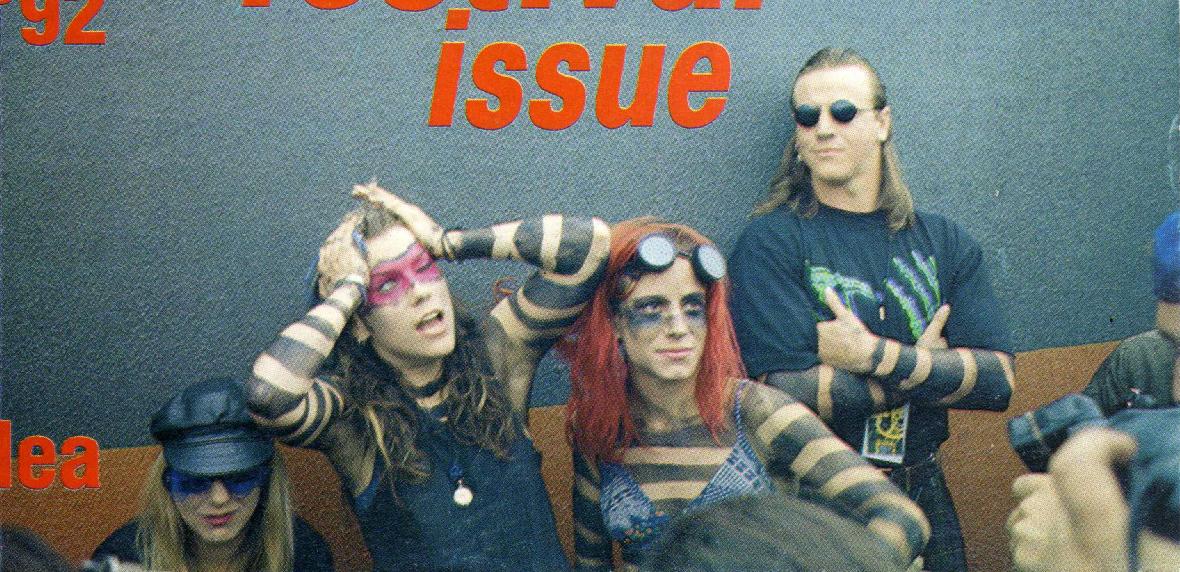
ΤΕΥΧΟΣ 13
ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1992
ΤΙΜΗ 500 Δρχ.

television

Lollapalooza
Reading '92
Fugazi
The Ex
Helmet
Willard
Poison Idea

*festival
issue*

FUCK THAT WEAK SHIT !

- SEAWEED**
Weak (LP/CD)
- BULLET LAVOLTA**
Swan Dive (LP/CD)
- DEVIL DOGS**
We Three Kings (MLP)
- HERETICS**
Goat Milk Fudge (LP/CD)
- EXPLODING WHITE MICE**
Collateral Damage (LP/CD)
- DEUS EX MACINA**
Execute (7")
- VERTIGO**
Ventriloquist (LP/CD)
- MONSTER MAGNET**
Evil (7"/12")
- AFGHAN WHIGS**
My World Is Empty Without You (12")
- GORIES**
Outta Here (LP)

MERLIN'S GRAPHICS

HITCH - HYKE RECORDS
tel. (01) 9233472, fax. 7249370

SUB POP, AMPHETAMINE REPTILE,
GLITTERHOUSE, REPULSION, CRYPT,
CITY SLANG, EPITAPH, NORMAL

MERLIN'S GRAPHICS

- KENDRA SMITH**
The Guilt Of Temporal Adventurers (10"/CD)
- BEASTS OF BOURBON**
The Low Road (LP/CD)
- CHRIS CACAVAS**
Good Times (LP/CD)
- BONGWATER**
The Big Sell-Out (LP/CD)
- SUPERCHUNK**
Tossing Seeds (LP/CD)
- VARIOUS**
Not The Singer, But The Songs
- An Alex Chilton Tribute (2LP/CD)
- YOUNG FRESH FELLOWS**
Somos Los Mejores (LP/CD)
- WALKABOUTS**
Dead Man Rise (12"/CD)
- VIVA SATURN**
Soundmind (CD)
- JON SPENCER BLUES EXPLOSION**
Crypt Style (LP)
- RED EYE, CITY SLANG, CRYPT,**
SHIMMY DISC, HEYDAY,
NORMAL, SUB POP, MUNSTER

be alternative!

HITCH - HYKE RECORDS
tel. (01) 9233472, fax. (01) 9241840

RED EYE, CITY SLANG, CRYPT,
SHIMMY DISC, HEYDAY,
NORMAL, SUB POP, MUNSTER

ARM YOUR DESires !

**eliminate racism...
destroy fascism...**

MERLIN'S MUSIC BOX

Περιοδικό προώθησης της ανεξάρτητης μουσικής σκηνής (και όχι μόνον)
Alternative & independent magazine

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΕΜΑΤΑ

JESUS & MARY CHAIN	22
HELMET	28
POISON IDEA	30
TELEVISION	32
STEEL POLE BATH TUB	55

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

FACE TO FACE	15
FUGAZI	16
GORIES	18
WILLARD	20
EX	24
NICOTINE SPYRAL SURFERS	60

ΕΔΙΤ.

Χαίρετε και νάμαστε πάλι εδώ, προσπαθώντας να ξεκαθαρίσουμε μερικά πράγματα, για πρώτη και τελευταία φορά. Το MMB ακολούθησε μέχρι τώρα μιά σταθερή πορεία, παρ' όλες τις αντιξούτητες και τα προβλήματα που προσπάθησαν να σταθούν εμπόδιο στο δρόμο του. Κατάφερε, χάρη κυρίως στο κουράγιο και την προσπάθεια όλων εκείνων που ασχολούνται με την έκδοση και τη διανομή του, αλλά και με την βοήθεια όσων το υποστηρίζουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, να φτάσει εκεί που κανένα άλλο ανεξάρτητο περιοδικό δεν έχει φτάσει. Και αυτό είναι κάτι που μας τιμά, ακριβώς επειδή γνωρίζουμε πολύ καλά τι συμβαίνει γύρω από αυτόν τον αχταριά που αρέσκεται να (αυτο)αποκαλείται "ανεξάρτητος/εναλλακτικός ελληνικός χώρος".

Από τον Οχτώβρη του 1989, οπότε εκδόθηκε το πρώτο MMB, προσπαθήσαμε να πλησιάσουμε άλλες απόπειρες σαν τη δική μας, ώστε να αποκτήσουμε μιά επαφή για την χάραξη μιάς γραμμής που θα αντιστεκόταν απέναντι στη μιζέρια και την επανάληψη, προσφέροντας στους αναγνώστες μερικά θέματα, που ενώ άξιζαν τον κόπο και με το παραπάνω, δεν θα είχαν ελπίδα να παρουσιαστούν από κάποια "επίσημα" μουσικά έντυπα.

Σήμερα, σχεδόν τρία χρόνια από την πρώτη μας έκδοση, δυστυχώς οι διαπιστώσεις μας είναι κάτι παραπάνω από ζοφερές. Πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, όλοι όσοι ασχολούνται με την (ο Θεός ή ο διάβολος να την κάνουν) εναλλακτική σκηνή, πίστεψαν πως κρατώντας ένα μολύβι στα χέρια τους, ή χτυπώντας τα πλήκτρα μιάς γραφομηχανής ή ενός κομπιούτερ, έχουν πιάσει τον παπά απ' τα αρχίδια. Ανθρώποι ζηλόφθονες, που δεν σέβονται την προσπάθεια κανενός (ούτε και τη δική τους), σκουλήκια που βγήκαν μέσα από το χώμα για να τρυγήσουν στο όνομα

Ο ΜΕΝ Α ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

READING 8
LOLLAPALOOZA 12
BACK IN THE U.S.A. 46

NEWS 6
HEAVY LOAD 34
INDIES 36
TAPES KEPT A ROLLIN' 37
SNIFFIN' VINYL 38
7" PLEASURE 44
SURVIVAL KIT 49
SAVAGE PRESS 54
SPACED OUT 57

R I A L

της "ανεξαρτησίας" τα αγαθά και τους κόπους όλων εκείνων που πραγματικά κάνουν αυτό που αγαπάνε, όντα ύπουλα και στάσιμα που το μόνο που ξέρουν είναι να "αγνοούν" εσκεμμένα και να προσπαθούν να κάνουν και τους άλλους να αγνοήσουν όλα εκείνα που τους κλέβουν την παράσταση. Ολοι αυτοί θα μας βρουν μπροστά τους (ή πίσω τους), αλλά μόνο όταν και όποτε εμείς το θελήσουμε... Και αυτό είναι Απειλή!

Το MMB ανέχτηκε πάρα πολλά. Βοήθησε άτομα να πραγματώσουν τις επιθυμίες τους, χωρίς να γνωρίζει ότι κρύβει φίδια στον κόρφο του. Ομως παθαίνοντας, μαθαίνει κανείς. Ολοι όσοι νομίζουν πως είναι "κάτι", δεν είναι τίποτε άλλο παρά πράγματα ποταπά και παλιοκαιρισμένα. Η ανάσα τους βρωμάει και ζέχνει θανατίλα, γι'αυτό και είναι καταδικασμένοι να μείνουν στάσιμοι, ακόμα κι αν αποκτήσουν τα μύρια αγαθά της γης.

Παράλληλα, κάποιοι καινούργιοι έρχονται να μας γεμίσουν ελπίδα πως τελικά τα πράγματα δεν είναι και τόσο μαύρα. Ορισμένες προσπάθειες από την επαρχία και μερικοί άλλοι, εξακολουθούν να στηρίζουν τους κόπους τους με τις ίδιες τους τις δυνάμεις. Άλλοι, προτίμησαν να αποχωρήσουν...

...Και εμείς συνεχίζουμε για τα άστρα. Με έντονους προβληματισμούς και καθαρές συνειδήσεις, προχωράμε για κατακτήσουμε το Αγνωστό. Και θα το κάνουμε με όλα τα μέσα, προβλεπόμενα και απρόβλεπτα, ακόμα κι αν χρειαστεί να μείνουμε μόνοι. Τουλάχιστον θα ξέρουμε με ποιούς θα πάμε και ποιούς θ' αφήσουμε. Anyway, it's lonely at the top (but the view is wonderful!).

Η ΕΚΔΟΣΗ

ROLLINS BOX

Χαράς ευαγγέλια για τους απανταχού φανς του Rollins, που δεν έχουν (ακόμα) την τύχη να τον δουν ζωντανό στη σκηνή. Η Touch & Go κυκλοφόρησε ένα σετ CD διάρκειας 6 ωρών, το οποίο περιλαμβάνει live ηχογραφήσεις της περιόδου 1987 - 1990 από 21 συνολικά κονσέρτα του αμερικανού καλλιτέχνη. Πουλιέται σε box αλλά και χωριστά.

ALICE IN CHAINS

Ετοιμάζουν το νέο τους άλμπουμ με παραγωγό τον Dave Jerden, το οποίο αναμένεται στα τέλη της χρονιάς. Μέχρι τότε, αρκεστείτε στο EP "Sap" στο οποίο συμμετέχουν οι guest stars Mark Arm, Anne Wilson και Chris Cornell.

Velvet Μιά καινούργια εταιρεία εισαγωγής δίσκων εμφανίστηκε τον τελευταίο καιρό και σκοπός της είναι να μας φέρει δίσκους από ένα ευρύτερο μουσικό φάσμα. Πρόκειται για την Velvet Music, που κάνει ήδη μιά προσεγμένη και ποιοτική αρχή. Εμείς ευχόμαστε καλή τύχη, γιατί πραγματικά τέτοιες προσπάθειες αξίζουν την προσοχή μας. Οσοι ενδιαφέρεστε για περισσότερες λεπτομέρειες, μπορείτε να τηλεφωνείτε στο 65-26-652 από τις 9 το πρωί ως τις 5 το απόγευμα.

GO! METAL!

Μιά προσπάθεια προώθησης του underground metal ξεκινάει το "Go!", ένας χώρος που βρίσκεται στα Εξάρχεια, στην οδό Σολωμού 14. Οποιο γκρούπ (όχι απαραίτητα metal) έχει κάποιο demo ή δίσκο και θέλει να το "σπρώξει", καλό είναι να έρθει σε επαφή με τα παιδιά που κάνουν μιά δύσκολη προσπάθεια σε καιρούς χαλεπούς... Υπάρχουν και δίσκοι πολλών ξένων συγκροτημάτων, που σίγουρα δε βρίσκονται εύκολα. Λειτουργεί σε βάση καθημερινή.

ΣΥΜΠΑΤΑΣΗ

Ολοι ξέρετε πολύ καλά τις δυσκολίες που πέρασε (και περνάει) το "Ράδιο Κιβωτός", ο εναλλακτικός Θεσσαλονικιώτικος σταθμός, μετά την εισβολή των μπάτσων πριν μερικούς μήνες. Πέρα από αυτό, απειλείται με οικονομική εξόντωση, τη στιγμή μάλιστα που μονάχα η τεχνική υποδομή της κεραίας κοστίζει κοντά στο 1.000.000 δραχμές. Όλοι όσοι λοιπόν επιθυμείτε να ενισχύσετε την προπάθεια αυτή που αξίζει και με το παραπάνω, μπορείτε να στείλετε ετήσια συνδρομή 5.000 δρχ. τουλάχιστον, στο λογαριασμό 708-002101-032034 της Τράπεζας Πίστεως, ή ταχυδρομική επιταγή στο όνομα Προκόπης Τζιλής, Τ.Θ. 11000, Θεσ/νίκη 541 10.

KISS ME
WITH
\$500

Το πρώτο σώου των Kiss για την προώθηση του τρομερού νέου άλμπουμ τους "Revenge" στις ΕΠΑ, έλαβε χώρα στο Σαν Φρανσίσκο και τα εισητήρια στη "μαύρη" έφτασαν να πουλιούνται ως και 500 δολλάρια!

MATT DILLON SEATTLE SUPERSTAR

Τον Οχτώβρη θα κυκλοφορήσει το νέο LP των Mudhoney με τον πιθανό τίτλο "Piece Of Cake", σε παραγωγή του γκρούπ και του Conrad Uno. Το συγκρότημα γύρισε σε ταινία το "Overblown" για τη συμμετοχή του στην ταινία "Singles", όπου ο Matt Dillon υποδύεται τον τραγουδιστή ενός γκρούπ απ' το Seattle. Το Soundtrack ήδη κυκλοφορεί και εκτός των Mudhoney υπάρχουν οι Pearl Jam, οι Screaming Trees οι Smashing Pumpkins, οι Alice In Chains, οι Mother Love Bone, οι Soundgarden, ο Paul Westenberg. Σκηνοθέτης ο Cameron Crowe ("Ridgemont High", "Say Anything") και ελπίζουμε να φτάσει στην Ελλάδα (...έστω και λόγω Dillon...).

No More Jane's Anymore !

Κι ενώ ο Perry Farrell, τέως ηγέτης των μοναδικών και short lived Jane's Addiction και εμπνευστής του Lollapalooza έγινε τον Αύγουστο που μας πέρασε για τρίτη φορά εξώφυλλο στο Αμερικανικό περιοδικό "Spin", σε συνέντευξη που παραχώρησε στο ίδιο περιοδικό, δήλωσε πως δεν θέλει πλέον ν' ακούει ούτε το όνομα της παλιάς του μπάντας. Μίλησε όμως για τους Porno For Pyros, το νέο γκρούπ του, και για το συμβόλαιό τους με την Warner. "Γράφουμε τραγούδια και βρισκόμαστε σε δουλειά. Τα πράγματα πάνε μιά χαρά κι ο καθένας στο γκρούπ είναι μιά ξεχωριστή οντότητα", είπε, ενώ πρόσθεσε πως ήδη έχουν ηχογραφήσει μερικά κομμάτια, αλλά δεν αισθάνεται έτοιμος να βγει live με τους Porno επειδή προσπαθεί να "αποτοξινωθεί" από το στυλ που παρουσιάζοταν με τους Janes' Addiction.

Αν στείλετε 8 \$ στην διεύθυνση Knights Of The Soundtable, P.O.Box 61275, Seattle, WA 98121, USA, γίνεστε ταυτόχρονα μέλη του φαν κλαμπ των Soundgarden, οπότε λαμβάνετε διάφορα παραφερνάλια που δεν αποκλείουν μεγάλες εκπλήξεις. Η ίδια διεύθυνση ισχύει για τους Alice In Chains, απλά απευθύνεστε στους... Alice In Chains!

INTERNATIONAL POP UNDERGROUND CONVENTION

Ναι, μάλιστα, αυτή η συνάντηση έγινε πέρσι στην Ολυμπία της Ουάσινγκτον και μάζεψε αρκετά συγκροτήματα τα οποία παρουσιάζονται σ' ένα διπλό live άλμπουμ και CD, που ήδη κυκλοφορεί από την K Records (Box 7154, Olympia, Wash. 98507, USA). Μερικά από τα ονόματα που περιέχονται είναι οι L7, Melvins, Pastels, Fugazi, Girl Trouble, Beat Happening, Mecca Normal και κόμποδα ακόμα. Κοστίζει 11 δολλάρια (χωρίς ταχυδρομικά).

MAYPA ΡΟΔΑ

- Ο αντεξουσιαστικός λόγος στην Ελλάδα τα τελευταία χόνια έχει πάρει τον κατήφορο και πέρα από τους φανατισμούς, ελάχιστες προσπάθειες γίνονται για μιά σωστή δημιουργική άποψη. Ευτυχώς το Μαύρο Ρόδο ανήκει σ' αυτές τις τελευταίες και με χαρά μας δεχθήκαμε το δεύτερο τεύχος. Καλογραμένο και καλοτυπωμένο σε 70 σελίδες, περιλαμβάνει ελευθεριακά κείμενα πάνω στα "εθνικά" ζητήματα, στις έξυπνες φάρσες, τον ακτιβισμό στις ΗΠΑ και ένα σωρό άλλα που κάθε άλλο παρά βαρετά γίνονται. Εξάλλου, ο κόσμος γυρίζει πάνω - κάτω. (Τ.Θ. 10005, 541 10 Θεσ/νίκη)

SONIC SPECTRUM

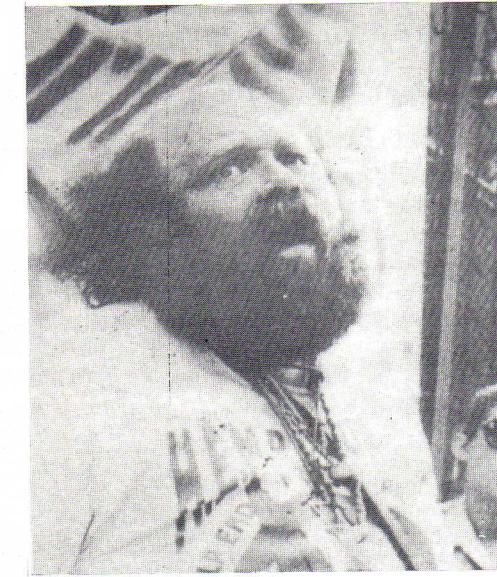
Spectrum είναι το όνομα της νέας μπάντας του ex-Spacemen 3, Sonic Boom. Πρώτη τους δουλειά το ομώνυμο άλμπουμ και το σίνγκλ "How You Satisfy Me".

ΜΙΜΗΘΕΙΤΕ...

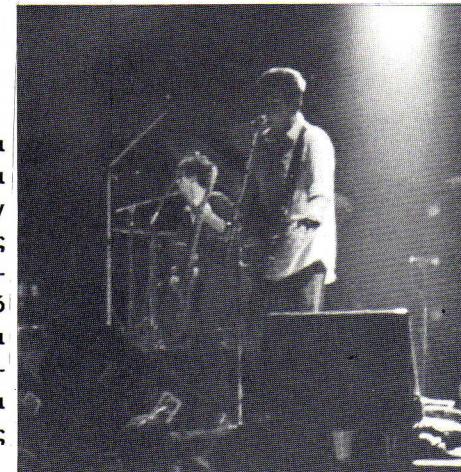
Ο εικονιζόμενος κύριος ονομάζεται Aron Kaye και υπήρξε στη δεκαετία του '60 ένας από τους πρωτεργάτες του κινήματος των Yippies, μαζί με τον μακαρίτη Abbie Hoffman και τον νυν γαρέρ Jerry Rubin, είναι δε ευρύτερα γνωστός στην Αμερική ως "pie man". Και αυτό επειδή έχει κατά καιρούς επιτεθεί με πίτες, σάπια φρούτα και άλλα λαχανικά και είδη τροφίμων σε διάφορους επώνυμους και καθόλου συμπαθείς στο underground κίνημα τύπους. Τελευταία του ενέργεια ήταν η επίθεσή του κατά του Randall Terry, υπέρμαχου του αγώνα των συντηρητικών κατά των εκτρώσεων. Συγκεκριμένα στις 11 Ιούλη και ενώ ο Terry έμπαινε με συνοδεία 7 μπάτσων και μερικών οπαδών του σε Ρωμαιοκαθολική εκκλησία της Νέας Υόρκης για να "προσευχηθεί", ο Kaye του έχωσε στα μούτρα μιά πίττα από ανανά, ρεζιλεύοντάς στα μάτια όλου του κόσμου. Ο Kay συνελήφθη και μόλις ρωτήθηκε από τους μπάτσους τι είδους πίττα χρησιμοποίησε, απάντησε: "μα φυσικά Entenman (δηλ. του εμπορίου), τι νομίζατε πως θα χαράμιζα σπιτικά πίττα γι' αυτόν τον μαλάκα;"

Η δράση του Kaye στον τομέα του γιασουρτώματος έκεινης πριν από 19 χρόνια. Άλλα μετά το 1985 (οπότε επιτέθηκε στον κατασκευαστή της υδρογονοβόμβας Edward Teller), είχε σταματήσει. Η έφοδός του κατά του Terry μάλλον ανοίγει ένα νέο κεφάλαιο στην καριέρα του. Εμείς πάντως θα σας ενημερώνουμε όποτε μπορούμε για τη δράση του, ενά παράλληλα ελπίζουμε πως οι ενέργειές του θα γίνουν παράδειγμα προς μίμηση. Μερικές φορές ο εξευτελισμός είναι το μεγαλύτερο όπλο.

(Άλλα, κατά καιρούς, "θύματα" του σπουδαίου Αμερικάνου α-

τιβιστή είναι ο δεξιός δημοσιογράφος και πράκτορας της CIA, William Buckley, ο ρατσιστής Νεουορκέζος γερουσιαστής Daniel Moynihan, ο αναμεμιγμένος στη δολοφονία του JFK πράκτορας της CIA E.Hunt, ο δήμαρχος της Νέας Υόρκης (υπεύθυνος για την πώληση της πόλης στις τράπεζες μετά την κατάρρευση του δημοτικού ταμείου) Abraham Beame, ο αρχηγός της CIA William Colby, ο Andy Warhol, ο αρχιτέκτονας του πολέμου στο Βιετνάμ Mc George Bundy και μερικοί άλλοι. Πρόσωπα σαν τον Aron Kaye οφείλουν την αμέριστη συμπαράσταση και τον απόλυτο σεβασμό μας, τη στιγμή που απ' ότι βλέπετε, όχι μόνον επιτελούν κοινωνικό έργο, αλλά γίνονται παράλληλα φωτεινά παραδείγματα για τη νέα γενιά. Μιμηθείτε...

SONIC THIN WHITE END

Οι Thin White Rope, ένα από τα σημαντικότερα συγκροτήματα για την Αμερική των 80s, έπαψαν να υπάρχουν μετά την καλοκαιρινή τουρνέ τους. Ο Guy Kysler δήλωσε: "Έχαμε καταντήσει σαν ένας γάμος χωρίς σεξ". Ξεκίνησαν στα τέλη του 1982 και προκάλεσαν το ενδιαφέρον από το πρώτο εξαιρετικό άλμπουμ "Exploring The Axis", ενώ συνεχίσαν να δημιουργούν σπουδαίες κυκλοφορίες μέχρι το περσινό "The Ruby Sea". Ευτυχώς είχαμε την ευκαιρία να τους δούμε τον περσινό Σεπτέμβρη και οι αναμνήσεις είναι ευχάριστες.

IT WAS ONLY ROCK'N'ROLL

BUT WE LIKED IT! THE READING '92 FESTIVAL

ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΕΝΟΣ
"ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ CHERNOBYL"

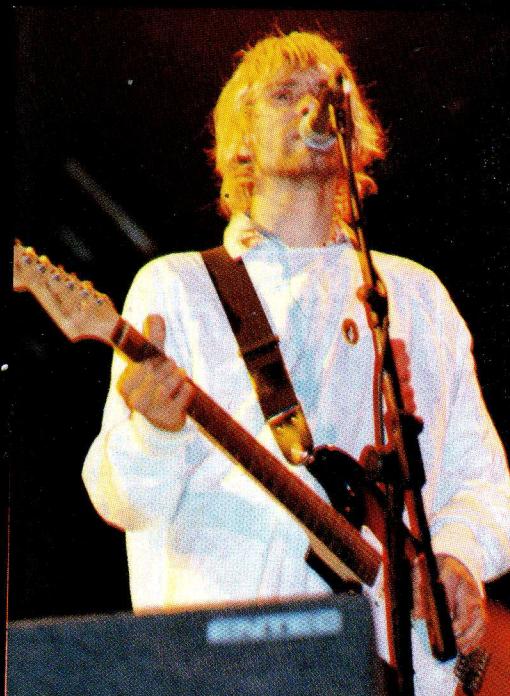
L7

ROLLINS BAND

NIRVANA

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ:
ΜΑΡΚΟΣ "SPACEMAN"
ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

είχε γράψει ο Καζαντζάκης για το βρετανικό έδαφος. Αυτός βέβαια δεν ήταν υποχρεωμένος να πατάει τα ίδια λίγα τετραγωνικά μέτρα από αυτό το "ελαστικό και καλοθρεμμένο" χώμα με σαράντα χιλιάδες (σύμφωνα με μετριοπαθείς υπολογισμούς) εξαγριωμένους Ούνους μετά τη "ζεστή καλοκαιρινή βροχούλα" κι έτσι το πόδι του μάλλον δεν χώθηκε ποτέ ως τον αστράγαλο σε μια λάσπη ζεστή και παχύρρευστη σαν... ξέρετε τώρα εσείς σαν τι. (Σαν σκατά εννοεί -Καστανάρας)

Η άφιξη και η παραμονή μου στο Reading σημαδεύτηκε από δύο πράγματα: α) τις εξαιρετικές οργανωτικές ικανότητες ενός συγκεκριμένου πρώην συνεργάτη του Merlin's Music Box ο οποίος πριν την αναχώρησή μου για την Αγγλία επέμενε ότι θα έπρεπε να αφήσω όλους τους λεπτούς χειρισμούς στα έμπειρα χέρια του (και άλλα όργανα του σώματος του). Οπως ήταν φυσικό, όταν πλέον έφτασα στο Λονδίνο δεν υπήρχε ούτε press pass, ούτε καν εισιτήριο και οι υπάλληλοι στα box offices ισχυρίζονταν (αδυνατώντας να καταλάβουν το μεσογειακό άγχος που με είχε πιάσει να πάω καλά και σώνει στο Reading, λες και η Αγγλία δεν έχει τόσα ενδιαφέροντα μέρη για να επισκεφθεί κανείς) πως δεν επρόκειτο να βρω εισιτήριο οπότε να μην κουράζομαι άδικα και χαλάω και τη ζαχαρένια μου για κάτι τόσο τιποτένιο. β) την άγνοια μου για το πόσο διεισδυτική θα μπορούσε να είναι η περίφημη αγγλική υγρασία. Συχνά ξυπνούσα τα βράδυα και τα τοιχώματα της σκηνής μου είχαν βαρύνει τόσο πολύ που μου χάιδευαν τα μάγουλα κι όσο για το sleeping bag, κάθε πρωί το έστιβα και έπλενα τα πόδια μου με τα νερά που έβγαζε. Ηθικό δίδαγμα: Αν ποτέ αποφασίσετε να πάτε στο Reading, α) κανονίστε όλα τα τυπικά μόνοι σας, β) πάρτε μαζί σας όποιο αδιάβροχο είδος έχετε (και τα βατραχοπέδιλα δεν θεωρούνται υπερβολή, ποτέ δεν ξέρεις τι συμβαίνει).

ΗΜΕΡΑ ΠΡΩΤΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Bo'redom! Bo'redom!

Οι Red Kross ήταν η μπάντα που επωμίστηκε το καθήκον να ανοίξει το φεστιβάλ στην κύρια σκηνή, γύρω στις δύο το μεσημέρι της Παρασκευής. Εγκεντρικοί μπάσταρδοι, αποτυγχάνουν στην προσπάθεια τους να δείξουν εκκεντρικοί μπάσταρδοι, αλλά τα τραγούδια τους ακούγονται όμορφα αν και ρετρό και οι κινήσεις τους πάνω στη σκηνή δεν σου επιτρέπουν να πάρεις τα μάτια σου από πάνω τους. Γύρω στις τρεις παρά δέκα, τα παραληρήματά των Redd Kross έδιναν τη θέση τους στην ηλεκτρικά κρεουργημένη pop των Fatima Mansions, οι οποίοι καθίζουν τα ακούσματα τους στο τραπέζι του Προκρούστη: τράβα λίγο από δω, κόψε λίγο από κει, κατάφεραν να χωρέσουν στη μουσική τους hardcore, folk, χορευτικά μπιτάκια και συνθεσάζερς και καταφέρουν χωρίς να είναι συναρπαστικοί να μην είναι αγνοήσιμοι.

Οι Milltown Brothers είναι μια από τις πιο αντιπαθητικές συνθροίσεις κρετίνων που έχει γνωρίσει η ανθρωπότητα από καταβόλης της κι έτσι όταν η σκηνή ετοιμαζόταν για την εμφάνιση τους, αποφάσισα πως ήταν ώρα να κόψω λάσπη. Εξ' άλλου στη βοηθητική σκηνή εμφανίζονταν εκείνη ακριβώς την ώρα οι Leatherface, των οποίων το κονσέρτο είναι από τις πιο συναρπαστικές στιγμές όλου του τριήμερου. Ενα ακατάσχετο σφυροκόπημα μελωδικού thrashcore, ένας εξαιρετικός κιθαρίστας, ένας πολύ αστείος τραγουδιστής -πιγκουΐνος, δύο φοβερές διασκευές ("Mes-

Sunshine") και μια εκατοντάδα σπασμένες ραχοκοκκαλίες συνέθεσαν ένα από τα πιο σπουδαία rock'n'roll συμβάντα του φεστιβάλ.

Επιστρέφοντας στην κύρια σκηνή, οι Milltown Brothers δεν είχαν τελειώσει ακόμα, και έτσι τους παρακολούθησα να εκτελούν το "Apple Green", το μοναδικό τραγούδι τους που έχει κάποιο στοιχειώδη λόγο ύπαρξης. Αν οι Mega City Four τους πρόσφεραν το δικό τους μοναδικό αξιόλογο δημιούργημα (το "Miles Apart") ίσως μπορούσαν να κυκλοφορήσουν ένα ευπρεπές σινγκλ σε συνεργασία, αλλά όπως έχουν τα πράγματα οι MC4 προσπαθούν να πείσουν τους πάντες (ακόμα και τους ίδιους τους εαυτούς τους) ότι ένα σαρανταπεντάλεπτο σετ είναι δυνατόν να αποτελείται από το (διο κομμάτι παιγμένο δεκαπέντε φορές. Δεν παίζουν το "Miles Apart". Με αφήνουν αδιάφορο. Κρίμα, γιατί (κάποτε παλιά) τους αγαπούσα...

Η P.J. Harvey, αντίθετα με τους Megas, μάλλον δεν προβλέπεται να αποκτήσει ποτέ πρόβλημα ρεπερτορίου. Αμεσες αναφορές στο Thames Valley κίνημα, μια φωνή που προκαλεί ρίγη, μισή ντουζίνα (ή περίπου) αριστουργηματικά τραγούδια και arty στυλ, ήταν το δέντρο που ξεχώριζε από το δάσος την πρώτη ημέρα του festival. Οι Public Image Ltd. ήταν προγραμματισμένοι για τη συνέχεια, αλλά μια που δεν επιδόμαι σε επικίνδυνα για τα νεῦρα αθλήματα, κατηφόρισα για δεύτερη φορά στην βοηθητική σκηνή. Εκεί, οι Midway Still πέρασαν φευγαλέα σαν τυφώνας από τα μάτια μου, αλλά δεν πρόκειται ποτέ να σβηστούν από τη μνήμη μου. Στη σκηνή έμοιαζαν σαν μια θύελλα από μαλλιά που κυματίζουν και όργανα που σπρώχνονται στα όρια της αντοχής τους. Πριν την έξοδο τους παίζουν και το "You Made Me Realize" των (ηρώων της νιότης μου) My Bloody Valentine. Η στιγμή για τις Lunachicks είχε επιτέλους έρθει...

Η Theo, η Gina, η Sindi, η Syd και η Becky (οι Lunachicks δηλαδή) είναι το all-girl group που οι L7 δεν θα καταφέρουν να γίνουν ποτέ. Το set τους είναι άγριο, ακατέργαστο κι εκείνες, επιτηδευμένα χαζοχαρουσμένες, είναι περίπου όπως περιγράφουν τον εαυτό τους στον τίτλο του πρώτου τους δίσκου: Babysitters On Acid. Δεν παίζουν πάνω από έξι- εφτά τραγούδια, αλλά ποιος αντέχει να σταθεί όρθιος περισσότερο; Thanks, chicks!

Περιμένοντας αργότερα το δεύτερο μεγάλο όνομα της βραδιάς, τους Charlatans, να βγουν στη σκηνή (άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου) είδα το Johnny Lydon να προσπαθεί να πείσει το κοινό πως "Anger Is Energy", να σπάει τα νεύρα του stage manager μένοντας στη σκηνή γύρω στα είκοσι λεπτά παραπάνω και τέλος να τραγουδάει το "EMI" (των Pistols) μόνο και μόνο για να μας πληροφορήσει ότι χώρισε τα τσανάκια του με τη Virgin. Να είσαι απατεώνας, είναι εντάξει αρκεί να είσαι και διασκεδαστικός, παππούλη.

Οι Charlatans, το τελευταίο συγκρότημα που παρακολούθησα την πρώτη ημέρα ήταν ακριβώς όπως θα τους περίμενε κανείς βαρετοί (τα λέω αυτά γιατί δεν θέλω να παραδεχθώ πως χόρεψα με το "The Only One I Know"). Οι WonderStuff; Λυπάμαι, θα πρέπει να ρωτήσετε κάποιον άλλο. Αν και είχα βρει το "Hyp" (του '89) εξαιρετικό δίσκο, ξαφνικά ένοιωσα μια απέραντη ψυχική κούραση. Ισως να έφταιγε ότι αντιπαθώ τις μούρες τους, ίσως ότι έμαθα πως για να τους φωτογραφίσει κάποιος, έπρεπε να υπογράψει κάτι περίεργα συμβόλαια...

Το μόνο, πάντως, που θυμάμαι είναι ότι καθώς παραδινόμουν στην αγκαλιά του Μορφέα άκουσα το "Don't Let Me Down Gently". Καληνύχτα!

The
Reading'92
Festival

ΗΜΕΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΑΒΒΑΤΟ 29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ What? Chicken Butt

Βγάζοντας το κεφάλι μου από την πόρτα της σκηνής αντίκρυσα τον ήλιο. να μου χαμογελάει όλο ζεστασιά (όχι δεν το έγραψε ο Καζαντζάκης αυτό, δικό μου είναι) και η αίσθηση της ματαιότητας σε μια στιγμή χάθηκε. Η τύχη φαινόταν να μου χαμογελάει. Πώς είναι δυνατόν να χάνει κανές το κονσέρτο των **Therapy?** ένα τόσο υποσχόμενο πρωινό; Γιατί μου συμβαίνουν συνέχεια κάτι τέτοια πράγματα; (Έχω μια αλφαβητική λίστα με 236 παρόμοια ερωτήματα, αλλά δεν σκοπεύω να σας κουράσω περισσότερο). Αν δεν μπορούσαν να με παρηγορήσουν οι **Buffalo Tom** όμως, ποιος θα μπορούσε να το καταφέρει; (Εεε... ο Rollins μήπως; -Καστανάρας) Με το σαράκι των **Dinosaur Jr.** να κατατρώει τα τραγούδια τους, είναι απλά αξιαγάπητοι (και πάνω απ' όλα σεμνοί).

Ο λόγος για τον οποίον οι **Thousand Yard Stare** υπάρχουν ως συγκρότημα μου διαφεύγει μέχρι στιγμής, κι εδώ που τα λέμε δεν έχω και πολλή όρεξη να τον ανακαλύψω. Απλά καθομαι στο χορτάρι και τους αφήνω να περάσουν ανώδυνα από τα αυτιά μου. *Get a fucking job, lads!*

"Αυτό δεν είναι απλώς ένα τραγούδι. Είναι μια ευχή. Μια ευχή να γεράσετε και να ρυτιδωθείτε. Ξέρω όμως ότι κάποιοι από σας δεν θα τα καταφέρουν. Ενας από σας θα πάει από overdose κάποια μέρα. Μια από σας θα βιαστεί κάποια μέρα. Ενας από σας θα πεθάνει πολύ νέος. Μακάρι κανείς από σας, μα τουλάχιστον ένας θα πεθάνει. Μέχρι να έρθει αυτή η μέρα δικέ μου, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΣΑΙ ΠΩΣ ΘΑ ΖΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ". Ολα όσα λέγονται για το show του **Rollins** είναι αληθινά, δεν αρκούν όμως για να περιγράψουν τη σκληρή πραγματικότητα. Εν μέρει κτήνος, εν μέρει μηχανή, ο Henry ήταν ο αδιαμφισβήτητος πρίγκιπας του **Reading** και το κοινό, που το διαισθάνθηκε χωρίστηκε σε δύο κατηγορίες: σε αυτούς που τα πόδια τους πατούσαν (όχι και τόσο στέρεα) στη γη και σ' εκείνους που τα πόδια τους αιωρούνταν.

Οι **Smashing Pumpkins** είναι στη σκηνή το ίδιο μίγμα τρυφερότητας, απόγνωσης και βίας που υποδεικνύουν οι δίσκοι τους. Και, τη δεύτερη μέρα του φεστιβάλ, είναι τουλάχιστον υπέροχοι. Ο James Iha φοράει πλατινέ περούκα, φόρεμα και παπούτσια-πλαταφόρμες. Ο Billy Corgan δεν φοράει τίποτα από τα πάραπάνω. Η ζήλεια του για το γεγονός τον οδηγεί να σπάσει την κιθάρα του και μετατρέπει ολόκληρη τη σκηνή σε σεληνιακό τοπίο, πριν αποχωρήσει. Ποιος νοιάζεται αν ηχητικά απείχαν δυο χιλιάδες έτη φωτός από την τελειότητα; Σίγουρα όχι εγώ.

Ηταν η σειρά της μπάντας-παρωδία που λέγεται **Farm**. Ο κόσμος τους πέταξε λάσπη και χαρτιά υγείας που δε στάθηκαν δυστυχώς αρκετά για να τους πνίξουν.

Οταν μια μπάντα αυτοπειριβάλλεται με το χαρακτηρισμό "Generation Terrorists", περιμένεις τουλάχιστον να συμπεριφέρεται τοιουτότροπως. Βλέποντας όμως τους **Manic Street Preachers**, δεν μπορώ να σταματήσω το χασμουρητό. Πού είναι η ένταση και ο ενθουσιασμός του "Motown Junk"; Θάφτηκαν κάτω απ' το make-up; Κι αυτή η ψεύτικη δε-με-νοιάζει-τίποτα- είμαι-ροκ-σταρ συμπεριφο-

να τρομοκρατήσουν οι **Preachers** ήταν οι συγγενείς των δύο σεκουριτάδων που έφαγαν στο κεφάλι το μπάσσο του Nicky και μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο.

Σαν κακομαθημένα αλητάκια που είναι, οι **EMF** έκαναν τη σκηνή άνω κάτω, γεμίζοντας με την παρουσία τους το κενό της μέτριας power pop τους και της αποτυχημένης (πλην όμως διασκεδαστικής) διασκευής που επιχείρησαν στο "Search And Destroy" του Iggy. Οταν ανέβηκαν οι **Ride** στη σκηνή, το σκοτάδι είχε ήδη αρχίσει να πέφτει και μερικά λεπτά αργότερα χρειαζόταν να κρατώ το σαγώνι μου με τα χέρια στη θέση του: είχα, βλέπετε, μια τάση να χάσκω. Δεν χρειαζόταν το καταπληκτικό light show. Δεν χρειάζονταν τα κομμάτια του "Going Blank Again" που παιγμένα live αποκτούσαν στ' αυτά μου ηχητικό σώμα και ουσία. Δεν χρειάζονταν οι φωνές του Mark και του Loz που νόμιζες ότι ξαφνικά θα έβγαζαν φτερά και θα πέταγαν μπροστά στα μάτια σου. Δεν χρειαζόταν το "I Don't Want To Be A Soldier", το πιο εντυπωσιακό νέο τραγούδι που άκουσα στο **Reading**. Αρκούσε και μόνο το γεγονός ότι έβλεπα τους **Ride**. Σα να ξαναβρίσκεις ένα φίλο που θεωρούσες χαμένο εδώ και καιρό.

Ο Chuck D κάνει τον Κινέζο (μια ζωή μειονότητα αυτός ο τύπος): "Where the fuck we at?". Λες και δεν ξέρει. "Where the fuck you from?". Του λέμε. Κάνει ότι δεν ακούει: "Where the fuck you from?". Του ξαναλέμε μπας και μας παρατήσει ήσυχους. Φαίνεται να θρεμέι προσωρινά, αλλά μετά αρχίζει τα μπινελίκια. Αφού σταματάει τα μπινελίκια αρχίζει τις κρυαδες. "What? Chicken butt". Αφού σταματάει τις κρυαδες αρχίζει ξανά τα μπινελίκια για την αγγλική βασιλική οικογένεια. Και τελικά διατάζει τον **Terminator X** να μας χτυπήσει με τα πικ-απ του. Κι εκείνος το κάνει, Χριστέ μου, και το κάνει καλά. "Fight The Power", "Burn

Hollywood Burn", "Yo Nigga", "Public Enemy Number One", "Can't Truss It", "Bring The Noise", "Don't Believe The Hype". Σταματείστε σας παρακαλώ, τα πόδια μου πονάνε, ΜΠΑΣΤΑΡΔΟ!!

Κι ο Flavor Flav; Απλά δεν θέλει να τον φωνάζουν nigga. Ούτε εμείς. Του λέμε καληνύχτα...

ΗΜΕΡΑ ΤΡΙΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ Break NIRV_{ous} down

"Dear God. I love you. Please rain the fuck on me." Αν ήξερα ότι οι προσευχές εισακούνται, ποτέ δε θα επαναλάμβανα τα λόγια του Chuck D. Γιατί ο θεός πραγματικά έβρεξε επάνω μου. Ολη νύχτα. Χωρίς σταματημό. Για να μάθω άλλη φορά να είμαι άθεος. Και έπειτα, σαν να μην είχα τιμωρηθεί αρκετά, περνώντας από την είσοδο της αρένας πληροφορήθηκα από τον υπεύθυνο ασφαλείας πως η φωτογραφική μηχανή μου ήταν πολύ επαγγελματική για τα γούστα του και πως δεν μπορούσε να μου επιτρέψει να μπω. Ετσι άκουσα το slowgrunge των **Melvins** από την είσοδο, χωρίς να μπορώ να τους δω, γεγονός που με έκανε να νοιώσω σα να με είχε πατήσει οδοστρωτήρας. (το slowgrunge ή το ότι δεν μπορούσες να τους δεις -Καστανάρας)

The Lunachicks

γνωστό με τι μοιάζει) μετά, ήμουν ξανά στο συναυλιακό χώρο. Ο Mark Lanegan δε φαινόταν να μου δίνει καμμία σημασία. Για την ακρίβεια ο Mark Lanegan δε φαινόταν να δίνει σημασία σε τίποτα. Ούτε στους αδελφούς Copier που στριφογύριζαν σα σβούρες γύρω του. Κάτι δεν πήγαινε καλά, όμως, εδώ. Ήταν άραγε η αίσθηση της εξάντλησης, της μιζέριας, της λάσπης που βρισκόταν παντού, της ακινησίας του κοινού; Οι **Screaming Trees** πάντως δε με άγγιξαν κι αυτό είναι εξαιρετικά δύσκολο, αν λάβει κανείς υπ' όψη του ότι τους λατρεύω. Τους **Pavement** όλοι φάνηκαν να τους προσέχουν. Αν εξαιρεθεί το γεγονός πως έχουν δύο ντράμμερ, δε βρήκα κανένα λόγο που να δικαιολογεί κάτι τέτοιο.

Οι **Bjorn Again**, ε; Φαίνεται πως είναι το ψώνιο της εποχής να θέλουν όλοι να μοιάσουν στους **Abba** και ποιος είμαι εγώ να τους αλλάξω γνώμη; Αρκεί να είμαστε σε διαφορετικά ημισφαίρια του πλανήτη, εντάξει παιδιά; Τους **Beastie Boys** δεν τους είδα (διατυπώσεις για τη φωτογράφιση των L7, βλέπετε) αλλά απ' ό,τι έμαθα δεν ικανοποίησαν.

Οι L7 δοκίμασαν την έκπληξη της ζωής τους όταν είδαν τους φωτογράφους να συνωστίζονται γύρω τους και να ποδοπατούν ο ένας τον άλλο για μια φωτογραφία τους. Οταν αισθάνθηκαν ότι έχουν πλέον ποζάρει αρκετά, βγαίνουν στη σκηνή. Κάποιος τους ζητάει να του τον ρουφήξουν. Εκείνες αρνούνται ευγενικά και προσφέρονται να του δώσουν δέκα πένες για να βρει κάποια που θα ενδιαφερόταν. Το "Wargasm" ακούγεται. Το "Shitlist" ακούγεται. Το "Diet Pill" ακούγεται. Ακούγονται κι άλλα πολλά που με αφήνουν άναυδο. Τελικά οι L7 παίρνοντας μαζί τους ένα αποχαιρετιστήριο τόνο λάσπης φεύγουν από τη σκηνή αλλά μας αφήνουν ένα ταμπόν για να τις θυμόμαστε. Οχι πως θα τις ξεχνάγαμε ποτέ δηλαδή...

Οι **Teenage Fanclub** βρίσκονταν για δεύτερη συνεχή χρονιά στο Reading και προφανώς στα νερά τους. Με άνεση αληθινών rock stars άρχισαν με το "Concept" και συνέχισαν με μια διασκευή του "Mr. Tambourine Man", έπαιξαν σχεδόν ολόκληρο το "Bandwagonesque", έπαιξαν το "Take The Skinheads Bowling" των Camper Van Beethoven, ανέβασαν στη σκηνή τους Eugenius (πρώην Captain America), των οποίων η εμφάνιση στη session tent είχε ακυρωθεί εξαιτίας του αέρα, για να παίξουν το "Flame On", και γενικά πέρασαν πάρα πολύ καλά, το ίδιο κι εμείς, ευχαριστούμε πολύ.

Οι **Mudhoney** είναι μεγαλειώδεις. Την ώρα που βγαίνουν στη σκηνή ο ήλιος δύει και η λάσπη σχηματίζει πλέον απύθμενες λίμνες στις οποίες ο κόσμος βουτάει πλέον άφοβα. Γιατί να φοβηθεί λοιπόν να πετάξει λάσπες στους Mudhoney; "Μου λερώσατε την καινούρια Gibson Custom μου", τους προβοκάρει ο Mark Arm. Η επόμενη ομοβροντία τον βρίσκει στο πρόσωπο. "Come on you chicken shit, you little weenie". Νέες ομοβροντίες λάσπης εκσφενδονίζονται προς τη σκηνή. "Θα πρέπει να νομίζεις ότι αποδεικνύεις τον ανδρισμό σου έτσι". Ανυποχώρητοι τσαμπουκάδες οι Mudhoney αρχίζουν να πετάνε τη λάσπη πίσω στον κόσμο και έτσι μπλέκονται σε μια από τις πιο άνισες λασπομαχίες όλων των εποχών. Στο κάτω κάτω τι φτάιμε εμείς; Αυτοί ονόμασαν το συγκρότημα Mudhoney. Μας κεραυνοβολούν με τη βρωμιά του "Touch Me I'm Sick". Θα μπορούσαν να είχαν σταματήσει εκεί. Θα ήμουν ικανοποιημένος. Άλλα συνέχισαν. Εκστασιάστηκα. Α, και πριν φύγει ο Mark Arm μας έδειξε τον πισινό του. Εγώ τον είδα, εσείς όχι. Suckers!

Για τον **Nick Cave** και τους Bad Seeds τι να σας πω; Τους βλέπετε

The Reading' 92 Festival

να. Καμμία διαφορά. Κι όμως, υπάρχει διαφορά. Γι' αυτό προτιμώ το Neomat που πλένει το ίδιο καλά... (Είσαι εκτός θέματος -Καστανάρας)

Ποιος ήταν ο λόγος που 50.000 άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στο Reading την Κυριακή; Μα για να δουν τους βαρβάρους. (Τους Nirvana θέλει να πει -Καστανάρας). "Με τη βοήθεια των φίλων του και της οικογένειας του θα το ξεπεράσει", λέει ο Chris Novoselic για τον Curt Cobain που εισέρχεται στη σκηνή με αναπτηρικό καροτσάκι, ξανθιά περούκα και ρόμπα νοσοκομείου. Ο Kurt προσπαθεί να πει κάτι, αλλά

καταρρέει. Ο κόσμος επευφημεί. Τελικά ο Kurt σηκώνεται και δευτερόλεπτα αργότερα οι Nirvana αρχίζουν το set τους με το "Breed". Συνεχίζουν με το "Aneurysm". Πάιζουν όλο σχεδόν το "Nevermind" (εκτός από το "Territorial Pissings" που το φυλάνε για το encore) και όταν φτάνουν στο "Smells Like Teen Spirit" το εισάγουν σαν το "More Than A Feeling" των Boston. Ο κόσμος βρισκόταν σε έκσταση. Οι Nirvana προφανώς όχι. Ο Chris ειδοποιεί τους bootleggers πριν παίξουν το "Eagle Has Landed", το νέο κομμάτι τους και τους προσκαλεί: "Go, go ahead". "School", "Blew", "Been A Son", "Negative Creep", "Love Buzz", "About A Girl". Όμως

για μια ακόμη φορά κάτι δεν πάει καλά. Οι Nirvana διαλύουν τα πάντα, αλλά μοιάζουν σα ρομπότ προγραμματισμένα να καταστρέψουν. Ξέρω, ότι ξενερώνουν όταν παίζουν σε μεγάλο κοινό, αλλά έχω πληρώσει για να δω τους Nirvana και θέλω να δω τους Nirvana. Μια από τις σπουδαιότερες εμπειρίες της ζωής μου, που θα μπορούσε να είναι ακόμη σπουδαιότερη όμως.

Midway Still

Which Way To Lollapalooza?

Κάποιοι (το OZ εννοεί. Με το τσιγκέλι θα στα βγάζουμε αγόρι μου: -Καστανάρας) χαιρετίζουν το Reading σαν τη Mecca που πάνε κάθε χρόνο για προσκύνημα οι πιστοί του εναλλακτικού ροκ. Πού ύιδαν όμως την εναλλακτικότητα; Στα ασφυκτικά μέτρα ασφαλείας, στα sessions υπογραφής αυτογράφων, στους εκνευριστικούς υπεύθυνους που δεν σε άφηναν να πλησιάσεις καν τα συγκροτήματα; Ξέρω ότι έπαιξαν κάποια σπουδαία συγκροτήματα αλλά μην λέμε και ό,τι μας κατέβει στο τσερβέλο, έτσι παιδιά;

του σπουδαιότερου ίσως θεσμού για το αμερικάνικο rock, του περιφερόμενου τοίρκου-φεστιβάλ "Lollapalooza", το 1992 αποτέλεσε την καθιέρωσή του, για πολλά, ελπίζουμε, ακόμα χρόνια. Ο εμπνευστής του, ο περιβόητος Perry Farrell, μέχρι πέρσι τραγουδιστής και ηγέτης των Jane's Addiction, μιάς μπάντας που το rock βγάζει κάθε τριάντα χρόνια (η προηγούμενη ήταν οι Beatles) και τωρινός leader των Porno For Pyros, είναι εξάλλου πολύ νέος ακόμα και βρίθει από ιδέες. Η φετεινή διοργάνωση (που παρουσιάστηκε σε 27 βορειοαμερικάνικες πόλεις), περιελάμβανε ονόματα όπως οι βρετανοί Jesus &

Mary Chain και Lush, ο rapper Ice Cube, οι industrial punks Ministry, δύο από τα ιερά τέρατα της σκηνής του Seattle οι Soundgarden και οι Pearl Jam και οι Red Hot Chili Peppers. Ξεχωριστά μουσικά στυλ, αλλά μιά ολοκληρωμένη άποψη για το τι συμβαίνει στο rock τη σήμερον ημέρα.

Το "Lollapalooza" για την Πολιτεία της Μασαχουσέτης, στήθηκε στο Great Woods Center του Mansfield, 45 λεπτά έξω από τη Βοστώνη. Η TANACROSS (ίσως να θυμάστε τα σχέδια και το δεικτικό της κείμενο στο οποίο καταφέρταν κατά του ζωγράφου Μυταρά, όταν ο τελευταίος υποστήριξε την εισβολή των MAT στο Πολυτεχνείο) ήταν εκεί. (Το "Γαβ, αγόρι μου, γαβ" της Tanacross, είχε προκαλέσει και σχόλιο σε εβδομαδιαία εφημερίδα). Τώρα βρίσκεται στη Βοστώνη για σπουδές και από δω και στο εξής, το MMB έχει και μιά ελληνίδα εκπρόσωπο στις ΕΠΑ, κάτι για το οποίο αισθανόμαστε περήφανοι. Ισως να είναι η μοναδική Ελληνίδα που παρακολούθησε το πνευματικό παιδί του Farrell και μας έστειλε την ανταπόκριση που θα διαβάσετε παρακάτω.

Το φετεινό Lollapalooza ξεκίνησε με ένα ευρύ φάσμα μουσικών εμφανίσεων, το οποίο περιέχει τους Red Hot Chili Peppers, τον Ice Cube, τους Soundgarden, τους Pearl Jam, τους Jesus & Mary Chain, τους Lush, τους Ministry και μερικές πολύ έκτακτες εμφανίσεις των Porno For Pyros του Farrell (τους οποίους δεν είχα την τύχει να παρακολουθήσω αφού "σνόμπαραν" τη Βοστώνη). Εκτός από την κεντρική σκηνή, υπήρχε ακόμα μία με το όνομα "Stage 2000" στην οποία παρουσίζονταν μικρότερης εμβέλειας τοπικοί καλλιτέχνες και διάφορα άλλα σώου.

Το ιστορικό αυτό γεγονός, ξεκίνησε στις 18/7 από το Mountain View του Σαν Φραντσίσκο, για να καταλήξει στο L.A. στις 4,5,6 Σεπτέμβρη.

LOLLAPALOOZA '92

**Red Hot Chili Peppers
Ministry
Ice Cube
Soundgarden
The Jesus and Mary Chain
Pearl Jam
Lush**

Concourse Oddities and Curiosities

O Chris Cornell των Soundgarden

βασική φόρμα της περσινής χρονιάς, αλλά ήταν μάλλον πιό δυνατό και εύστοχο καθ' ότι η Αμερική οδεύει για εκλογές και τα πράγματα βράζουν γενικά (ιδιαίτερα μετά τα γεγονότα του L.A.). Ο κόσμος είναι μπουχτισμένος από τις πολιτικές μαλακίες και αν μη τι άλλο, το "Lolla" δεν είναι μονάχα ένα music show, αλλά κουβαλάει μαζί του και μιά ποικιλία από διάφορα πολιτικο-κοινωνικά θέματα. Μερικά απ' αυτά: "Rock The Vote" (ενάντια στην τούρτα που πλασσάρουν οι πολιτικοί, ένας πόλεμος εκφυλισμού που φτάνει στα έσχατα επίπεδα της μικροπρέπειας και της ασχετοσύνης), το δικαιώμα

της γυναίκας στην έκτρωση, AIDS Awareness, Cannabis Action Network κ.α.

Το όλο πράγμα έγινε για να συνδυαστούν μερικά από τα πιό δυνατά συγκροτήματα της "μη επικρατούσας τάξης", που είναι διαθέσιμα και ικανά να καταγγείλουν την κατάσταση με ένα μεγάλο φάσμα κοινωνικοπολιτικού περιεχομένου. Art Shows, πάγκοι με αντιεκλογικά συνθήματα και υλικό και μιά δεύτερη σκηνή με εναλλακτικό rock, προβολή slides από την παγκόσμια και διαρκώς αυξανόμενη κρίση, πολιτικές ίντριγκες κλπ. Άλλα η μουσική ήταν ο συνδετικός κρίκος όλων αυτών...

BOSTON "LOLLA"

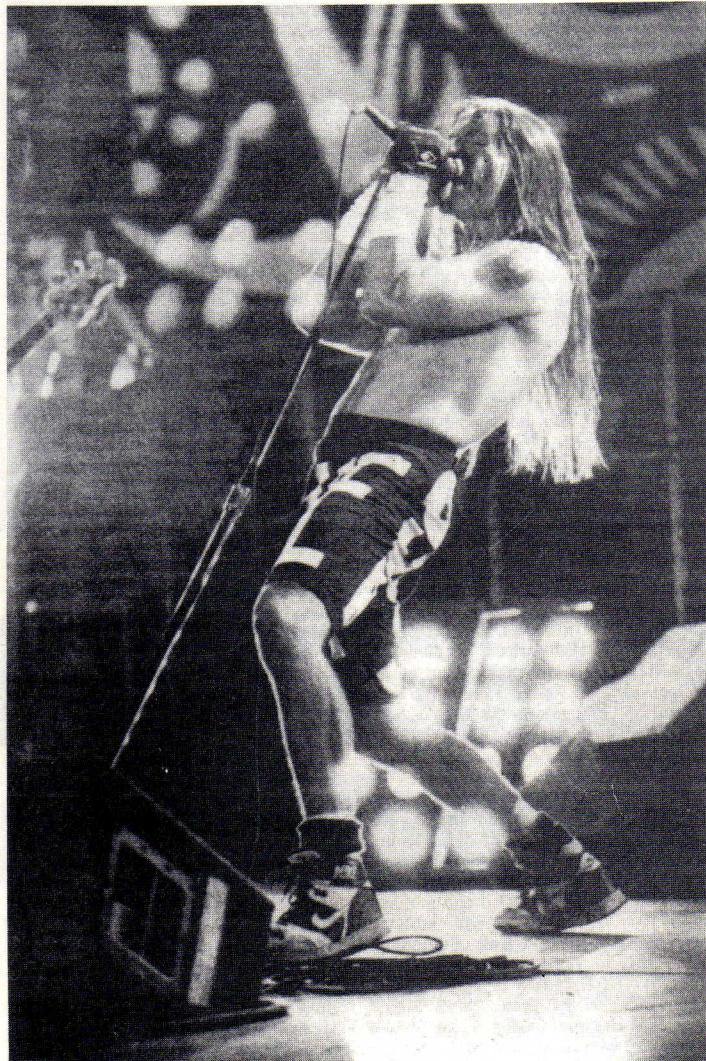
To "Lollapalooza" επισκέφτηκε την Βοστώνη (sold out) στις 7 και 8 Αυγούστου στο "Great Wood Center". Ένα χώρο τεράστιο για "performing acts". Οι αρμόδιοι δήλωσαν πως εκεί γινόταν για τελευταία φορά. Σας αφήνω να αναρωτίστε προς το παρόν, το γιατί... αλλά επειδή είστα καλά παιδιά και τρώτε όλο το φαΐ σας...

...Οι ανησυχίες των αρμόδιων είχαν εκφραστεί πριν καν αρχίσει η όλη φάση και το γεγονός πως το "ζουμί" του "Lolla" δεν είναι φτιαγμένο για official αυτάκια και ματάκια (πάρτε για παράδειγμα τον "φακίρη" των performers "Tim Rose Circus Sideshow" που συμμετείχαν στο φεστιβάλ, ονόματι Lifto που κρεμούσε από τις ρώγες των βυζών του τσιμεντόλιθους και ό. τι άλλο τραβούσε η ψυχούλα του!), τους χτύπησε στις "ευαίσθητες" περιοχές τους!

Παραφούσκωσαν λοιπόν τα γεγονότα, μιλώντας για βανδαλισμούς. Και για να γίνω σαφέστερη: Προς το τέλος των συναυλιών, μερικοί φανς που καθόντουσαν πλάγια, στα πεζούλια του γηπέδου, άρχισαν να

πετούν κομμένες

λουρίδες γρασιδιού και να χρησιμοποιούν τους γύρω φράκτες για να ανάψουν φωτιές. Ο υπόλποιπος κόσμος δεν αντέδρασε αρνητικά στις ενέργειες τους, αντίθετα μάλλον τις αντιμετώπισε με συμπάθεια. Κανένας άλλωστε δεν τραυματίστηκε κι αυτό επειδή ο καλός Θεούλης αγαπάει το Lollapalooza, οπότε δεν κάηκαν παρά μονάχα το κυριλέ γρασίδι, οι φράκτες και κάποιες καρέκλες. Οι αρμόδιοι υπολόγισαν

Red Hot Chili Peppers

τις ζημιές σε \$ 3.000, so what?! Τόσος κόσμους που πέρασε το διήμερο, σιγά μη και δεν... Η Free County λοιπόν, όπως για μιά ακόμα φορά καταλαβαίνετε, δεν είναι τίποτε άλλο από μιά τεράστια φουύσκα και αρκούν μερικές φωτιές στο Great Woods και περισσότερες στο LA για να φανεί το μεγαλείο της. Αντε και καμμιά τυχαία βιντεοκάμερα να "συλλάβει" τον ξυλοδαρμό κάποιου μαύρου, έτσι για να αθωαθούν οι υπαίτιοι, έτσι κι αλλιώς τον κόσμο οι μπάτσοι τον σαπίζουν στο ξύλο καθημερινά, χωρίς να μιλάει κανείς. Οπότε, ξεχάστε για του χρόνου το Great Woods!

Αυτά όμως λίγο-πολύ τα ξέρετε, ας περάσω λοιπόν σε εκείνα που δεν ξέρετε.

Lolla-lolla-la-pa-loo-za !!!

Γενικά, σε ό-

λη τη διάρκεια της ημέρας, υπήρχε και περιφερόταν στην περιοχή μιά ομάδα από "γελαστά" (βλέπε "μαστουρωμένα") παιδάκια, με buggy σορτσάκια και μπλουζάκια "Lollapalooza", τα οποία δοκίμαζαν εξωτικά φαγητά και "smart drinks" (όλα αυτά επί σκηνής), φόραγαν κρεμαστούς κρυστάλους και μπρασελέ και κρατούσαν χασισόπιπες. Στις (απαραίτητα) τρυπημένες μύτες τους είχαν περάσει διάφορα που φωσφώριζαν, ενώ σε άλλες φάσεις μοίραζαν πολιτικά φυλλάδια και λογοτεχνικά έντυπα, παίζανε τυχερά παιχνίδια, πρωτοκολούσαν καταλόγους εκλογικούς (όπου ο κόσμος ψήφιζε), ενώ μέσα σε κάτι κλουβιά, έσπαζαν διάφορα κομμάτια από τηλεοράσεις.

Στη δεύτερη σκηνή περιφέρονταν και παίζαν διάφορα συγκροτήματα που ο πολύς κόσμος δεν τα γνωρίζει, όπως οι Great Magnet School και οι Tribe, που παρουσιάστηκαν πριν την έναρξη του βασικού προγράμματος μπροστά σε ένα κοινό, μάλλον μικρότερο από αυτό που τους άξιζε.

Οι πιό εγκεφαλικοί τύποι, ήταν οι "Jim Rose Circus Shideshow" με μιά παράσταση που θύμιζε τσιρκολάνους, οι οποίοι εμφανίστηκαν μαζί με τον Ice Cube. Ο Lifto ας πούμε, έπαιρνε κομμάτια από τσομεντόλιθους και τα κρέμαγε απ' όπου υπήρχε... τρύπα στο σώμα του, όπως για παράδειγμα από τις ρώγες του στήθους του.

Τώρα τι έγινε με τους "μεγάλους" καλλιτέχνες του φεστιβάλ; Αν πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, τους Lush δεν τους ξέρω και πολύ καλά, αλλά ήταν αρκετά συμπαθείς, αν και υποτονικοί. Γύρω στο απόγευμα, την ώρα που ο ήλιος άρχισε να γέρνει και ο κόσμος είχε κουλάρει (οι πόρτες είχαν ανοίξει από τις 3 το μεσημέρι), εμφανίστηκαν οι Jesus & Mary Chain που έπαιξαν αρκετά καλά το "σκοτεινό" σετ τους και ο κόσμος άρχισε να "ξυπνάει". Οι προβολείς ήταν ανάλογοι των τραγουδιών. Μόνο τα σκούρα χρώματα λειτουργούσαν...

Η συνέχεια με τους Pearl Jam ήταν σαφώς πιο ενδιαφέρουσα. Το σπουδαίο αυτό γκρούπ απ' το Seattle χάρισε ανεπανάληπτες στιγμές στο κοινό του φεστιβάλ. Ο Eddie Vedder τραγουδούσε με την χαρακτηριστική φωνή του και κατά τη διάρκεια του "Even Flow" τα έδωσε όλα. Ενώ η μπάντα τζάμαρε, πήρε ένα καλώδιο, το τοποθέτησε στην κορυφή ενός πανύψηλου μόνιτορ και ζυγιάστηκε, ρωτώντας τον κόσμο που έκανε σαν τρελός (αυτό που εδώ λέμε: "Πέσε, πέσε!") αν μπορεί να πιάσει το καλώδιο πριν αυτό φτάσει κάτω. Επειτα πήδηξε μέσα στη λαϊθάλασσα, πέφτοντας σε δεκάδες χέρια που δεν φάνηκαν (στην αρχή τουλάχιστον) να κρατάνε το βάρος του. Σπουδαία...

O Eddie Vedder των Pearl Jam

O Ice Cube αντικα-

τέστησε τον περσινό Ice T και μάλιστα επάξια, αφού το "αντάρτικο γαρ" του και οι συνεχείς ρητορίες του, ξεσήκωναν κάθε λίγο και λιγάκι το κοινό.

Οι Soundgarden, αντάξια μεταλλική συνέχεια μετά τους Pearl Jam, έφεραν ηχητική φρενίτιδα στ' αυτά των φανς, κάτι που σε κάποια στιγμή έγινε κουραστικό. Η σκηνική τους παρουσία ήταν πολύ σωστή πάντως και έπαιξαν όλα τα γνωστά κομμάτια τους, γεγονός που ενθουσίασε τους φανς τους που χτυπάγαν τα κεφάλια τους μπροστά από τη σκηνή.

Οι Ministry κατέλαβαν μιά σκηνή που ήταν σπαρμένη με σκελετούς ζώων, ενώ ο Jourgensen παρουσιάτηκε φορώντας ένα μεγάλο μαύρο καπέλλο. Γενικά τα δώσαν όλα με το σπηντάτο βιομηχανικό punk και τις κιθάρες σε τρομερές ταχύτητες να προσπαθούν να προλάβουν τα samplers. Στη σκηνή μαζί τους ανέβηκαν και τρεις χορευτές που αυτοσχεδίαζαν, ενώ slides με εικόνες παράξενες γέμιζαν το πίσω μέρος της σκηνής.

Οι Red Hot Chili Peppers έκλεισαν και το Lollapalooza στη Βοστώνη, τι να περιγράψω απ' αυτό το μεγάλο σύνολο. Αναφέρθηκαν στο καλοκαίρι της αγάπης, στην ψυχεδέλεια (ανάλογο ήταν και το light show τους), βάλαν τα όργανα "στην πρίζα" και το μεταλλικό τους funk έκανε κάποιον κοντά μου να τους παρομοιάσει σαν ένα σύνδυασμό των Funkadelic και των Grand Funk Railroad. Ουάου! Οι

φτάσει στο απροχώρητο...

Peppers κυ-

ριάρχησαν στο Lollapalooza, όχι μόνο επειδή είναι μουσικό φαινόμενο, αλλά και γιατί είναι καταπληκτικοί περφόρμερς.

Με αυτούς έκλεισε και τις πόρτες του για τη Βοστώνη το "Lollapalooza" και φεύγοντας όλοι είχαμε ένα παρόμοιο συναίσθημα: Η κατάσταση έχει

Ο Al Jourgensen των Ministry

merlin's mail order

ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ

survival Kit

ΔΕΛΤΙΟ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

- Τα T-SHIRTS είναι μαύρα 100% cotton, με λευκό τύπωμα, σε μεγέθη Large και XLarge. Η τιμή τους είναι 1.800 Δρχ.
- Η συνδρομή για 6 τεύχη του Merlin's κοστίζει 3.000 Δρχ.
- Συμπληρώστε με X αυτό που σας ενδιαφέρει και δίπλα γράψτε την ποσότητα που επιθυμείτε από το κάθε μέγεθος.

ΕΙΔΟΣ

ΠΟΣΟΤΗΤΑ

L   XL

- T-SHIRT Αρνητική Στάση
- T-SHIRT Survival Kit (Fuck That Weak Shit!)
- Συνδρομή 6 τευχών Merlin's music box

Ονοματεπώνυμο . . . . .

Οδός/Αριθ . . . . .

Πόλη/Ταχ.Κωδ . . . . .

Τηλέφωνο . . . . .

Στείλτε ταχυδρομική επιταγή και αυτό το απόκομμα συμπληρωμένο στη διεύθυνση :

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ
ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ 27
ΑΘΗΝΑ 114 71

Οι Face To Face είναι ένα τρίο με βάση τη Νότια Καλιφόρνια και σχηματίστηκαν από τους Trevor Keith (κιθάρα, φωνή), Matt Riddle (μπάσο) και Rob Kurth (ντραμς). Η συνέντευξη δόθηκε σπίτι του Trevor,

edge. Η μουσική είναι για όλους. Απλά είναι όλα αυτά που διακηρύσσουν με τους στίχους. Νομίζω πως σαν αρχική ιδέα ήταν καλή, στην πορεία όμως οι σκοποί γίναν αρκετά ακραίοι. Matt: Μπα, εμένα δε μ' αρέσει η ιδέα. Ας αφήσουν τον κόσμο να ζήσει ο καθένας όπως θέλει.

FACE TO FACE

στη Victorville στις 28 Ιούλη και στάλθηκε αμέσως στο MMB.

- Πότε σχηματίστηκαν οι Face To Face και πως βρεθήκατε μαζί;

Matt: Τον Απρίλη του 1991 αρχίσαμε τις πρόβες.

Trevor: Ο Matt κι εγώ συναντήθηκαμε μέσω φίλων στο σχολείο. Θα πρέπει να ήταν το 1985 ή κάπου εκεί.

Rob: Τους συνάντησα όταν άκουσα καλά λόγια γι' αυτούς από άλλους μουσικούς της ντόπιας σκηνής.

- Ποιός γράφει τα τραγούδια

Matt: Ο Trevor.

Rob: Ο Trevor

- Trevor, εσύ γράφεις τα κομμάτια;

Trevor: Γράφω τους στίχους και μαζί με τον Matt συνεργαζόμαστε στη μουσική. Είτε εγώ, είτε εκείνος βάζουμε τις ιδέες μας σε πράξη και συνήθως δουλεύουμε μαζί για την ολοκλήρωσή τους.

- Γιατί πράγματα γράφετε; Υπάρχουν συγκεκριμένα μηνύματα που προσπαθείτε να περάσετε;

Matt: Γενικά για τη ζωή, έτσι ώστε να μη γινόμαστε ενοχλητικοί...

- Ναι αλλά δεν είναι ενάντια στο Χρυσό Κανόνα του Punk;

(γέλια)

Trevor: Νομίζω πως θα μπορούσες να χαρακτηρίσεις τους στίχους μας κοινωνικούς, αλλά δεν υπάρχει κάτι το συγκεκριμένο. Γράφουμε για τη ζωή, όπως είπε και ο Matt, και βγάζουμε τις προσωπικές μας σκέψεις. Προσπαθώ να γράφω με τέτοιο τρόπο ώστε ο ακροατής να βγάζει μόνος του συμπεράσματα. Εγώ έρωσε τι αναφέρονται οι στίχοι όταν τους βάζω στο χαρτί, αλλά κάποιος άλλος μπορεί να βγάζει διαφορετικό νόημα.

- Ποιά είναι τα αγαπημένα σας γκρούπ;

Matt: Οι D.I., Descendents, Rudimentari Peni.

Rob: Εγώ δεν έχω ιδιαίτερα γούστα, αλλά μ' αρέσουν οι Fugazi, οι Guttermouth, οι All.

Trevor: Οι Fuel, Citizen Fish, Green Day.

Matt: Μου αρέσουνα ακόμα οι Subhumans και οι Citizen Fish.

- Ποιό υπήρξε το αγαπημένο σας σώου;

Rob: Μου άρεσε το "Leave It To Beaver" όταν ήμουν στο γυμνάσιο... (Σημ: εννοεί το τηλεοπτικό πρόγραμμα)

(γέλια)

Matt: Δώσαμε ένα σώου υπερ των Αστέγων στο Ρίβερσαϊντ κι ήταν καταπληκτική όλη η φάση. Και στο Λας Βέγκας είχε πλάκα.

Trevor: Μου άρεσε το σώου στο Βέγκας.

Rob: Το Λας Βέγκας και όλα που παίξαμε στο κλαμπ του Σπάνκι.

Matt: Ναι, όλα ήταν άφογα.

(Σημ: Το "Spanky's" είναι το καλύτερο κλαμπ στο Ρίβερσαϊντ)

- Πέρα απ' το συγκρότημα, τι άλλα ενδιαφέροντα έχετε παιδιά;

Trevor: Μου αρέσουν τα κόμικ, τα παιχνίδια της Nintendo και η... τραμπάλα!

Matt: Το super Nintendo... Ο Σοδομισμός!

(γέλια)

Rob: Μ' αρέσει η τραμπάλα, αλλά είναι επίπονη.

- Ποιά είναι η γνώμη σας για το straight edge;

Matt: Είναι καλά τα συγκροτήματα... Οι Insted... Οι Minor Threat, ήταν καλοί...

Trevor: Ναι, αλλά δεν υπάρχει ειδική μουσική για το straight

Trevor: Κοίταξε, στην αρχή κινήθηκε γύρω από ανθρώπους που δεν πίναν, δεν καπνίζαν και αυτό ήταν καλό γι' αυτό και κόλλησε στην όλη H/C σκηνή. Άλλα σήμερα φαίνεται πολύ ανόητο γιατί το παρατράβηξαν.

Matt: Ναι, και εγώ και ο Trevor, ούτε καπνίζουμε, ούτε πίνουμε, αλλά το κάνουμε μόνο μας, δε χρειαζόμαστε υποδείξεις και παραινέσεις. Δε φτάνουμε δηλαδή στα άκρα. Η άλλη πλευρά μοιάζει πλέον σαν άσκηση στρατιωτικής πειθαρχίας.

- Σας θεωρήσαν ποτέ σαν straight edge μπάντα;

Trevor: Ναι και μας την έσπασε αυτό. Νομίζω ότι το όνομα Face To Face επηρεάζει σ' αυτόν τον χαρακτηρισμό. Άλλα είναι απλά ένα όνομα.

Matt: Δεν προσπαθούμε να περάσουμε ιδέες σε κανένα.

Rob: Για να πω την αλήθεια, πολλοί μετά τις συναυλίες έρχονται και με ρωτάνε: "Είσαστε straight edgers?", "Είμαστε" του απαντάω, "έλα τώρα να σε κεράσω μιά μπύρα". (γέλια)

- Τι θα ήταν εκείνο που θα κάνατε αν μπορούσατε να αλλάξετε τη σκηνή;

Trevor: Θα ήθελα να δω περισσότερο κόσμο να ανακατεύεται όπως την εποχή που έκεινης. Θα ήθελα να δω λιγότερους τσαμπουκάδες, γιατί αυτός είναι ένας από τους λόγους που η σκηνή δυσλειτουργεί.

Rob: Ναι κι εγώ συμφωνώ. Βλέπεις όλα αυτά τα παιδιά που έρχονται στις συναυλίες, κάθε φορά κάνουν ακριβώς τα ίδια πράγματα: πίνουν, πλακώνονται και μετά πάνε για ύπνο. Η σκηνή θα έπρεπε να είχε περισσότερο fun.

- Ποιά είναι η γνώμη σας για τις πολυθεθνικές και για τα underground συγκροτήματα του MTV όπως οι Nirvana, οι Soundgarden, οι Pearl Jam;

Rob: Πολλοί λένε πως αυτές οι μπάντες ξεπουλήθηκαν, αλλά δε μπορείς να κρίνεις αν δεν γνωρίζεις την κατάσταση. Δηλαδή μπορεί πραγματικά να κάνουν το κέφι τους, μπορεί όμως και να έχουν ξεπουληθεί στις πολυθεθνικές, αλλά δεν το νομίζω.

Trevor: Καταλαβαίνω τι θες να πεις, αλλά εκείνο που ενοχλεί εμένα είναι πως το MTV έχει φέρει στην κορυφή όλα αυτά τα γκρούπ και εξακολουθεί να τα ονομάζει "underground". Υπάρχουν πολλοί που φρικάραν μόλις άκουσαν ότι όλοι αυτοί οι punks, υπογράψαν σε μεγάλες εταιρείες. Άλλα δε βρίσκω τίποτε στραβό σ' αυτό, τη στιγμή που το συγκρότημα κάνει αυτό που γουστάρει.

- Αν είχατε 1.000.000 δολλάρια να δώσετε σε κάποια φιλανθρωπία, που θα προτιμούσατε να τα χαρίσετε;

Matt: Δεν θα τα έδινα σε φιλανθρωπίες. Ισως στη NASA...

Trevor: Στην έρευνα για τον καρκίνο.

Rob: Σε έναν αξιοπρεπή οργανισμό όπως ο Οίκος Ronald McDonald για τα παιδιά.

- Εκτός από το σινγκλ "No Authority", τι άλλο ετοιμάζετε;

Trevor: Εχουμε δύο κομμάτια για τη συλλογή της Dr. Strange και τελειώνουμε τις ηχογραφήσεις για ένα μεγάλο άλμπουμ πάλι για την Dr. Strange, που θα κυκλοφορήσει στα τέλη του '92.

- Ενα χρόνο από σήμερα, πως βλέπετε τους Face To Face;

Trevor: Αν όλα πάνε καλά κι αν δεν το έχουμε ήδη κάνει, θα φύγουμε τουρέν στην Ευρώπη και θα δουλεύουμε για το δεύτερο άλμπουμ.

Matt: Στόχος μας είναι να βγάζουμε ένα δίσκο το χρόνο, να τουράρουμε συχνά και να είμαστε σε θέση να εγκαταλείψουμε τις κανονικές δουλειές μας.

ΕΠΑΦΗ : Face To Face\ P.O. Box 1182\ Victorville, CA 92393 USA

των IAN McKAYE και GUY PICCIOTTO στους Fil Simpson και Rock 'n' Roll Club

Στις μέρες μας οι περισσότερες από τις ενδιαφέρουσες ριζοσπαστικές hardcore-noisy μπάντες -Teenage Funclub, Nirvana, Mudhoney...- υπογράφουν σε πολυεθνικές και έτσι την αναγνώρισή τους από το μεγάλο κοινό, απογοητεύοντας και τσαντίζοντας τους παλιούς οπαδούς τους. Ζούμε σε δύσκολους καιρούς γι' αυτό και αισθανόμαστε τυχεροί όταν συναντάμε ανθρώπους όπως οι Fugazi, που από την αρχή της καριέρας τους παραμένουν "κολλημένοι" στις αρχικές τους θέσεις. Οι Fugazi αντιστάθηκαν στις προκλήσεις των "majors" και επέλεξαν την ανεξαρτησία, προστατεύοντας την εξεγερσιακή τους συνείδηση. Οι Brenden Canty (ντραμς), Joe Lally (μπάσος), Ian McKaye (φωνή/κιθάρα) και Guy Picciotto (κιθάρα/φωνητικά) είναι τίμιοι και σταράτοι και πάντοτε κινούνται επαγγελματικά, με μιά εκπληκτική πειθαρχία. Πραγματικοί μάγοι, είναι πάντοτε κυρίαρχοι των γεγονότων. Δεν γράφουν μουσική για κατανάλωση, αλλά έχουν στόχο τους να φέρουν τον ακροατή πιο κοντά στα ιδανικά τους, παρά να του τινάξουν τα μυαλά στον αέρα, χρησιμοποιώντας τόνους ηχορύπανσης. Εσωτερική Δύναμη; Καταστροφικό Εντσιτικό; Το σίγουρο είναι πως οι Fugazi δεν πρέπει να ακούγονται με το ένα αυτί και παθητικά.

- Τι σημαίνει η λέξη "Fugazi";

IMK: Σημαίνει "γαμμημένες καταστάσεις". Πρόερχεται από μιά σλανγκ λέξη που χρησιμοποιούσαν οι Αμερικανοί στρατιώτες στο Βιετνάμ.

- Γιατί δώσατε μόνο λίγες συναυλίες στη Γαλλία;

IMK: Κύταξε, παίξαμε σε Αγγλία, Ιρλανδία, Σκωτία, Πολωνία, Βέλγιο, Ισπανία, Ιταλία, Σλοβενία, Γερμανία, Αυστρία, Ελβετία, Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Δανία, Νορβηγία και Σουηδία. Πρέπει να καλύψουμε πολλές χώρες, γι' αυτό σκεφτήκαμε να μη μένουμε πολύ σε μία.

- Προλαβαίνετε να δείτε καμμιά απ' τις χώρες που περιοδεύετε;

GUY P.: Στ' αλήθεια αυτό εξαρτάται, συνήθως δεν έχουμε πολλές μέρες ελεύθερες. Αντε να υπάρχουν 8 σε διάστημα δύο μηνών. Μερικές φορές κατορθώνουμε να δούμε κάποια πράγματα στα πεταχτά. Απ' τη μιά είναι πολύ κουραστικό αυτό, αλλά από την άλλη είναι όμορφο γιατί μαζεύουμε ευχάριστες αναμνήσεις για να κουβεντιάζουμε όταν γυρίζουμε πίσω. Για παράδειγμα, στην Ιταλία περάσαμε υπέροχα, αλλά είναι σπαστικό το να περνάς έξω από το Κολοσσαίο και να μην προλαβαίνεις να μπεις μέσα.

IMK: Οταν περιοδεύεις δεν παρατηρείς με τον ίδιο τρόπο που κάνουν οι τουρίστες τις χώρες απ' όπου περνάς. Το κάνεις όμως με ένα τρόπο που οι άλλοι δεν θα έχουν ποτέ την ευκαιρία να ζήσουν. Οταν βρίσκεσαι κάπου για ένα συγκεκριμένο λόγο, βλέπεις διαφορετικά τα πράγματα.

- Ενοχλείστε από το γεγονός ότι συχνά εκεί που παίζετε δεν μιλάν αγγλικά με αποτέλεσμα να μην καταλαβαίνουν τους στίχους σας που κυριαρχούν στη μουσική των Fugazi;

IMK: Η μουσική είναι μιά παγκόσμια γλώσσα επικοινωνίας, οπότε μάλλον οι στίχοι δένουν μαζί της έτσι κι αλλιώς.

- Τι γίνεται με την Dischord; Με το "straight edge" κίνημα;

IMK: Η Dischord είναι μιά εταιρεία που ίδρυσα το 1980 και μέχρι στιγμής έχει κυκλοφορήσει περίπου 70 δίσκους.

- Ποιοί λόγοι σε ώθησαν να την ξεκινήσεις;

IMK: Ήθελα να καταγράψω μιά κοινότητα μουσικών από την Washington DC, κάτι που εξακολούθησε να κάνουμε.

- Πρέπει όμως να είχατε προσφορές από άλλες εταιρείες...

IMK: Οι Fugazi δέχτηκαν προτάσεις σχεδόν από όλες τις πολυεθνικές, αλλά δε νομίζουμε πως μπορούν να μας προσφέρουν κάτι περισσότερο από αυτά που ήδη έχουμε και σίγουρα δεν αξίζει τον κόπο να χάσεις την ελευθερία του να δημιουργείς κάνοντάς το κέφι σου.

GUY P.: Οι δίσκοι μας διανέμονται σ' ολόκληρο τον κόσμο και αν κάποιος θέλει, μπορεί να τους παραγγείλει κατευθείαν από την Dischord σε μιά πολύ λογική τιμή. Εχουμε απόλυτο έλεγχο στην τεχνική επιμέλεια και την επιλογή των κυκλοφοριών μας. Το μόνο που μπορούν να προσφέρουν οι πολυεθνικές είναι μεγαλύτερη διανομή, αλλά εμείς δε θα έχουμε κανένα κέρδος απ' αυτή την ιστορία. Εκείνες θα γίνουν σίγουρα πλουσιότερες.

IMK: Οσον αφορά το straight edge, εμείς δεν αναγνωρίζουμε κανένα τέτοιο κίνημα.

GUY P.: Για μας το "Straightedge" είναι ένα τραγούδι των Minor Threat, της παλιάς μπάντας του Ian, που έγραψαν πριν πολλά χρόνια. Ένα φοβερό κομμάτι και μιά πολύ ενδιαφέρουσα στιχουργική και μουσική άποψη. Μιά μαρτυρία για τη δύναμη της μουσικής. Άλλα αυτό που έκανε ο κόσμος, δεν αντανακλά την αρχική του πρόθεση και αυτό δεν έχει να κάνει τίποτα με τους Fugazi. Και αν άλλα γκρούπ θέλουν να υποστηρίζουν πως δημιούργησε ένα κίνημα κι αυτές αποτελούν μέρος του, εμείς δε φέρουμε καμμία ευθύνη γι' αυτό.

- Πως αισθάνεστε όταν πολύς κόσμος ενδιαφέρεται για τους Fugazi επειδή ήξεραν τους Minor Threat; Εχετε αποστασιοποιηθεί πλήρως από τους Μ.Τ.; Είναι οι Fugazi μιά εξέλιξη τους, ή κάτι εντελώς διαφορετικό;

IMK: Απλά οι Minor Threat ήταν μιά διαφορετική μπάντα. Αυτή η διαρκής σύγκριση ανάμεσα στα δύο γκρούπ μερικές φορές ενοχλεί τα άλλα τρία μέλη των Fugazi. Μπορεί να υπάρχει κάποια σχέση επειδή εγώ έπαιξα και στα δύο γκρούπ, αλλά είμαι μόνο το ένα τέταρτο των Fugazi. Στους Minor Threat ήμουν 18 χρονών, τώρα είμαι 30. Δεν μετανοώνω στιγμή για τους Μ.Τ. ήταν σπουδαία μπάντα, αλλά είναι κουραστικό να μιλάμε ακόμα γι' αυτούς. Οι Fugazi δεν κρεμάστηκαν ποτέ από τους Minor Threat

GUY P.: Σαν συγκρότημα μοιραζόμαστε μιά κοινή ιστορία. Γνωρίζόμαστε από πολύ νέοι. Πήγανα σε όλα σχεδόν τα σώου των Minor Threat και ο Ian ερχόταν να δει κάθε γκρούπ στο οποίο έπαιξα. Τους Rites Of Spring, τους Wish... Ετσι μοιραζόμαστε μιά κοινή ιστορία την οποία σεβόμαστε και δεν αισθάνομας μακριά απ' όλα αυτά. Σέβομαι όλες τις περιόδους της ζωής μου. Αλλά είναι ηλίθιο για μας, να θυσίαζουμε το παρόν εξαιτίας του παρελθόντος. Καλό το rockabilly για κάποιον που το έζησε, όχι όμως και για κάποιον που πατάει στην εποχή μας.

- Ολα αυτά τα χρόνια παρακολουθήσατε διάφορα σχήματα. Ποιό σας σημάδεψε με την επιρροή του;

GUY P.: Το γεγονός πως καταγόμαστε από την Washington μας έκανε να ακούμε μπάντες από την περιοχή μας. Μεγάλη επιρροή

είναι κάτι που δε θα ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου. Σήμερα υπάρχουν τόνοι από καλά συγκροτήματα στην Washington. Οι Nation Of Ulysses, οι Circus Of Loop, οι Shudder To Think... Αισθανόμαστε πολύ κοντά σε όλα αυτά τα γκρούπ. Αποτελούν μιά κοινότητα που ο καθένας ενδιαφέρεται για τους άλλους. Δεν έχουμε κάποια άμεση επιρροή, ακούμε σχεδόν τα πάντα: Beatles, jazz, soul. Μάλλον δεν υπάρχει κάποια μουσική που να μη μας ενδιαφέρει. Και οι τέσσερεις μας έχουμε μιά τεράστια συλλογή δίσκων. Ξέρουμε πολλά για τη μουσική.

- Πως είναι η ζωή στην Washington;

GUY P.: Η κυρίως πόλη είναι γαμημένη και ήδη μυρίζεσαι τις ταραχές. Αυτό που έγινε στο LA μπορεί να παραδειγματίσει πολύ κόσμο. Αν και η πόλη μας είναι δαφορετική, δεν αποκλείω καποια στιγμή να γίνουν μεγάλες εξεγέρσεις κι εδώ. Η απελπισία που συναντάς στους δρόμους είναι πραγματική.

- Τα προβλήματα με τον Δήμαρχο: (Σημ. Είχε συλληφθεί πριν καιρό, μπλεγμένος σε υπόθεση ναρκωτικών)

IMK: Βρίσκεται έως απ' τη φυλακή και πάει για δημοτικός σύμβουλος. Η ιστορία αυτή υπήρξε πολύ ενοχλητική γιατί έχουμε σοβαρό πρόβλημα με τα ναρκωτικά, το κρακ, υπάρχει τρομερή βία στους δρόμους και μπόλικο πιστολίδι κυρίως για υποθέσεις με ναρκωτικά. Ετσι, όταν συλλάβανε τον Δήμαρχο φάνηκε απίστευτο.

Σχεδόν γελοίο και πολλοί κάναν πλάκα με την υπόθεση. Έχουμε καινούργιο Δήμαρχο, αλλά τα πράγματα δεν δείχνουν ν' αλλάζουν και πολύ. Υπάρχει σοβαρή διαφορά ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς στην Washington. Τα προβλήματα βαθαίνουν συνεχώς και έχουν κατακλύσει την πόλη. Δύσκολο μέρος για να ζήσει κανείς.

- Υπάρχει ελπίδα να γίνει κάτι για την κατάσταση;

IMK: Η λέξη "ελπίδα" είναι ευρύς όρος.

Μπορούν να γίνουν μικρές αλλαγές. Οι κοινότητες οφείλουν να ενδιαφέρονται περισσότερο και οι άνθρωποι να νοιαστούν ο ένας για τον άλλο και για την κοινότητα γιατί δε νομίζω να τους βοηθήσει η κυβέρνηση. Αν ο λαός δεν πάρει τα πράγματα στα χέρια του, δε γίνεται τίποτα. Μόνο μιά δραστηριότητα όπως η αλληλαφοήθεια, μπορεί να δώσει ελπίδες.

- Υπάρχει κάτι διδακτικό στους ήχους και τη μουσική των Fugazi σε σχέση με όλα αυτά;

GUY P.: Δε νομίζω, γράφουμε στίχους έτσι όπως εμείς νομίζουμε πως θα τους καταλάβει ο κόσμος. Σαν συγκρότημα δεν έχουμε κάποιο συγκεκριμένο μήνυμα. Το γκρούπ αντιπροσωπεύει μονάχα τον εαυτό του, η μουσική μιλάει από μόνη της και ο κόσμος είναι ευπρόσδεκτος να πάρει εκείνο που θέλει.

IMK: Οταν γράφω στίχους αναφέρομαι σε όσα αισθάνομαι, απλά εκφράζω τον εαυτό μου, δεν έχω συγκεκριμένο πρόγραμμα. Το μόνο που έχω να δηλώσω είναι: Αναλάβετε τις ευθύνες σας, ζείστε τη ζωή σας, κάνετε αυτό που θέλετε, εκφράστε τον εαυτό σας... Αν αυτό λέγεται κέρυγμα, λυπάμαι δεν φταίω. Εδώ έμφανίζεται ξανά το "Straightedge". Μπορεί να πάω στον τάφο χωρίς να μπορέσω να διώξω αυτή τη φήμη από πάνω

- Ποιός είναι ο "Justice Brennan"; (Σημ. Τραγούδι απ' το τελευταίο άλμπουμ των Fugazi, "Steady Diet Of Nothing"). IMK: Ήταν ένας Ανώτατος Δικαστής. Ξέρεις, είναι θλιβερό να βλέπεις ακόμα και φιλελεύθερους δικαστικούς να μετατρέπονται με τα χρόνια σε γέρους συντηρητικούς. Οι Ρεπούμπλικάνοι απομάκρυναν πολλούς νέους δικαστές. Ο Brennan ήταν ένας από τους τελευταίους φιλελεύθερους και η απομάκρυνσή του στενοχώρησε πολύ κόσμο. Ο Bush φροντίζει να διορίζει όλους τους μαλάκες σε θέσεις κλειδιά, ώστε να ελέγχει τη δικαιοσύνη. Πολλά από τα δικαιώματα των φυλακισμένων πέρασαν στο περιθώριο και μάλλον μέχρι το τέλος της χρονιάς θα εξαλειφθούν και τα δικαιώματα της γυναίκας στην έκτρωση. Υπάρχει μιά κατάσταση διαρκούς εκφοβισμού. Το τραγούδι αυτό είναι ένα μελαγχολικό κομμάτι για την απόσυρση του Δικαστή.

- Παίξατε και στην Ανατολική Ευρώπη. Πως τα πήγατε;
IMK: Τα σώου εκεί είχαν μεγάλο ενδιαφέρον. Ο κόσμος δεν μας ήξερε πολύ καλά, ούτε είχαν πληροφορηθεί για το τι είμαστε και τι πρεσβεύουμε. Η ανταπόκρισή τους ήταν αγνή και εντικτώδης. Σπουδαίες συναυλίες. Η κατάσταση εκεί είναι αρκετά ακραία, για παράδειγμα υπάρχουν πολλοί φασίστες στην Πολωνία. Ο εθνικισμός είναι ισχυρός αυτή τη στιγμή στην A. Ευρώπη. Κι αυτό είναι απογοητευτικό.

- Επόμενο άλμπουμ;

IMK: Αν το δεις, ειδοποίησε μας...

GUY P.: Δεν ξέρουμε ακόμα. Έχουμε 5-6 νέα κομμάτια. Θα πάρει αρκετό καιρό. Δεν έχουμε μείνει ικανοποιημένοι με τις προηγούμενες κυκλοφορίες μας και αυτή τη φορά θέλουμε κάτι ιδιαίτερο. Οπότε...

- Δε σας αρέσουν τα προηγούμενα άλμπουμ;

IMK: Δε θέλω να γίνω παράξενος. Μας αρέσουν πάρα πολύ, αλλά προτιμάμε τα live. Εκεί υπάρχει ένα δυναμικό που δε μπορούμε να εκφράσουμε στο στούντιο. Ετσι σκοπεύουμε να ρίξουμε σκληρή δουλειά στον επόμενο δίσκο μας.

Αυτή η τελευταία πρόταση απ' τον Ian, αποδεικνύει τον επαγγελματισμό τους κι ας ελπίσουμε πως σύντομα θα δώσουν ζωή στο αριστούργημά τους.

keep your eyes OPEN !

"When we have nothing left to give

There'll be no reason for us to live

When we have nothing left to use

You'll have nothing left to use

We owe you nothing: you have no control"

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ : DISCHORD \ 3819 BEECHER STR. N.W. \ WASHINGTON DC 20007-1802 \ USA

RHYTHM DANCE ACTION

ANTAIPOKRISEI KAI SYNEVENTEYEH TOY FIL SIMPSON GIA TO MM

ρίου του 1986, σαν αποτέλεσμα ακρόασης της garage - συλλογής "Scum Of The Earth, Vol. 1". Αποφασίσαμε πως μπορούσαμε να παίξουμε καλύτερα από αυτές τις μπάντες, στην πραγματικότητα δε μπορούμε, αλλά ξέρεις τώρα... Οι συλλογές με garage των sixties είναι μεγάλη πηγή έμπνευσης, ειδικότερα τα "Back From The Grave", γι' αυτό και αναζητήσαμε ένα αυθεντικό όνομα από εκείνη την εποχή. Είμαστε μεγάλοι φανς της εκπομπής "Gidgit" και σε ένα επεισόδιο ο Gidgit έπαιζε σε ένα γκρούπ που λεγόταν Gidgit & The Gories. Θεωρήσαμε μαγικό αυτό το όνομα. Επειτα, κυκλοφόρησε το "House Rockin'" στην Wanghead - την εταιρεία που είχε και τους Nine Pound Hammer. Εξαντλήθηκε και η Fan Club (σημ. του συντάκτη: Επίσης γνωστή και σαν New Rose από τη Γαλλία, που ποτέ δεν έδωσε φράγκο στο γκρούπ), το επανακυλοφόρησε. Μας άρεσε αυτός ο δίσκος, αλλά το "I Know You Fine But How You Doin'?" (σημ. του συντάκτη: το δεύτερο LP τους, επίσης για τη New Rose, με παραγωγό του Alex Chilton), είναι ήσυχο, απαλό και λουστραρισμένο. Το "Outta Here", το καινούργιο άλμπουμ του γκρούπ στην Crypt, ηχογραφήθηκε σε τερακάναλο, είναι πολύ σκληρό, στα χνάρια του πρώτου μας δίσκου. Ήχογραφήθηκε μέσα σε 48 ώρες, παίζαμε live, προσπαθώντας να μην "χαλάσουμε" τον ήχο. Η μουσική μας είναι μινιμαλιστική - έτσι βλέπουμε το rock 'n' roll - κι ο ρυθμός είναι η βασική μας επιδίωξη. Αυτή, κατά κάποιο τρόπο είναι και η φιλοσοφία μας κι ο τρόπος ζωής μας, δεν χρειαζόμαστε και πολλά, όσο πιο απλά, τόσο, καλύτερα..." Η μπάντα δεν απέφυγε τη σύγκριση με τους Cramps, επειδή κυρίως βασίζεται σε δυό κιθάρες, χωρίς μπάσσο. Γιά τον λόγο αυτό... "βγαίνουμε έξω απ' τα ρούχα μας. Ποτέ δεν επηρεαστήκαμε από τους Cramps. Δεν τους μοιάζουμε ούτε ηχητικά, ούτε εμφανισιακά. Εκείνοι τώρα έχουν μπασσίστα και εκτός αυτού παίζουν rockabilly, ενώ εμείς παίζουμε rhythm & blues. Η όλη ιδέα μας ήρθε προτού καν ακούσουμε τους Cramps. Είναι δύσκολο να μας πιστέψεις, μα αυτή είναι η αλήθεια, ο Mick τους πρωτοάκουσε στο κολλέγιο..." Οι Gories είναι ωμοί, τραχείς, μιά αντίθεση στους Nirvana και τους υπόλοιπους. Νομίζουν πως "γι' αυτά τα συγκροτήματα το μόνο που έχει σημασία είναι ο θόρυβος που παράγουν οι ενισχυτές τους. Μπορεί ν' ακούγονται πραγματικά άγρια και τρελά, μα όταν τα βλέπεις στη σκηνή, μάλλον απογοητεύεσαι. Ο δικός μας ήχος είναι αληθινός επειδή δεν έχουμε πολλά μηχανήματα. Ενα καλό πράγμα με τους Nirvana, είναι πως γράφουν όμορφα ror τραγούδια. Στ' αλήθεια, δεν είναι δικό τους σφάλμα αν κάποιος αποφάσισε πως αποτελούν το next big thing. Πολλές ανεξάρτητες μπάντες τους ζηλεύουν, αλλά εμείς στ' αλήθεια δε θα θέλαμε να βρισκόμαστε στη θέση τους. Μπορεί να έχουν λεφτά, αλλά το ζήτημα είναι αν έχουν το σεβασμό της ανεξάρτητης κοινότητας, κάτι που εξάλλου οι ίδιοι επιδιώκουν. Τους λυπάμαι λιγάκι, επειδή δε μπορούν να ελέγχουν τα πάντα..." Οι Gories δείχνουν πραγματικά ενθουσιασμένοι με την ευρωπαϊκή τουρνέ τους, η οποία είναι και η πρώτη τους γενικά, "δεν έχουμε τουράρει ούτε στην Αμερική, ούτε στον Καναδά, οπότε είναι πολύ όμορφο να ξεκινάμε απ' την Ευρώπη. Δυστυχώς δεν έχουμε την ευκαιρία να δούμε τα μέρη όπου παίζουμε, θα θέλαμε να μέναμε τουλάχιστον μιά βδομάδα στο καθένα. Η ζωή στην Αμερική είναι βαρετή, το ίδιο ισχύει και για το Ντητρόιτ. Καλά, το παρατραβάμε, αλλά σίγουρα δεν είναι και το πιο συναρπαστικό μέρος στον κόσμο. Ενα καλό με το Ντητρόιτ είναι ότι διατηρεί κάποιον χαρακτήρα, πολλά πράγματα ξεκινάν από εκεί και είναι όλα αυθεντικά. Το πνεύμα που κυριαρχεί είναι καλό. Οι άνθρωποι έχουν γενικά σωστή συμπεριφορά και ακόμα και στα δύσκολα παραμένουν ψύχραιμοι. Στο Μέμφις η κατάσταση είναι πολύ χειρότερη..." Υπάρχει μιά γενική εντύπωση πως το rock 'n' roll είναι ανδρικό προνόμιο, πολλοί θεωρούν πως τα κορίτσια δε μπορούν να παίξουν και είναι καλά μόνο για ένα πράγμα. Περισσότερο προσέχουν την εμφάνισή τους παρά το παίξιμό τους και η Peg σημειώνει ότι "αυτό συμβαίνει συχνά. Και η χειρότερη φάση γίνεται στη Νέα Υόρκη. Και ακόμα χειρότερα ο κόσμος πιστεύει ότι μπορώ να παίζω γιατί είμαι άσχημη. Αυτό το "macho" πνεύμα υπάρχει παντού στην Αμερική, αλλά βλέπω πως στην Ευρώπη είναι διαφορετικά. Εδώ τουλάχιστον δεν με πλησιάζουν άντρες που προσπαθούν να κυτάξουν μέσα από τη μπλούζα μου την ώρα που παίζω. Κάποτε παίζαμε σ' ένα κλαμπ στο Ντητρόιτ και δε με άφηναν να μπω γιατί πίστευαν πως είμαι "groupie"..." Οταν δεν παίζουν μουσική, η Peg και ο Dan βάφουν σπίτια, ενώ ο Mick προγραμματίζει computers. Συλ-

λέγουν κόμικς, δίσκους και διαβάζουν πολύ. Απολαμβάνουν τα κινούμενα σχέδια, την Επιστημονική Φαντασία και βλέπουν πολλά φιλμ, ειδικότερα όσα είναι "καλές ταινίες με φόνους, όχι b-movies, αλλά πραγματικά άρρωστες ταινίες..."

Όλες αυτές οι επιρροές μπορούν ν' ακουστούν στους στίχους, που αναφέρονται με πολλά θέματα, ξεκινώντας από κλασσικά στάνταρντς "αγόρι-συναντά-κορίτσι" και φτάνοντας μέχρι συμμορίες, μιά γάτα που μαλακίζεται, ένα κινητό ρεστοράν, και ενάντια στα πετρελαικά πειράματα που συμβαίνουν από εταιρείες στην Αρκτική Θάλασσα. Οι περισσότεροι στίχοι έχουν σχέση με το σεξ κι ο Mick συμπληρώνει: "με τη χρήση του voodoo στο σεξ. Είναι από προσωπικές εμπειρίες..." και η Peg διακόπτει με κακία: "Οχι πάντως δικές σου..." Όλοι γελάμε και ο Mick απαντά: "Στην πραγματικότητα δε χρησιμοποιώ το voodoo για να κάνω έρωτα. Τα χρησιμοποιώ και τα δύο, μα ποτέ μαζί..."

Οπως και στους δίσκους, έτσι και στα κονσέρτα, οι Gories δεν είναι κάτι το πρωτότυπο και μιά νύχτα που τους είδα αναρωτήθηκα γιατί αρέσουν σε τόσο πολύ κόσμο. Αυτό όμως, μπορεί και να αποδεικνύει ότι σε έναν κόσμο όπου οι παραδοσιακές αξίες βρίσκονται σε κάμψη, το κοινό δίνει μεγάλη σημασία στην ειλικρίνεια. Οι Gories είναι αυθεντικοί! Χωρίς πολλά - πολλά, κατευθύνονται στο στόχο τους. Τα σετ τους είναι ζωντανά και η αίσθηση του fun που τους περιβάλλει, είναι ο καλύτερος σύμμαχός τους. Η Peg (ντραμς), ο Dan (κιθάρα, φωνή) και ο Mick (κιθάρα, φωνή), αποτελούν μιά χαρούμενη παρέα και το μόνο που σας λέω, είναι να τους προσέξετε και να τους δώσετε μιά ευκαιρία.

ΤΟ
ΡΙ
ΩΝ
ΕΛ
ΛΙ
ΓΑ
ΛΙ

ντες, αλλά οι Willard είναι μία που έχει την απαίτηση να ακουστεί πραγματικά. Τα μέλη, ο Johnny Clint (φωνητικά), ο Otis P. Otis (κιθάρα), ο Mark Spiders (κιθάρα), ο Darren Peters (μπάσο) και ο Steve Weid (ντραμς), είναι φανερό πως έχουν δημιουργήσει ισχυρούς χημικούς δεσμούς ανάμεσά τους κι αυτό αποδεικνύεται με τη μουσική τους. Όλα τα μέλη έχουν εμπειρία σε άλλες μπάντες, αλλά στεκόμαστε στον Steve Weid που έπαιζε με τον Tad σε όλα τα άλμπουμ, συμπεριλαμβανομένου και του "8-Way Santa".

Οι Willard μόλις έκλεισαν συμβόλαιο με την Roadracer, πράγμα που σημαίνει πως θα τραβήξουν αρκετά την προσοχή του κόσμου τους επόμενους μήνες. Πως θα μπορούσε κανείς να περιγράψει τον ήχο τους; Ας προσπαθήσω λέγοντας πως έχουν πινελιές από Soundgarden, στίγματα από Nirvana και μιά δύση από Melvins, αλλά οι Willard έχουν κάτι μονδικό κι ενώ όλοι οι άλλοι προσπαθούν να μοιάσουν στους Pearl Jam, αυτοί προσπαθούν να είναι οι εαυτοί τους. Μίλησα με τον Mark Spider που είναι κι ο πιό κατάλληλος να μας περιγράψει την ιστορία του γκρούπ. Εσείς δεν έχετε παρά να ακούσετε...

Mark: Κάθε φορά που άκουγα ένα κομμάτι των Motorhead, ετοιμάζόμουν να πάσω την κιθάρα!

MMB: Ξέρω πως ο Steve Weid έπαιζε στους Tad και στους Daddy Hate Box. Εσύ ή κάποιος από τους υπόλοιπους παίζατε σε άλλες μπάντες;

Mark: Ναι, όλοι μας από κάπου ξεπεταχτήκαμε. Ο Johnny κι ο Darren έπαιζαν σε διάφορες μπάντες, εγώ ό Otis κι ο Darren παίζαμε στους Sunshine κι εγώ με τον Otis είμασταν στους Bitch Witch.

MMB: Την πρώτη φορά που άκουσα τους Willard ήταν στο 12" EP της Green Gel Records. Πως τραβήξατε την προσοχή της;

Mark: Παίζαμε στο στούντιο κι ο φίλος μου ο Gerald O'Neill που έχει την εταιρεία ήρθε να μας δει. Ήχογραφούσαμε κι εκείνος μας ρώτησε "Παιδιά, τι θα τα κάνετε τα κομμάτια αυτά;". Εμείς τα προορίζαμε για demo, αρχικά ήθελε και η C/Z να βγάλει κάτι, μα τελικά αποφασίσαμε να τα δώσουμε στην Green Gel.

MMB: Είσασταν ευχαριστημένοι από το τελικό αποτέλεσμα;

Mark: Νομίζω πως για τα χρήματα που ξοδέψαμε ήταν αρκετά καλό. Ήταν πολύ φτηνή η παραγωγή στο στούντιο. Μπήκαμε, παίξαμε "live", ξυπνήσαμε τον Johnny στις τρεις τα ξημερώματα για να προσθέσει τα φωνητικά και την επόμενη μέρα βγήκαμε έχοντας κάνει και το μιξάζ.

Willard

NOT just another band from Seattle
NOT just another band from Seattle

αποκλειστική συνέντευξη των καινούργιων ηρώων της
Βορειοδυτικής Αμερικής, στον συνεργάτη του MMB John Book
κατευθείαν από το Seattle

WILLARD : NOT JUST ANOTHER BAND FROM SEATTLE

MMB: Καθώς σχηματίζατε το συγκρότημα, υπήρξαν κάποια άλλα ονόματα εκτός από το "Willard";

Mark: Ναι, συζητούσαμε το "Ironside", από το έργο του Raymond Burr, αλλά τελικά καταλήξαμε στο Willard.

MMB: Και πότε δημιουργήθηκαν οι Willard;

Mark: Στά τέλη του Μάρτη του 1991.

MMB: Υπήρχε κάποιος συγκεκριμένος ήχος που προσπαθήσατε να αγγίξετε; Είσαστε ικανοποιημένοι από το αποτέλεσμα μέχρι στιγμής;

Mark: Ναι, αισθάνομαι πως πετύχαμε ένα συγκεκριμένο ήχο γιατί είναι ο δικός μας, δεν προσπαθήσαμε να μοιάζουμε σε κάποιους άλλους, απλά παίζαμε αυτά που μας άρεσαν. Είναι ο μοναδικός συνδυασμός της σύνθεσής μας, καθένας έχει τις δικές του επιρροές κι έτσι βγαίνουμε.

MMB: Με ποιούς ήρωες τις κιθάρας μεγάλωσες;

Mark: Οταν ήμουν παιδί, σίγουρα λάτρευα τον Ace Frehley. Στεκόμουν μπροστά στο τραπέζι της κουζίνας και με την ρακέτα του τένις προσποιούμουν πως ήμουν ο Ace και τότε αποφάσισα πως έπρεπε να αποκτήσω μιά κιθάρα. Αν και δε νομίζω πως η επιρροή μου αυτή φαίνεται στο στυλ μας.

MMB: Υπήρξε κάποιο τραγούδι που να άκουσες και να είπες "γαμώ το αυτό θα μπορούσα να το παίξω";

MMB: Ποιός είχε την ιδέα για το εξώφυλλο;

Mark: Αυτό με το ποντίκι;

MMB: Ναι.

Mark: Νομίζω πως ήταν του Johnny.

MMB: Και τώρα παιδιά, βρίσκεστε να ηχογραφείτε για την Roadracer, που αρχικά είναι μιά death metal εταιρεία. Πως και σας πρόσεξαν;

Mark: Ο Monte Conner της εταιρείας, βρισκόταν στο Seattle ένα βράδυ και εμείς δίναμε συναυλία. Εκείνος κουβέντιαζε με τον δημοσιογράφο Jeff Gilbert, ο οποίος του έβαλε να ακούσει το EP μας. Ο Conner φρήκαρε και είπε "ουάου! τι είναι αυτό το πράγμα?", ξέρεις τώρα σε στυλ "ποιοί είναι αυτοί οι τύποι". Ο Jeff του έδειξε το δίσκο. Τον ρώτησε πως μπορούσε να μας δει κι ο Jeff τον έβαλε στην guest list μας για το βράδυ. Επαθε την πλάκα του, μας κάλεσε την επόμενη μέρα, μας έκανε μιά προσφορά κι αρχίσαμε τις διαδικασίες.

MMB: Σκεφτήκατε καθόλου το γεγονός της ξαφνικής μεταπήδησης από μιά μικρή εταιρεία του Seattle σε μιά άλλη που είναι γνωστή σε όλο τον κόσμο;

Mark: Τι εννοείς;

MMB: Να το ότι αρχίσατε σε μιά μικρή ανεξάρτητη εταιρεία και ξαφνικά βρεθήκατε σε μιά άλλη ανεξάρτητη

που είναι όμως γνωστή σε όλο τον κόσμο.

Mark: Μου άρεσε αυτό. Δεν ψάχναμε για κάποια πολυεθνική εταιρεία και προτιμάμε να παραμείνουμε ανεξάρτητοι. Άλλα είναι καλό το ότι η Roadracer διανέμεται σ'ολόκληρο τον κόσμο ενώ δυστυχώς η διανομή της Green Gel είναι πολύ μικρή.

MMB: Τι σας έκανε να δουλέψετε με τον Jack Endino;

Mark: Ετυχε η πρώτη παραγωγή που έκανε στη ζωή του ο Jack να είναι μάλιστα στην οποία έπαιζε ο Steve κι έτσι σιγά-σιγά μας γνώρισε όλους. Ξέραμε πως θέλαμε να κάνουμε αυτό το άλμπουμ πραγματικά heavy κι ο Jack ήταν ο άνθρωπος μας. Είναι φίλος και την ίδια στιγμή οι άνθρωποι της εταιρείας γνώριζαν πως θα έκανε τέλεια δουλειά κι έτσι δεν υπήρξε κανένα πρόβλημα.

MMB: Ξέρω πως συνήθως ο Endino έχει το δικό του τρόπο σε κάθε παραγωγή του. Ανακατεύθηκε κάποιος από σας στην παραγωγή του άλμπουμ;

Mark: Οχι. Ήταν πραγματική εμπειρία η δουλειά μαζί του γιατί ξέρει από που ερχόμαστε και δεν είναι κάποιος τυχαίος που θα προσπαθήσει να μας φέρει στον ήχο των Bon Jovi ή κάτι τέτοιο. Δουλέψαμε σε διαφορετικούς τόνους και δοκιμάσαμε διάφορα πράγματα. Ήταν ευχαρίστησή μας που συνεργαστήκαμε μαζί του.

MMB: Η παρουσία σας στο άλμπουμ είναι ικανοποιητική;

Mark: Ναι, τουλάχιστον το 90%, ένα δηλαδή εξαιρετικά καλό ποσοστό, είναι άψογο και στ'αλήθεια είμαι ικανοποιημένος. Ο ήχος είναι υπέροχος. Βέβαια ένας καλλιτέχνης ποτέ δεν είναι

ακούσουν το άλμπουμ σας;

Mark: Ω, στα σίγουρα, ο κάθε κριτικός θα το έλεγε. Άλλα και πάλι φαίνεται αστείο επειδή οτιδήποτε βγαίνει τώρα, τείνουν να το χαρακτηρίζουν σαν "ήχο του Seattle". Αλήθεια τι σημαίνει αυτός ο όρος: Για μένα πάντως δεν σημαίνει τους Pearl Jam, αν και άλλοι έχουν αντίθετη άποψη.

MMB: Εχουν επεταχτεί αρκετές σκληρές νέες μπάντες τελευταία όπως οι Unearth, οι Crowbar και οι Eyehatedog. Θα θέλατε να κάνετε περιοδεία με κάποια από αυτές;

Mark: Ναι, με πολλές θα θέλαμε να παίξουμε. Οπως και με Helmet, Melvins, Godflesh, Fudge Tunnel, Tad, όλοι αυτοί είναι υπέροχοι.

MMB: Οταν ήσουν παιδί ήθελες να μοιάζεις σε κάποιον κόμικ ήρωα;

Mark: Μου άρεσε ο Batman, αλλά και ο Tarzan ήταν αρκετά cool.

MMB: Σίγουρα η Roadracer θα περιμένει κάποιο βίντεο από σας. Εχετε καμμιά ιδέα;

Mark: Ναι, κάτι ετοιμάζουμε. Εχουμε αρκετά μέτρα φιλμ και κάμποσα βίντεο γυρίσματα. Είμαι σίγουρος πως κάτι θα φτιάξουμε τους επόμενους μήνες και οπωσδήποτε δε θα πρόκειται για μιά παραγωγή του MTV. Ούτε πρόκειται να κάνουμε κάτι αν δε μας αρέσει. Εχουμε γραμμένη κανονικά κάθε λογοκρισία...

MMB: Οταν δεν κάνετε συναυλίες ή δημόσιες σχέσεις, πως περνάτε το χρόνο σας;

Mark: Εγώ πάντως ασχολούμαι με την κιθάρα μου.

WILLARD : NOT JUST ANOTHER CIRCUS BAND FROM SEATTLE

100% ευχαριστημένος από τη δουλειά του επειδή είναι ο χειρότερος κριτικός της ίδιας της δημιουργίας του.

MMB: Ποιό κομμάτι σας δυσκόλεψε ιδιαίτερα στο στούντιο;

Mark: Εμένα; Ασε με να σκεφτώ μιά στιγμή... (Σταματά και μετά αποφασίζει)... Θα έλεγα το "Seasick" ή το "High Moon".

MMB: Υπάρχει συμμετοχή του κόσμου στις συναυλίες;

Mark: Εχουμε ένα σοβαρό ακροατήριο στο Seattle, είναι όλοι σπουδαίοι, έχουμε πολλούς φίλους και θέλουμε να κάνουμε ακόμα περισσότερους.

MMB: Υποστηρίζατε πως αυτό το άλμπουμ θα είναι ό,τι βαρύτερο έχει κυκλοφορήσει μέχρι στιγμής σατ Βορειοδυτικά. Το πιστεύετε ακόμα;

Mark: Δε νομίζω πως είπαμε αυτό το πράγμα ακριβώς, έτσι;

MMB: Αυτό τουλάχιστον έγραψε ο Τύπος...

Mark: Καλά, ας πούμε πως κάτι τέτοιο ειπώθηκε, αν και για να πω την αλήθεια δεν υπάρχουν βαρύτεροι δίσκοι. Ποιός μπορεί να το πει άλλωστε; Αν πάντως κάποιος το πιστεύει πραγματικά για τη δουλειά μας, ας με πάρει στο τηλέφωνο να μου το πει και μένα...

MMB: Οι Willard έχουν ένα σαφή ήχο, αλλά δε νομίζετε πως πολλοί δημοσιογράφοι θα σας χαρακτηρίσουν σαν "ακόμα μιά μπάντα απ' το Seattle" και μάλιστα προτού

MMB: Τι κιθάρες χρησιμοποιείς συνήθως;

Mark: Είμαι ολοκληρωτικά δοσμένος στις Gibson. Εγώ κι ο Otis είμαστε φανατικοί με τις Gibson/Les Paul Custom. Παράγουν ένα ζωντανό ήχο και όταν τις πιάνεις αισθάνεσαι αμέσως απεριόριστη εμπιστοσύνη για τους τόνους που βγάζουν. Και μαζί με έναν παλιό καλό Marshall αποτελούν τον τέλειο συνδυασμό για σωστό rock 'n' roll.

MMB: Αν σας το ζητούσαν, θα πάρνατε μέρος σε ερωτικές φωτογραφήσεις μαζί με την Madonna;

Mark: Σίγουρα, αν αυτός ήταν ο καλλιτεχνικός μας σκοπός.

MMB: Είμαι σίγουρος πως και πολλοί άνθρωποι θα σας χαρακτηρίσουν σαν "ακόμα μιά μπάντα απ' το Seattle". Ποιά είναι η δική σας απάντηση;

Mark: Θα πρέπει πρώτα να ακούσουν το γαμημένο ήχο μας και μετά ας βγάλουν το δικό τους συμπέρασμα αν είμαστε "ακόμα μιά μπάντα απ' το Seattle". Δεν παίζει για μας κανένα ρόλο η καταγωγή της στιγμής που έχουμε το δικό μας μοναδικό ήχο!

- **SHM: Το πρώτο άλμπουμ των Willard τίτλοφορείται "Steel Mill". Κυκλοφορεί από την Roadracer, σε παραγωγή του Jack Endino. Οι πρέπει για να λιώσετε τα κεφάλια σας στον τοίχο.**

"Οι κιθάρες είναι για να κανουν θορυβό. Έχω φτιάξει τραγουδιά και εχώ παιξει κιθάρα χωρίς να χτυπήσει μιά σωστή νότα σ' αυτά" (William Reid)

Στα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας, η αλαζο-

νεία και η ασχετοσύνη είχαν καταφέρει

ένα μοναδικό κεφαλοκλείδωμα στην

ταλαιπωρη μουσική, εύπεπτη και

μη. Η EMI είχε καταντήσει έρ-

μαιο στα χέρια του αχαρα-

κτήριστου τσούρμου ονόματι

Sigue Sigue Sputnik και των

χρηματικών τους απαιτήσεων. Η

ρορ ήταν απλώς ένα λαμπερό τέλ-

μα από στρας και λαμέ ρούχα.

Νομίζω ότι τα 80s ήταν μιά φρικτή δεκαε-

τία, μιά φρικτή εποχή. Ποτέ δεν διασκέδασα -

όσο τα θυμάμαι σκέφτομαι τους Duran Duran

και τους Spandau Ballet. Τα γούστα των

ανθρώπων δεν πήγαιναν καλά. Οι έφηβοι

είχαν καταντήσει βαρετοί και προτιμούσαν

τους Culture Club από εμάς ή τους Smiths.

Τον Νοέμβριο του '85, η κυκλοφορία του

"Psychocandy" (είχε προηγηθεί το σινγκλ "Upside Down" και ο

γνωστός σάλος και πανικός), αποτέλεσε την απαρχή για να

αποκτήσουν οι κιθάρες τη χαμένη τους αυτοπεποίθηση και τα

χτενίσματα να πάρουν σουρεαλιστικούς δρόμους. Τραγούδια

όπως τα "Never Un-

derstand", "Trip Me

Up" (μαζί με το "Just

Like Honey" ήταν τα

τρία σινγκλ του άλ-

μπουμ), ένωναν άρι-

στα δύο αλλιώτι-

κους, άνισους ηχητι-

κούς κόσμους. Από

τη μία οι κιθάρες να χτίζουν τον δικό τους τοίχο, σαν

χιλιάδες ανατριχιαστικά ουρλιαχτά που πα-

λεύουν να γίνουν ένα. Εδώ υπάρχουν

και οι ακλόνητες αποδείξεις για τα

προλεγόμενα του Reid περί θορύ-

βου. Οσο για την άλλη, γι' αυτήν

φροντίζουν τα μόνιμα ατάραχα

φωνητικά του αδερφού του, Jim

Reid. Μέσα στην υπόλοιπη σχίζο-

φρένεια, είναι το μόνο πράγμα που

οδηγείται από τη λογική. Τρανταχτές α-

ντιφάσεις, άριστα συνδεδεμένες μεταξύ τους, που

γεννούν στιγμές ανπανάλληπτες. Μέχρι και ο -σχε-

δόν ποτέ εκδηλωτικός- J. Mascis των Αμερικανών

Dinosaur Jr., υποχρεώθηκε να αποκαλέσει το

"Psychocandy" ένα "άκρως κλασσικό άλμπουμ που

έχει επηρεάσει πλήθος κόσμου".

Μετά από 8 χρόνια ύπαρξης, 5 επίσημα άλ-

μπουμ και 15 σινγκλς, ο Ιησούς μαζί με την

αλυσσοδεμένη Μαρία, εξακολουθούν να προσηλυτίζουν κόσμο

με χαρακτηριστική ευκολία. Τα δύο πιό cool αδέρφια της rock

'n' roll ιστορίας, έχουν από τον Μάρτιο στη διάθεσή μας, μιά

ακόμα αξιόλογη δουλειά, το "Honey's Dead". Αχρείαστοι όπως

πάντα γι' αυτούς οι

παραγωγοί, οι

Jesus τα φροντί-

ζουν όλα μόνοι

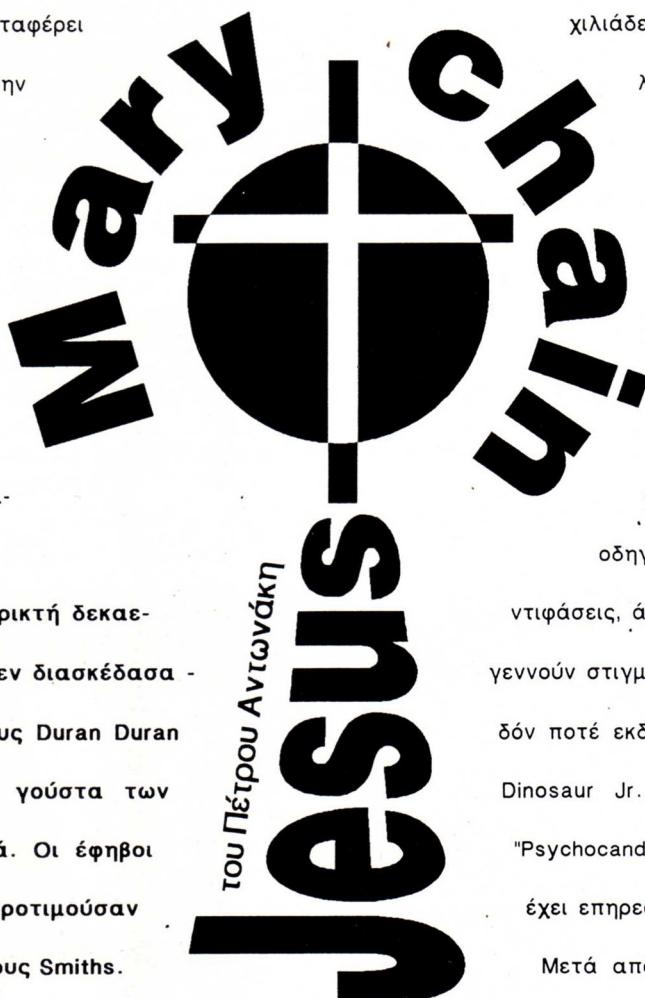
τους. Οσο για την

θεματολογία τους,

υπάρχουν τα γνω-

στά εφηβικά πάθη,

κάποιες αρκετά α-

του Πέτρου Αντωνάκη

διάκριτες ερωτικές αναφορές, μα και ευχές περί ενός τρόπου θανάτου, αλά Jesus Christ ή JFK. Με λίγα λόγια, συνεχίζουν τη rock παράδοση, έστω κι αν ο αντικομφορμισμός τους δε θυμίζει τις πρώτες μέρες.

Το rock 'n' roll ξαναγύρισε, αλλά εμείς είμασταν πάντα ένα rock συγκρότημα. Ποτέ δε φοβηθήκαμε να το πούμε, ακόμα κι αν δεν ήταν και τόσο της μόδας.

Είτε γνήσιοι rockers, είτε ρορ διαστρεβλωτές, συνεχίζουν να μας τροφοδοτούν με μιά ειλικρινή μουσική παιγμένη με ένταση. Το "Honey's Dead" διατηρεί όλα αυτά τα στοιχεία και παρ' όλο που το συγκρότημα ακολούθησε ένα μονοπάτι εξέλιξης, το στραβοπάτημα, το μεγάλο λάθος που θα τους κόστιζε, δεν έχει ακόμα εμφανιστεί από τους "ποτέ δε χαμογελάμε από ευγένεια" Jesus & Mary Chain. Και όταν αναφερόμαστε σε λάθη, εννοούμε τα αδικαιολόγητα, τα οφθαλμοφανή, αυτά που εκθέτουν ανεπανόρθωτα. Οι βασικές επικρίσεις που έγιναν στα "Darklands" και "Automatic" αποδείχτηκαν πολύ σύντομα ως προσπάθειες τοποθέτησης - με το έτσι θέλω- μιάς ταφόπλακας πάνω στους αδερφούς Reid. Μπορεί γενικά, η μετά "Psychocandy" εποχή να ήταν γεμάτη αγωνία, αβεβαιότητα και πίεση για το τι θα ακολουθούσε αυτό το post punk αριστούργημα. Και αυτός άλλωστε ήταν ο λόγος που οι

δύο Σκωτσέζοι εξαφανίστηκαν επίτηδες για ένα εξάμηνο για να ανακτήσουν τη χαμένη ψυχραιμία τους. Τελικά το αλλιώτικο "Darklands" τα κατάφερε περίφημα, πράγμα που διαπίστωσαν οι λιγότερο βιαστικοί ειδήμονες. Ο William Reid κάνει ένα πευχημένο παραλληλισμό: **Είναι περίπου σαν κι αυτό που πρέπει να περνάνε τώρα οι Stone Roses.** Αν ήμουνα στη θέση τους, δε θα διάβαζα τίποτα από τις συζητήσεις - απλά θα έφευγα μακριά και θα ηχογραφούσα. Άλλα αυτός πιθανόν, είναι ο λόγος που το "Darklands" κατέληξε τόσο διαφορετικό. Είχαμε καταλάβει ότι δεν υπήρχε κανένας τρόπος ώστε να γινόμασταν καλύτεροι σ' αυτό το συγκε-

κριμένο στυλ, έτσι, αντί να κάνουμε το "Psychocandy II", κάναμε μιά ολοκληρωτική αλλαγή!

Τα τελευταία χρόνια, οι Jesus & Mary Chain είδαν την άνοδο και την πτώση του Μάντσεστερ, όπως και πολλούς νέους να δανείζονται στοιχεία από τον ήχο τους. Οι Ride, όπως ειπώθηκε, ήταν ίδιοι οι Jesus στην εφηβική version. Οι Hypnotics ήταν οι Jesus σε acid κατάσταση. Οι Telescopes είχαν ζηλέψει τα μαύρα ρούχα τους. Αυτά είναι ορισμένα από τα πνευματικά παιδιά

των αδερφών Reid που αν και καθυστέρησαν να εμφανίσουν κάτι καινούργιο στην αγορά, το πρώτο σινγκλ του "Honey's Dead", το "Reverence", έδειξε αμέσως τη διαφορά και αποτέλεσε ένα φυσικότατο No 1 της εβδομάδας στο NME. Αν και δεν είναι από τα καλύτερα τραγούδια του δίσκου (όπως το "Far Gone And Out" που μας έχει κατενθουσιάσει), οι στίχοι "I Want To Die Like JFK", προκάλεσαν αίσθηση. Και κοντά σ' αυτά, ο William ασπαζόμενος τις ιδέες των Who, θέλει να πεθάνει νέος και όχι 75 χρονών και παράλυτος. Ο Jim θέλει να τον πυροβολήσουν στα 85

του. Αναμενόμενα λόγια από τους δύο ασυνήθιστους Σκωτσέζους.

Οι Jesus & Mary Chain είναι πιά διάσημοι και ερωτήσεις του τύπου "ποιός είναι ο Ιησούς και ποιά η Μαρία", που γίνονταν τις πρώτες μέρες, τώρα αποφεύγονται. Οι αντιδράσεις του κοινού πέρσι στη συναυλία τους στο "Ρόδον", έδειξαν ότι είναι και αγαπητοί. Διάσημοι, αγαπητοί και ο δεινοσαυρισμός φαντάζει γι' αυτούς μακρινός. Κι αν αρχίσουνε τις συγκρίσεις (για τους Dire Straits) είμαστε καλύτεροι από αυτό το συγκρότημα. Πουλάνε περισσότερα, αλλά εμείς είμαστε καλύτεροι. Οντως είναι καλύτεροι. Πολύ καλύτεροι...

Στις 6 Φεβράρη του 1988 παρακολούθησα το κονσέρτο των Ολλανδών Ex στην Αθήνα. Σε μιά από τις καλύτερες συναυλίες που έχω δει μέχρι σήμερα, αισθάνθηκα μιά θάλασση να βγω έξω στο δρόμο και να ουρλιάζω ασταμάτητα από τη χαρά μου. Οι Ex, παίζοντας ένα δύωρο σετ, δημιούργησαν αυτό ακριβώς που ο καθένας μας θέλει να γευτεί για μιά φορά έστω, στη μικρή ζωή τους: ένταση και απόλαυση. Κάτι σαν την τέλεια σεξουαλική πράξη. Οι Ex ήταν εκεί, μαζί με όλο τον κόσμο που φώναζε και χαρέψε σαν τρελάς, με εκείνο το υπέροχο πλήθος που αντανακλούσε τα μηνύματα που έστελναν τα δργανα, τα μικρόφωνα και αιγάλουντούκες του συγκροτήματος.

Πέρασαν πάνω από τέσσερα χρόνια από τότε και οι Ex εξακολουθούν να λειτουργούν μέσα στην Ολλανδική εναλλακτ

έδω

απ

μόνος. Οι

ική κοινότητα, δεκατρία συναντά και ανήσυχα έτη από την ημέρα που σαν το πρώτο τους κοσέρτο σε μιά Κατάληψη στο κέντρο του Αμστερνταμ. Οι χαρακτηρισμοί από τότε, δίνουν και παίρνουν για την μπάντα: hardcore, punk, industrial, μα πάνω απ' όλα μουσική συνέπεια. Οι Ex είναι ένα γκρούπ που συγκεντρώνει πάνω του μονάχα θετικά στοιχεία, που αντανακλά όλες τις εντάσεις του μισοκατεστραμένου πλανήτη μας, που εξακολουθεί να παλεύει για αυτό που ονομάζεται "κοινωνική δικαιοσύνη και αλληλεγγύη".

Μια τεράστια δισκογραφική παρουσία, καλύπτει την στούντιο λειτουργία τους. Ένας ολόκληρος κόσμος στο βινύλιο, απόψεις αιχμηρές, που διαθέτουν όμως πάντα το αραίτητο fun για να μην αισθάνεται ο ακροατής απελπιστικά

Ex ξεπερνούν τον ακατάσχετο βερμπαλισμό και προχωρούν σε μιά μορφή αντιεξουσιαστικής πρακτικής, η οποία θα έπρεπε να είναι ζηλευτή. Δεν είναι ένα παράδειγμα προς μίμηση. Είναι ένα παράδειγμα του τι καταφέρνουν μερικοί άνθρωποι, όταν διθέτουν ψυχή και τσαγανό να αλλάξουν τον κόσμο. Και που ξέρετε; Μέσα στον ριζοσπαστικό ρομαντισμό τους, μπορεί και να τα καταφέρουν...

"Πιστεύουμε πως κάθε είδος πολιτιστικής έκφρασης αντανακλά μιά πολιτική επιλογή – είτε πρόκειται για μιά ανεγκέφαλη, ανόητη απόδραση από την καθημερινότητα, είτε πρόκειται για χαρά και οργή."

"To rock 'n' roll βρωμάει, είναι ένα ψόφιο ψάρι και εμείς προτιμάμε να μείνουμε υγιείς."

λανιά στο ζεύγος, ήταν από την αρχική μουσική των EX,

- Αναρωτιέμαται αρχικά, αν θυμάστε τη βραδιά που παίξατε στην Αθήνα. Θα θέλατε να το επαναλάβετε;

Στ' αλήθεια ήταν απολαυστικές συναυλίες και μιά σπουδαία ευκαιρία για μας να παίξουμε εκεί. Το κοινό ήταν καταπληκτικό. Θα μας άρεσε να ξανάρθουμε κάποια μέρα και να κάνουμε περισσότερα κονσέρτα. Οχι μόνο στην Αθήνα, αλλά και σ' άλλες πόλεις. Το πρόβλημα βέβαια είναι ότι η απόσταση είναι αρκετά μεγάλη και κοστίζει πολλά λεφτά να φτάσουμε μέχρι την Ελλάδα. Εννοείται πως θέλουμε να διαθέτουμε αρκετό χρόνο για μιά κανονική περιοδεία, ακόμα κι αν ο κόσμος που θα έρθει σε άλλες πόλεις, δεν είναι αρκετός. Φανταζόμαστε να μας δοθεί γρήγορα η ευκαιρία.

- Όλα αυτά το χρόνια, λίγοι από σας παραμένουν από το ξεκίνημα. Ποιοί απαρτίζουν το συγκρότημα σήμερα;

Τη σιγμή που μιλάμε (Ιούνης 1992) οι EX είναι: Η Terrie (κιθάρα), η Katrin (ντραμς), ο Luc (μπάσο) και ο G.W. Sok (φωνή). Ακόμα διατηρούμε τον μηχανικό ήχου μας, τον Jeroen. Συχνά παίζει μαζί μας κιθάρα κι ο Andy, ο κιθαρίστας των Dog Faced Hermans. Ειδικά, το 1990 έπαιξε πολύ μαζί μας και μάλιστα τουράραμε μαζί στην Νέα Υόρκη, παίζοντας με τον τσελίστα Tom Cora (με τον οποίο ηχοραφήσαμε και το LP "Scrabbling At The Lock" το 1991).

- Στην Ελλάδα θεωρείστε ένα πολιτικό συγκρότημα κάτι που φαντάζομαι δεν διστάζετε να αποδεικνύετε χωρίς μεγάλες προσπάθειες. Ακόμα δε μπορούν να ξεφύγουν απ' το μυαλό μου η μαυροκόκκινη σημαία και το σύνθημα "Destroy Fascism".

Ναι, οι πολιτικές μας θέσεις είναι τώρα φανερότερες από ποτέ. Πιστεύω πως πάντοτε εκφράζαμε ανοιχτά τις απόψεις μας και έτσι είναι ξεκάθαρο σε ποιά πλευρά βρισκόμαστε. Δε θέλουμε να βάλουμε τα μπέλες στα "πιστεύω" μας επειδή ο κόσμος πολλές φορές παρεξηγεί, διαλέγει κατηγορίες να σε εντάξει και από κει και πέρα εσύ οφείλεις να προσέχεις το κάθε σου βήμα ώστε να μην τον απογοητεύσεις. Ετσι κι αλλιώς, στους ανθρώπους αρέσει να κρίνουν ο ένας τον άλλο. Και εκτός αυτού, εμείς δεν πιστεύουμε σε όλους αυτούς τους θεωρητικούς -ισμούς. Είναι πολύ εύκολο να κρύβεσαι πίσω από μπαντιέρες και συνθήματα. Προτιμάμε ο κόσμος να εξακολουθεί να σκέπτεται από μονος του, ελεύθερα. Οσον αφορά τη Νέα Τάξη Πραγμάτων... εγώ πάντως δεν είδα πουθενά καμμιά καινούργια τάξη στον κόσμο, είναι ακόμα τα ίδια σκατά και απ' ό, τι φαίνεται θα δούμε και χειρότερα...

- Παλιότερα η Ολλανδία έμοιαζε σαν ο Παράδεισος των εναλλακτικών μουσικών. Πως είναι τα πράγματα σήμερα;

Δυστυχώς πάρα πολύ λίγα. Υπάρχουν μερικά ενδιαφέροντα συγκροτήματα, τα οποία δια της βίας φτάνουν τα 15 τον αριθμό, μπορεί και λιγότερα. Τα υπόλοιπα είναι σκατά. Οι Ολλανδοί μουσικοί είναι τρομερά τεμπέληδες και ευχαριστιούνται εύκολα με το να κοπιάρουν στυλ από άλλες χώρες. Δεν είναι βέβαια κακό να επηρεάζεσαι από μιά μουσική που σε εμπνέει, μα πιστεύω πως πρέπει να προσθέτεις τα δικά σου στοιχεία, διαφορετικά ακούγεσαι κουραστικά επαναλαμβανόμενος. Κι αυτό είναι χάσιμο χρόνου για όλους.

- Ξεκινήσατε πέρσι μιά δίμηνη σειρά επτάντσων με καλλιτέχνες διαφόρων εθνοτήτων. Πως σας ήρθε μιά τόσο, ομολογουμένως, έξυπνη ιδέα να προβάλλετε ανάλογες μουσικές;

Η ιδέα είναι περισσότερο απλή απ' ότι φαντάζεται ο κόσμος. Θέλαμε από παλιά να συνεργαστούμε με μερικούς εμπνευσμένους μουσικούς από άλλες χώρες. Κι επειδή αυτό το υλικό πιθανόν να μην ταίριαζε σε ένα άλμπουμ, θεωρήσαμε τα σίνγκλ σαν την ιδανικότερη λύση. Μας έδωσε ακόμα την ευκαιρία να

θέλαμε να πούμε κάτι παραπάνω. Ετσι μαζί με τους δίσκους κυκλοφορούσαμε και σπέσιαλ βιβλιαράκια, πόστερ, bonus δίσκους και διάφορα άλλα πράγματα, γενικά ότι νομίζαμε πως θα έκανε το δισκάκι ακόμα περισσότερο τέλειο.

- Σε περασμένο τεύχος του MMB σίχαμε μιά συνέντευξη με τους Trespassers W, οι οποίοι σας έχουν σε μεγάλη εκίμηση.

Οι Trespassers W είναι πολύ φίλοι μας. Παίζουν αρκετά διαφορετική μουσική από τους EX, αλλά οι βασικές ιδέες πίσω απ' τη μουσική (ανεξαρτησία, επικοινωνία, συνεργασία, αλληλεγγύη κλπ.) είναι σχεδόν όμοιες. Συχνά παίζουμε μαζί τους, ανταλλάσσουμε πληροφορίες και αλληλοβοηθόμαστε όταν παρουσιαστεί ανάγκη. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τα άλλα εναλλακτικά σχήματα, είτε επειδή μας αρέσει η δουλειά τους, είτε επειδή μας αρέσουν σαν άνθρωποι.

- Τόσα χρόνια πως διατηρείτε την ανεξαρτησία στις δικογραφικές σας δουλειές;

Ισως επειδή δεν ανήκουμε σε καμμιά εταιρεία. Πάντα κυκλοφορούμε μόνοι μας τους δίσκους. Αυτό το κάναμε από το 1979 που μπήκαμε στο στούντιο και έτσι συνεχίζουμε και σήμερα. Αρχικά είχαμε διαφορετικό label για κάθε κυκλοφορία, αλλά επειδή ο

κόσμος συχνά μπερδεύοταν, εδώ και μερικά χρόνια το ονομάζουμε EX Records. Δεν είναι δισκογραφική εταιρεία, ακριβώς επειδή κυκλοφορεί μόνο δικούς μας δίσκους κάτω απ' αυτό το όνομα. Δεν υπάρχουν άλλες μπάντες. Είναι απλά ένα όνομα και τίποτε περισσότερο.

- Ποιά είναι η θέση των EX μέσα στην underground σκηνή;

Το σίγουρο πάντως είναι πως δεν μας ενδιέφερε ποτέ να βρεθούμε στην κορυφή, τη μέση, ή την ουρά. Κάνουμε αυτό που επιλέγουμε και είτε αυτό είναι κάτι το "in", είτε όχι, δεν μας απασχολεί καθόλου. Είναι, εννοείται, σπουδαίο να αρέσει η μουσική μας στον κόσμο, αλλά μέχρις εκεί. Αυτό που μας κρατάει μαζί είναι ότι μας αρέσουν όσα κάνουμε και πιστεύουμε σ' αυτά. Εφό-

Οι EX στη Νέα Υόρκη με τον Tom Cora

σον θεωρούμε πως εξελισσόμαστε μουσικά, τότε συνεχίζουμε. Αν δεν υπάρχει κάποια πρόδος, τότε η μουσική χάνει τη δύναμή της.

- Και τι σας λέει η έννοια "Φάκελλος Rock";

Υπάρχει μεγάλη μαλακία όσον αφορά το rock 'n' roll και μερικές φορές ακόμα και ο όρος με αρρωστάνει. Κάποτε είχε την έννοια της νεανικής εξέγερσης, μα αυτό συνέβει πριν από πάρα πολύ καιρό. Και όταν έγινε, κράτησε για μικρό χρονικό διάστημα, επειδή κάθε φορά η μουσική βιομηχανία το άρπαζε και το εγκλώβιζε, αποσκοπώντας να βγάλει όσο περισσότερο κέρδος μπορούσε. Από τότε, τίποτε στ' αλήθεια δεν άλλαξε γι' αυτό και μεις προσπαθούμε να μείνουμε μακριά από τις music biz, όσο το δυνατόν μπορούμε. Το rock 'n' roll βρωμάει, είναι ένα πεθαμένο ψάρι και εμείς θέλουμε να κρατηθούμε υγιείς...

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ ΤΩΝ Ex, G.W. Sok, από τη συλλογή "Threat By Example" (Pressure Drop Press, 1980)

Εκείνο που μου αρέσει στον Elvis Presley, είναι ο τρόπος που πέθανε. Το rock 'n' roll δε θα μπορούσε να ελπίζει σε πιό υπέροχο αποχαιρετισμό. Πάρτε για παράδειγμα ένα αεροπορικό ατύχημα κατά τη διάρκεια μιάς μεγάλης καταιγίδας, η ένα ανάλογο αυτοκινητιστικό οδηγώντας μεθυσμένος, ή ο πνιγμός σε μιά πισίνα. Κανένα πρόβλημα τη στιγμή που διαθέτεις λεφτά.

Δεν υπάρχει τίποτε το ηρωικό σ' όλα αυτά, αν και μερικοί ηλίθιοι προσπαθούν να σε πείσουν για το αντίθετο. Τουλάχιστον, το να πέφτεις από τη μηχανή σου μαστουρωμένος, ή να πηδάς από το παράθυρο μετά από ένα φιξάκι, αυτά είναι λιγάκι τραγικά. Λίγο περισσότερο δραματικό είναι το να πεθαίνεις πάνω στη σκηνή από καρδιακή προσβολή, ή εξαιτίας του ενθουσιασμού ενός ψυχωτικού εραστή της μουσικής σου που κρατάει όπλο.

Ο θρύλος λέει πως ο Elvis Presley πέθανε τη στιγμή που αποφάσισε να καταταγεί στο στρατό. Μου αρέσει να το ακούω επειδή είναι τόσο αληθινό. Ο καθένας που έχει δει κάποιο φιλμ αυτού του ζωντανού πτώματος ντυμένου στην έσχατη μιζέρια, με καλολαδωμένο μαλλί, στρατιωτική στολή και γραβάτα, καταλαβαίνει πως δεν έχει να κάνει με το βασιλιά του Rock, αλλά με ένα προπαρασκευασμένο παράγωγο της παλιάς καλής ηθικοπλαστικής αστικής βιομηχανίας διασκέδασης. Και σε όλους άρεσε, επειδή τέτοια ζητάει ο κόσμος.

Η φάση με τον Elvis Presley είναι πως για 20 σχεδόν χρόνια συνήθιζε να περπατά σαν ζόμπι, χωρίς ούτε ένας φαν να το καταλαβαίνει. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά φάνηκε πως ολόκληρος ο κόσμος διασκέδαζε την ίδια στιγμή. Elvis ο Διασκεδαστής, που σαν ένα πιστό σκυλάκι, έκανε ακριβώς όλα όσα του υποδείκνυε ο διεφθαρμένος μάνατζέρ του... που παντρεύτηκε την όμορφη κόρη ενός στρατιωτικού, δεν την γάμησε ποτέ κι όμως έγινε πατέρας, γιατί αυτό περίμενε απ' αυτόν ο λαός... που φόραγε τόσο γελοία κοστούμια που ούτε κι ο Ronald Reagan δε μπορούσε

να φανταστεί... που για ολόκληρα χρόνια κόπιαρε τον εαυτό του στο Λας Βέγκας, τραγουδώντας κομμάτια τα οποία ο ίδιος είχε κάνει επιτυχίες πριν από πάρα πολύ καιρό... που σε κάθε δίσκο του έβαζε περισσότερα σκουπίδια απ' όσα στο ίδιο του

το κορμί. Και για την ιστορία: Ο Πόεδρος των

Ηνωμένων Πολιτειών έκανε αυτό το No 1

πρεζόνι, επίτιμο μέλος του Γραφείου

Ναρκωτικών και Επικινδύνων Ουσιών!

Κατάλαβε άραγε ποτέ ο Elvis ποιό

ήταν το πραγματικό ταλέντο του:

Αυτή μπορεί να είναι μιά ερώτηση

πολύ δύσκολη για κάποιον που δεν

έχει ωριμάσει ακόμα, κλείνοντας τα

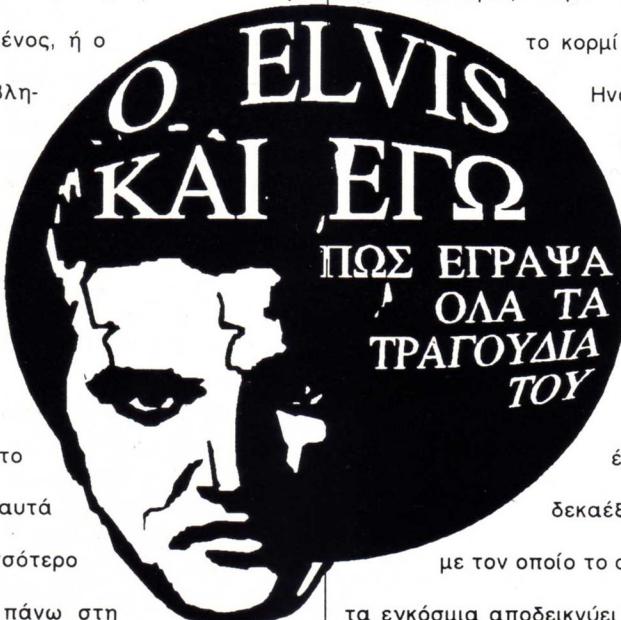
δεκαέξι του χρόνια. Αλλά ακόμα κι ο τρόπος

με τον οποίο το σώμα του αποφάσισε να αποχαιρετήσει τα εγκόσμια αποδεικνύει πως, είτε έτσι, είτε αλλιώς, πήρε μιά ιδέα του τι σημαίνει απόρριψη. Γιατί τι πιό εντυπωσιακό, από το να σέρνεις το χοντρό, γεμάτο ναρκωτικά κορμί σου μέχρι τη λεκάνη που έφεραν οι σωματοφύλακές σου, να αδειάζεις τα σκατά και τα ξερατά σου κρατώντας το στομάχι σου σφιχτά και μετά να αφήνεις την τελευταία σου πνοή (χωρίς να νοιάζεσαι αν δυό ώρες μετά θα χρειαστούν τέσσερεις γεροδεμένοι σωματοφύλακες για να καταφέρουν να απελευθερώσουν το τεράστιο κορμί σου μέσα από το χρυσοποίκιλτο μπάνιο σου).

Αυτό είναι το πραγματικό πνεύμα του rock 'n' roll, η απόλυτη πάλη για τη ζωή. Πεθαίνοντας με έναν τρόπο που ακόμα και εκείνοι που βρίσκονταν πολύ κοντά του ήταν αδύνατο να προβλέψουν: Δαγκώνοντας την σκόνη μέσα στη βρώμα που αποτέλεσε αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής του. Η προσωποποίηση του rock 'n' roll σκοτώθηκε από εκείνα που τον εκμεταλλεύονταν μέχρι τέλους: τα απόλυτα σκατά.

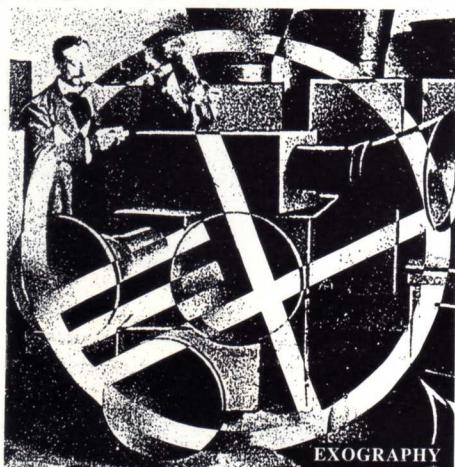
Ο Elvis ήταν πραγματικός επαναστάτης, περισσότερο κι απ' τον τίτλο του "Βασιλιά του Rock". Γι' αυτό κι εγώ έγραψα όλα τα τραγούδια του.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Νίκος Ραφούσης

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

- ALL CORPSES SMELL THE SAME (7", He, 6/80)
- STUPID AMERICANS (κομμάτι στη συλλογή 7" "Utregpanx", Rock Against, 6/80)
- NEW HORIZONS IN RETAILING (7" flexi, Ping Pong, 6/80)
- LIVE-SKIVE (7", Eh, 11/80)
- DISTURBING DOMESTIC PEACE (LP, Verrecords, 11/80, περιλαμβάνει χωριστά το πιό πάνω σινγκλ)
- WEAPONS FOR EL SALVADOR (7" 3,50 Pounds Records, 3/81)
- CONSTITUTIONAL STATE (στην flexi συλλογή "Villa Zuid Moet Blijven", 7", 8/81)
- HISTORY IS WHAT'S HAPPENING (LP, More DPM, 3/82)
- THE WELLKNOWN SOLDIER + PUNK (στην συλλογή "Oordwormer", LP, Gat Van Wormerecords, 3/82)
- DIGNITY OF LABOUR (4x7", VGZ, 3/83)
- TUMULT (LP, FAI, 4/83)
- GONNA ROB THE SUPERMARKET (12", Sneeelereer, 5/83)
- THE RED DANCE PACKAGE (split 12" με τους Alerta, CNT Prod. 11/83)
- BLUEPRINTS FOR A BLACKOUT (2πλο LP, Pig Brother, 3/84)
- THE BIG ZZLEEP (στη συλλογή "Enemies Of The State", LP, 1 in 12 Rec. 6/84)
- ENOUGH IS ENOUGH (split 7" με τους Awara, Gram Schap, 8/84)
- SUPPORT THE MINER'S STRIKE (split live LP με τους Zowiso και Morzelpronk + Nico, Records Against Thaatchism, 2/85)
- PAY NO MORE THAN 6 FR. (split live tape με Svatsoz και Calyso Now, 4/85)
- MMM CRISIS (στη συλλογή "Communicate!!!", 2LP, TPSU, 8/85)
- POKKEHERRIE (LP, Pockabilly, 9/85)
- EVERYTHING WE NEVER WANTED (στη συλλογή "Dig This, A Tribute To The Great Strike", Forward Sounds, 9/85)
- CHOISE (στη συλλογή "Hits And Corruption", LP, Hits Corruption, 3/86)

- CHOISE (στη συλλογή "Emma", 2LP, M.A. Draje, 5/86)
- 1936 - THE SPANNISH REVOLUTION (2 X 7" + photobook, Ex, 7/86)
- DALLAS, TEXAS 1988

(στη συλλογή "Viva Umkhonto", LP, Konkurrel, 4/87)

- TOO MANY COWBOYS (2LP, Ex, 6.87)
- KNOCK (live στη συλλογή "The First After Epiphany", LP, Ron Johnson, 6/87)
- ANTIDOTE (μαζί με τους Chumbawamba, στο 7" "Destroy Fascism!", Loony Tunes, 6/87)
- LIVE IN WROCLAW (live tape, Red Tapes, 8/87)
- HANDS UP! YOU'RE FREE (LP από τρία "Peel Sessions", Ex, 5/88)
- AURAL GUERRILLA (LP, Ex, 6/88)
- RARA RAP/CONTEMPT (7", Lala, 6/88)
- FRIGHT + TENT No 50 (στη συλλογή "Intifada", LP, Konkurrel, 1/89)
- BALCONY + GULF WAR (στη συλλογή "Life Is Change Vol. 1", LP, Beri - Beri, 11/89)
- JOGGERS & SMOGGERS (2LP, Ex, 11/89)
- BALCONY (στη συλλογή "Exclusion", LP, Nabate, 12/89)
- STONESTAMPERS SONG/LIED DER STEINKLOPFER (7", Ex, 1/90)
- TREAT (split live tape με Dog Faced Hermans, Convulsion, 1/90)
- DEAD FISH (10" LP/3" CD, Ex, 1/90)
- KEEP ON HOPPIN'/CRAP RAP (split 7" με Mekons, Clawfist, 12/90)
- 6.1 SLIMY TOAD/JAKE'S CAKE (7" Ralbor, 2/91)
- STATE OF SHOCK (live στη συλλογή "Greatest Hits", LP, Paesant's Revolt, 3/91)
- 6.2 CEME RYNE/MILLITAN (7" με τους Brader, Ralbor, 4/91)
- AMPLE (κασέτα-συλλογή, DaBenneGeenRekkets Tapes, 5/91)
- 6.3 HIDEGEN FUJNAK A SZELEK/SHE SAID (7", Ralbor, 6/91)
- LEAVE OFF (στη συλλογή "Noise Against Repression", LP, NAR, 7/91)
- SCRABBLING AT THE LOCK (LP/CD με τον Tom Cora, Ex/RecRec, 8/91)
- 6.4. BIMHUIS 290691 (2 x 7" με καλεσμένους, Ralbor, 8/91)
- STATE OF SHOCK (live στη συλλογή "Villa No 65", CD, VPRO/Ariola, 9/91)
- 6.5 THIS SONG IS IN ENGLISH (7" με τους Kamagurka & Herr Seele, 12/91)
- 6.6 EUROCONFUSION/BIRD IN THE HAND (12", Ralbor, 3/92)
- LIVE AT THE BIMHUIS (με καλεσμένους, video, Slates, 5/92)

υνειδητοποίησα την σύγκρουση που μπορεί να έχει η απόσταση στη μουσική", λέει ο κιθαρίστας / τραγουδιστής / κύριος δημιουργός Page Hamilton.

"Μουσική οικονομία. Με μια ιδέα, μπορείς ν' αναπτύξεις ένα τραγούδι αντί να τα βάζεις όλα μέσα. Η ουσία των Helmet είναι η μουσική οικονομία. Απογυμνώνοντάς την στα απολύτως ουσιώδη, όχι τραβηγμένα σόλο κιθάρας, μετατρέποντας κατι καλό σ' ένα εντελώς υπερφορτωμένο τραγούδι pop".

Το δεύτερο άλμπουμ των Helmet (και πρώτο για την Interscope), "Meantime" δίνει περεταίρω δείγματα για το μοναδικό μείγμα του νεουορκέζικου κουαρτέτου σπό λευκή μανία και εγκεφαλική συγκράτηση. Το "In the Meantime" αρχίζει μ' ένα συμπιεσμένο μπήτ που εκρήγνυται σ' ένα μείγμα άγριας μελωδίας, ενώ το "You Borrowed" και το "He Feels Bad" δείχνει τις δύσθυμες γεύσεις που υπογραμμίζουν το φανερό μπαράζ των Helmet. Για πολύ καιρό τα κεφάλια των Helmet θα είναι αρκούντως ευχαριστημένα με δύο επιλογές ιδιαίτερης σημασίας στο πρόγραμμα του γκρουπ: Μια ξαναηχογραφημένη έκδοση του "Unsung", την αυθεντική έκδοση των 45 ίντσών που κυκλοφόρησε στο τέλος του 1991, και το "FBLA II", τη συνέχεια του "FBLA" από το ντεμπούτο άλμπουμ των Helmet, το "Strap It On", που κυκλοφόρησε τον Οκτώβριο του 1990 στην ανεξάρτητη Amphetamine Reptile Records της Μιννεάπολης.

"Το "FBLA" βγαίνει από το Future Business Leaders of America", εξηγεί ο Hamilton. "Και προφανώς το "FBLA II" είναι η συνέχιση του θέματος. Από άποψη ρυθμού υπάρχουν ομοιότητες στα δύο τραγούδια. Από άποψη στίχων, το αγαπημένο μου θέμα είναι η απώλεια της έντασης των ανθρώπων καθώς περνάνε τα χρόνια. Πάρε το κόσμο του πανκ: ενθουσιώδεις, πηδάνε από την σκηνή, χτυπιούνται, έχοντας βασικά μια αίσθηση βιασύνης για όλα στη ζωή τους και στο τέλος πέφτουν σε μια κατάσταση εγκεφαλικής νιρβάνα. Είναι περίπου όπως και με τα sixties. Οι χίπις μεγάλωσαν και φοράνε τα καλά τους κουστούμια. Κανονικά θα έπρεπε να διατηρούμε την ίδια ένταση σ' όλη τη ζωή, μουσικά και γενικότερα. Γι' αυτό διάλεξα τη μουσική για επάγγελμα και όχι την τράπεζα".

Ο τρόπος του Hamilton να χρησιμοποιεί τις λέξεις είναι ένας ακέραιος παράγοντας για το υπνωτικό μπαράζ των Helmet, καθώς επίσης και οι καυτές κιθάρες του ίδιου και του Peter Mengede, το δυνατό μπάσο του Henry Bogdan και το αλάνθαστο μπήτ του John Stanier. Δένοντας τέλεια με το σύνολο, οι στίχοι του "Meantime" έχουν ανάλογα άμεση παρατήρηση, σκοτεινή σάτυρα, παθιασμένη οργή, αλλά ποτέ ψευτιά. Ο Hamilton παραδέχεται εύκολα την απέχθειά του για το τετριμένο, την αυτοαποκαλούμενη εξυπνάδα. "Ποτέ δεν μ' αρέσει να σκέφτομαι τα πράγματα τόσο έξυπνα", λέει. "Οι περισσότερες ιδέες μου έρχονται όταν κάθομαι στο τρένο, ή όταν περπατάω, οπουδήποτε. Τα πράγματα μου έρχονται και τα γράφω. Το σχέδιο του "Meantime" -ειδικά το τραγούδι "In the Meantime"- έχει να κάνει με τους ανθρώπους που παρασέρνονται από τον εαυτό τους

και τα κατορθώματά τους σ' αυτή τη ζωή. Στο μεταξύ ζούμε σ' αυτόν τον κόσμο. Οι στίχοι "If I could hold your feet down / Get to know for a while", είναι για την προσπάθεια να συγκρατήσεις κάποιον από το να παρασυρθεί από την δική του αυταρέσκεια, όταν είναι τόσο απορροφημένος από την σημασία της δικής του ζωής που αισθάνεται πως πρέπει να πεθάνει μ' ένα δραματικό θάνατο και να σκορπίσουν τις στάχτες του πάνω στους βράχους του Big Sur. Υπάρχουν πολλοί τέτοιοι εκεί έξω".

Οι ρίζες των Helmet πάνε πίσω στο 1985, όταν ο

Page Hamilton άφησε την γεννέτειρά του, Eugene στο Oregon, για να παρακολουθήσει το πρόγραμμα "Masters In Jazz" στο Manhattan School of Music. Ο Hamilton γρήγορα μπήκε στον underground κόσμο της Νέας Υόρκης παίζοντας στις περίφημες συμφωνίες κιθάρας του Glenn Branca και σαν μέλος των Band of Susans πριν βγάλει το 'demo με τα τέσσερα κομμάτια που οδήγησε στους Helmet. Μια καλή φίλη με το όνομα Reyne γνώρισε τον Hamilton στον Αυστραλό κιθαρίστα Peter Mengede και οι δύο τους κόλλησαν αμέσως.

Η Reyne επιβεβαίωσε την φιλία της και δίνοντας στον άφραγκο

Page τα λεφτά για το "Village Voice" συν τον ντράμερ John Stanier, που είχε μετακομίσει στην Νέα Υόρκη αφού προηγούμενα είχε παίξει σε μια σειρά χαρντκορ σχημάτων στην Φλόριντα. Μερικούς μπασίστες και 13 ακροάσεις αργότερα ο Henry

Bogdan έγινε ο μπασίστας

των Helmet,

αφού πρώτα

όργωσε μια

διασκευή

του

"I

Ξεχάστε ότι έχετε ακούσει για τους Helmet και συγκεντρωθείτε σ' αυτό που ακούτε: Απίθανοι διακανονισμοί που διαδοχικά βάζουν σε αμηχανία, υπνωτίζουν και χτυπάνε: φωνητικά όπου βράζει με υπερφορτωμένη διανόηση, ένα κεραυνοβόλημα που απλά μόλις συγκρατεί αυτή τη μανία και χύνει μια απάνθρωπη πειθαρχία.

HELMET

W
anna
B
e
Y
o
u
r
Dog" που
κόλλησε
και στο πρό-
γραμμα του
γκρουπ.

"Θυμάμαι που
περίμενα στο
στούντιο και άκου-
σα να δείχνουν σε
κάποιον το "Born An-
noying", λέει ο Bogdan.

"Ηξερα ότι ήθελα να
μπω στο γκρουπ. Ήταν
καλοί, έπαιζαν δυνατά, ι-
διαίτερα τα ντραμς του
John. Σκεφτόμουν ότι τελικά
θα έπαιζα μ' έναν καλό ντρά-
μερ, κάποιον που θα με προκα-
λούσε αντί να με συγκρατεί. Και
συνδύαζαν αυτή την πραγματικά
αρρωστημένη, άγρια hardcore-metal
ποιότητα με εναν πιο εξεζητημένο,
παράφωνο ήχο. Αυτή ήταν και η ιδεα
μου: ένα γκρουπ που θα ήταν ο συνδια-
σμός των Metallica και των Sonic Youth".

"Είμαι στους Helmet για να τους προλάβω
από το να γίνουν περίτεχνοι", λέει ο Mengede.

"Η πιο πολύ απλά για να μην επιδεινωθούν,
σαν heavy metal, αλλά χωρίς τις αυταπάτες.
Χωρίς την διάθεση. Να εμποδίσω την πτώση τους.
Να εμποδίσω το αίσθημα".

"Οι άλλοι τρεις λένε ότι τους έχω στην τσίλια",
προσθέτει ο εικοσιτριάχρονος ντραμίστας Stanier, που
είχε φοιτήσει στο Orchestral Percussion στο

Πανεπιστήμιο του Miami. "Τους μαθαίνω τα κόλπα
της 'καινούργιας σχολής'. Είναι ίσως η διαφορ
ηλικίας ανάμεσα σε μένα και τους άλλους, αλλά
πάντα μένω έκπληκτος από τον αριθμό των ανθρώπων
της ηλικίας μου ή και μικρότερων που έρχονται σε μα-
H μουσική των Helmet είναι σκληρή, μοιάζει είναι περισσό-
τερο σαν μια σκέψη ότι ο άνθρωπος είναι μέταλλο".

Το όνομα των Helmet δεν είναι τυχαίο. "Η Reyne είχε
εντυπωσιαστεί από το όλο γερμανικό ζήτημα", θυμάται ο Page.
"Ειδικά ότι είχα ζήσει για λίγο στη Γερμανία. Με
είπε μια μέρα, "Πρέπει να βγάλετε το γκρουπ Helmet".

Ενα συνεχές πρόγραμμα δουλειάς ακολούθησε: Το γκρουπ
έκανε συνεχείς εμφανίσεις στη Νέα Υόρκη και στο τέλος του
1989 κυκλοφόρησε το ντεμπούτο 45" στην Amphetamine Reptile.

Το αφεντικό της Am Rep, ο Tom Hazelmeyer ζήτησε σύντομα
περισσότερο υλικό από τους Helmet, αφού παρακολούθησε μια
εμφανισή τους μαζί με τους δικούς του Halo Of Flies. Το session
που ακολούθησε οδήγησε σε μισό άλμπουμ, και κανα δυ-
κομμάτια σε συλογές. Αρκετές εμφανίσεις και 2500\$ αργότερο
ολοκληρώθηκε το "Strap It On" και ήταν έτοιμο να απλώσει τη
φήμη τους τον Οκτώβριο του 1990. Τα μέλη του γκρουπ δε
ήξεραν πόσο θ' απλωνόταν, μέχρι την επιβίβασή τους στην
ευρωπαϊκή τουρνέ της Amphetamine Reptile, "Ugly America
Overkill" με συμετέχοντες τους Surgery, God Bullies Tar και Hal-
o Of Flies. (κυκλοφόρησε 45άρι με το ίδιο όνομα). Μια περιοδεία
δύο μηνών στην Αμερική μαζί με τους Melvins και Tad το
διάστημα Ιουλίου - Σεπτεμβρίου του 1991 ανέβασε τις μετοχές
των Helmet στο απώγειο.

Εκεί που το ενδιαφέρον που δημιουργήθηκε για τους Helmet
θα αναστάτωνε ένα μικρότερο γκρουπ, το σύνολο από
την Νέα Υόρκη έμεινε σχετικά απαθές. Δεν είναι κάποιο
γκαραζ γκρουπ, ούτε μια παρέα φίλων που μαζεύο-
νται για να κάνουν πλάκα και να τζαμάρουν. Οπως
πιστοποιεί και το περιεχόμενο του "Meantime" η
φαινομενική ακαμψία στο σύνολο των ιστοριών
των Helmet συνδέεται αποκλειστικά με μια
μοναδική αίσθηση του σκοπού. "Οι Helmet έχουν
έναν κοινό στόχο", λέει ο Hamilton. "...και
αυτός δεν είναι γυναίκες, ναρκωτικά και
αλκοόλ. Μοιραζόμαστε τη μουσική μας.
Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είμαστε δεμέ-
νοι. Υπάρχει αγάπη και έχουμε πλησιά-
σει πολύ ο ένας τον άλλο τα τελευ-
ταία τρία χρόνια. Αλλά είμαστε ε-
παγγελματίες. Οταν συναντιόμαστε
καθόμαστε κατω και παίζουμε
μουσική. Δεν γίνεται πολύς χαβα-
λές. Μερικοί μπορεί να θεωρή-
σουν βλαβερό το βαθμό που το
παίρνουμε τόσο σοβαρά...
αλλά δεν συμφωνώ".

Poison Idea

η πως να χανετε κιλα σε
ενα κουσερτο και να τα
ξανακερδιζετε πινοντας μπυρες

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ : ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ

...thank
God, I'm
not like
them...

Το φαγητό αποτελεί μιά τελετουργία που πολύ λίγοι καταλαβαίνουν. Το ίδιο και το ποτό. Είναι ανθρώπινες ανάγκες και οι Poison Idea το ξέρουν, λες και τα δύο αυτά συστατικά συντελούν στην καλλιτεχνική υπόστασή τους. Εξάλλου, τόσο ο Jerry A., όσο και ο Tom "Pig Champion" Roberts, γνωστός επίσης και ως "Four Hundred Pound Blackout" δεν έχουν καμμιά αντίρρηση πάνω σ' αυτά τα ζητήματα. Οταν αρχίζουν να πίνουν, ξεχνάν να σταματήσουν. Και ο τεράστιος όγκος τους αντικατοπτρίζει με τον καλύτερο τρόπο την μουσική των Poison Idea, ένα σκληροπυρηνικό κατασκεύασμα το οποίο, αραιά και που, "σπάει" υπό τους ήχους ενός μοναχικού πιάνου, ή κάποιων άλλων "ευγενών" οργάνων.

Δέκα χρόνια έχουν περάσει από τότε που οι δύο τους -στα φωνητικά και την κιθάρα αντίστοιχα- σχημάτισαν στο Πόρτλαντ του Ορεγκον τους Poison Idea. Η περιγραφική δυνατότητα της μουσικής τους αποτελεί μιά ανυπέρβλητη δυσκολία για όσους ασχολήθηκαν και εξακολουθούν να ασχολούνται με αυτή την μπάντα, τη στιγμή που ναι μεν χαρακτηρίζεται hardcore, αλλά τα όριά του, κάθε άλλο παρά στενεμένα είναι.

Οι Poison Idea, πέρασαν από μύρια κύματα όλον αυτό τον καιρό, αλλάζοντας διάφορα μέλη στη σύνθεσή τους, αλλά τα τελευταία χρόνια ο ντράμμερ Steve "Slayer Hippie" Hanford (προσπαθεί εναγωνίως να... προλάβει τα κιλά των άλλων δύο!), ο μπασίστας Myrtle Tickner και ο κιθαρίστας Mondo (ο πρώτος υπερβολικά αδύνατος και ο δεύτερος σχετικά... κανονικός), αποτελούν σταθερό υλικό για την μπάντα. (Ο Myrtle μπήκε στο γκρούπ σε μιά περίοδο που ο Mondo είχε φύγει κι όταν επέστρεψε να πάρει την παλιά του θέση, καμμιά δύναμη δε μπορούσε να κουνήσει τον Myrtle από το μπάσο, οπότε ο Mondo αναγκάστηκε να πιάσει την κιθάρα.)

Όλα αυτά τα χρόνια, οι Poison Idea κινούνται μόνοι τους. Οπως και αυτοί, έτσι και η δική τους εταιρεία που σήμερα ονομάζεται American Leather Records, πέρασε από διάφορα στάδια, μέχρι να αποκτήσει το σημερινό όνομά της (π.χ. Fatal Erection, Shit Fool), χωρίς αυτό να σημαίνει τίποτα. Η σημερινή ονομασία μπορεί να αλλάξει σύντομα και να λέγεται, ας πούμε... World Domination. Εσείς τι λέτε; Τα παιδιά έχουν ανοιχτά τ' αυτιά τους σε κάθε είδους πρόταση...

Περιζήτητοι. Από κάθε άποψη. Ακόμα και η Sub Pop θέλησε να τους εντάξει στο φοβερό δυναμικό της. Οι Poison Idea, όπως εξηγεί ο Jerry, δεν ενδιαφέρονται. **"Δε μπορούμε ν' ασχολιόμαστε με τη μελέτη συμβολαίων που φτάνουν τις πενήντα σελίδες. Για μας, μιά χειραφία είναι αρκετή για το κλείσιμο μιάς συμφωνίας. Ετσι συνηθίσαμε να δουλεύουμε..."**

Εξη άλμπουμ και κάμποσα επτάιντσα και δωδεκάιντσα μετά, οι Poison Idea είναι περισσότερο σίγουροι για τους εαυτούς τους. Η μπυροποσία δεν είναι ιδιαίτερα ακριβή διασκέδαση και σίγουρα βρίσκουν ποτά σε καλές τιμές. Οι κάβες του Πόρτλαντ τους θεωρούν τους καλύτερους πελάτες.

Για να διατηρήσει καποιος την αυτονομία του, οφείλει να καταβάλλει τεράστιες προσπάθειες και μάλιστα σήμερα που στην Αμερική το rock 'n' roll ξεπουλιέται ακόμα κι αν οι όροι είναι ευνοϊκοί. Αυτό συνηθίζεται πολύ στις μέρες μας, μα ο Jerry έχει αντιρρήσεις... **"Θα θέλαμε, εννοείται, κάποιος δίσκος μας να φτάσει στην κορυφή της επιτυχίας, αρκεί αυτό να γινόταν με τους δικούς μας όρους. Να μπορούσαμε δηλαδή να μείνουμε μακριά από τις αηδίες των πολυεθνικών και να πουλάγαμε αρκετούς δίσκους, ώστε να εξακολουθούσαμε να δίνουμε κονσέρτα δωρεάν για τους Καταληψίες και να καλούσαμε σπίτι τους φίλους μας για**

φεστιβάλ μπυροποσίας."

Οι συναυλίες των Poison Idea θα μπορούσαν να είναι όπως και κάθε άλλου hardcore συγκροτήματος, αν δεν συνέβαιναν μερικά εκπληκτικά πράγματα. Ας πούμε, το βίτσιο του Jerry να κάνει stage divin' στο κοινό, με όλα αυτά τα απίθανα κιλά του, σίγουρα δεν είναι κάτι ιδιαίτερα ευχάριστο και ακίνδυνο για τους φανς, που προσπαθούν να τον κρατήσουν στα χέρια τους, ενώ αυτά λυγίζουν απ' το βάρος. Δεν είναι βέβαια ακίνδυνο ούτε για τον Jerry που την παραμονή της φετεινής Πρωτοχρονιάς, σε ένα σώου στην πατρίδα τους, αποπειράθηκε να πηδήσει πάνω στο έντρομο κοινό, το οποίο "έκανε τρύπα", με αποτέλεσμα ο Jerry να προσγειωθεί στο έδαφος και να σπάσει τα πόδια του.

Αποτέλεσμα: Η ματαίωση των συναυλιών τους στην Ευρώπη τον Μάρτη που μας πέρασε. Και η άποψή τους για το fun; **"Δε μας αρέσει να λέμε στο κοινό τι να κάνει. Αν θέλουν να πηδάνε απ' τη σκηνή, δεν υπάρχει πρόβλημα, αν σκαρφαλώνουν πάνω στην πλάτη μου και προσπαθούν να κλέψουν το πάσσο μου, πάλι δεν υπάρχει πρόβλημα. Εννοώ ότι υπάρχουν περιπτώσεις που η κατάσταση βρίσκεται εκτός ελέγχου. Απλά εσύ, οφείλεις να το δεχτείς και να μπεις στο παιχνίδι."**

Για πολλούς οι Poison Idea είναι ιδέα. Πέρα από το τεράστιο συνολικό βάρος τους, οι μάγγες αυτοί έχουν ένα τσαγανό, που τόσα χρόνια τους κρατάει "ζωντανούς", εκεί που ένα σωρό άλλοι έχουν "κλατάρει" προ πολλού. Οι Poison Idea έφτασαν πολλές φορές στὸ σημείο να θέλουν να ξεφύγουν απ' όλες τις rock καταστάσεις. Στις φλέβες τους όμως κυλάει ένα αίμα, με τόσο έντονο χρώμα, που μιά τέτοια απόφαση θα σήμαινε απώλεια του ατέλειωτου fun που χαρακτηρίζει τα μέλη του γκρούπ και όσους το περιβάλλουν. Θα ήταν ευχής έργο κάποιος να τους έφερνε από τα μέρη μας και σίγουρα όσοι θα παρακολουθούσαν το κοναέρτο

τους θα απολάμβαναν μιά μαγεία που δύσκολα συναντάς στις μέρες μας. Προσοχή όμως! Προτού πλησιάσετε κοντά στη σκηνή, μετρήστε τις διαθέσεις του Jerry A. και μετά ορμήστε μπροστά. Γαμώ το! Η ζωή είναι πολύ σύντομη!

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

- *Pick Your King EP* (*Fatal Erection*, 3/83)
- *Record Collectors Are Pretentious Assholes EP* (*Fatal Erection*, 1/85)
- *Cleanse The Bacteria LP* (*Pusmort*, compil. early 85)
- *Drinking Is Great EP* (*Fatal Erection*, compil. 4/85)
- *Kings Of Punk LP* (*Pusmort*, 11/86)
- *War All The Time LP* (*Alchemy*, 10/87)
- *Filthkick EP* (*Shitfool*, 9/88)
- *Getting The Fear 12" single* (*Rockport*, 2/89)
- *Darby Crash Rides Again EP* (*American Leather* (3/89))
- *Record Collectors... 12" EP* (επανέκδοση με extra tracks, *Bitzcore*, 8/89)
- *Peace Through Chemistry LP* (*Alchemy*, compil. 8/89)
- *Ian McKaye 12" EP* (*In Your Face*, fall '89)
- *Just To Get Away/Kick Out The Jams 7"* (pict. disc *American Leather*, 10/89)
- *Discontent/Jailhouse Stomp 7"* (*American Leather*, 4/90)
- *Pick Your King EP* (επανέκδοση *American Leather*, 6/90)
- *Feel The Darkness LP* (*American Leather*, 9/90)
- *Taken By Surprise/We Got The Beat 7"* (*Sub Pop*, 11/90)
- *Official Bootleg 2x7"* (*Vinyl Solution*, 1991) *Dutch Courage Live LP* (*American Leather*, 1991)
- *Blank Blackout Vacant LP* (*American Leather*, 1992)

**where's
the fuckin'
keyhole ?**

Τελέτη στην Τηλεόραση

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑ

Εχω πάντα στη δισκοθήκη μου το "Marquee Moon". Θα πρέπει να το αγόρασα αμέσως μόλις κυκλοφόρησε στην Ελλάδα και θυμάμαι την έκπληξη μου όταν κατάλαβα πως δεν επρόκειτο για ένα αμερικανικό punk συγκρότημα, όπως πολλοί ανέφεραν τους Television μέσα στη γενική σύγχιση της εποχής. Αντανακλούσε μια μουσική που ναι μεν θα μπορούσε να αγγίζει τις χορδές της ψυχής του κάθε punk, αλλά που ταυτόχρονα δεν είχε καμμία σχέση με όλα όσα συνέβαιναν την εποχή εκείνη, στα late seventies δηλαδή (τουλάχιστον ηχητικά). Βέβαια το σοκ που προκάλεσε το "Horses" της Patti Smith, ήταν σαφώς πέρα από το punk και η κατάταξη των Television στην intellectual μουσική σκηνή της Νέας Υόρκης γινόταν εύκολα ορατή. Το συμπέρασμά μου -που μοιράστηκαν και όσοι φίλοι μου άκουσαν τότε εκείνο το πρώτο άλμπουμ του γκρούπ- ήταν πως είχα στα χέρια μου ένα ανεκτίμητο θησαυρό.

Η εντύπωση παραμένει ακόμα και ακούγοντάς τον ξανά, στα πλαίσια της νέας κυκλοφορίας του γκρούπ, τον αισθάνομαι σαν μέρος από τη ζωή μου. Αν το "Horses" υπήρξε η επίσημη απαρχή του αμερικανικού νέου κύματος στο rock 'n' roll, το "Marquee Moon" ήταν το καλύτερο κομμάτι που κυκλοφόρησε από αυτόν το χώρο, τη συγκεκριμένη εποχή.

Παρακάτω, θα αρκεστώ σε μιά "εύκολη" ιστορική αναδρομή του γκρούπ μέχρι σήμερα, που εν έτει 1992, οι Television με την ιστορική τους σύνθεση, τρίζουν για μιά ακόμα φορά τα δόντια στους επίδοξους μνηστήρες της αμερικανικής εναλλακτικής μουσικής. Σύμφωνοί, υπάρχουν πολλοί που μπορούν να κοκορεύονται για την αυθεντικότητά τους, αλλά μπροστά στον Tom Verlaine και την παρέα του, ακόμα κι ο πιό θρασύς, θα στέκεται στο ένα πόδι. Οι Television λάμπουν στο rock στερέωμα και είμαστε για μιά ακόμα φορά τυχεροί που τους έχουμε στην παρέα μας.

SO FAR... Ο Thomas Miller, γεννήθηκε στις 13 Δεκέμβρη του 1949 στο Mount Morris του Νιού Τζέρσοι, αλλά όταν συναντήθηκε με τον Richard Myers (γεννήθηκε στο Λέξινγκτον του Κεντάκι στις 2 Οχτώβρη του 1949) και αποφάσισε να ασχοληθεί με τη μουσική, είχε ήδη αλλάξει το όνομά του σε Tom Verlaine, ένας φόρος τιμής στον μεγάλο Γάλλο ποιητή Paul Verlaine. Η ιδέα ήταν πολύ καλή και ο Myers ακολουθώντας το παράδειγμα του φίλου του έγινε Richard Hell. Σήμερα οι δυό φίλοι δεν παίζουν μαζί,

αλλά τα ονόματα που διάλεξαν για την καλλιτεχνική τους δράση, θεωρούνται τόσο σημαντικά για τη δεκαετία του '70, όσο του Jim Morrison ή του Jimi Hendrix για τη δεκαετία του '60.

Το συγκρότημά τους ονομάστηκε Neon Boys, έκανε κάποιες ηχογραφήσεις, αλλά διέλυσαν σχεδόν άδοξα για να φτιάξουν τους Goo Goo που είχαν την ανάλογη τύχη. Όλα αυτά συνέβαιναν στα 1971 και στην μουσική τους δημιουργία τους συνόδευε ο ντράμερ Billy Ficca. Χωρίς να το γνωρίζουν τότε, είχαν βάλει κάποιες γερές βάσεις που τα αποτελέσματά τους θα φαίνονταν σε μερικά χρόνια.

Ο Verlaine συνέχισε μόνος του κάποιες σόλο εμφανίσεις παίζοντας με την κιθάρα του διάφορα τραγούδια, μάλλον αρκετά πρωτοποριακά για την εποχή τους. Στα τέλη του 1973, ο κιθαρίστας Richard Lloyd βλέπει μιά εμφάνιση του Verlaine και μετά το τέλος της παράστασης του προτείνει τον σχηματισμό ενός συγκροτήματος. Ο Verlaine ανακαλεί στην τάξη τους Hell και Ficca και η μπάντα είναι έτοιμη. Το ντεμπούτο των Television έλαβε χώρα στο Townhouse Theatre της Νέας Υόρκης τον Μάρτη του 1974 και λίγο καιρό μετά, έχοντας καταξιωθεί στο underground κύκλωμα της πόλης, ο Verlaine πείθει τον ιδιοκτήτη του CBGB να ανοίξει τις πόρτες του σε "μικρά" ονόματα. Αυτή ήταν συνάμα και η αρχή του σημαντικότερου για το νέο κύμα, κλαμπ της Νέας Υόρκης.

Λειτουργώντας μέσα σε μιά μουσική σκηνή που μόλις έκανε τα πρώτα της βήματα, μιά από τις πρώτες γνωριμίες των Television, ήταν με την ποιήτρια και περφόρμερ Patti Smith που ετοιμαζόταν να κυκλοφορήσει το πρώτο της σινγκλ. Στο "Hey Joe/Piss Factory", ο Verlaine κάνει την πρώτη του δισκογραφική παρουσία παίζοντας κιθάρα, ενώ παράλληλα συνδέεται και συνεργάζεται την Smith στην έκδοση του βιβλίου ποιημάτων "The Night". Αυτές οι δύο συνεργασίες μέσα στο 1974, φέρνουν ακόμα περισσότερο κόσμο γύρω από αυτή την ομάδα μουσικών και καλλιτεχνών. Πολλοί μιλάνε για μιά αναβίωση του κινήματος του Factory, αλλά η νεουορκέζικη σκεπτόμενη γενιά των mid-seventies θέλει να πάει ακόμα μακρύτερα.

Ολα αυτά συνέβαιναν λίγο πριν ο McLaren επιστρέψει στη Βρετανία, μετά την αποτυχία του να εκτρέψει τους New York Dolls και να δημιουργήσει αυτό που θα γινόταν

παγκόσμια γνωστό σαν "punk rock & fashion". Ο Verlaine, ο Hell, η Smith και όλοι όσοι κινούνταν γύρω από αυτούς, είχαν ήδη βρει τη δική τους έννοια επίθεσης ενάντια στο σύστημα. Οργάνωναν μουσικές και ποιητικές βραδιές, ανάλογες με εκείνες των beatniks, αλλά άθελά τους, λειτουργούσαν σε ένα κλειστό κύκλωμα πιστών, το οποίο μέρα με τη μέρα άνοιγε τις πόρτες τους σε καινούργια μέλη.

H Island στρέφει πρώτη την προσοχή της στους Television και

ο μεγάλος βρετανός μουσικός και παραγωγός Brian Eno

ασχολείται με την παραγωγή των

πρώτων demo του συγκροτήματος.

Τελικά η Island τους απορρίπτει σαν

"πολύ παράξενους", αλλά εκείνοι

κατορθώνουν μόνοι τους και κυκλοφορούν το πρώτο τους σίνγκλ μέσα στο 1975. Στη σύνθεση του "Little Johnny Jewel" δεν υπάρχει πλέον ο Hell. Εχει αποχωρήσει λίγους μήνες πριν για να οδηγήσει τους Heartbreakers αρχικά και μετά να ενταχθεί στην punk κοινότητα με τους Voidoids. Η πορεία του θα είναι αρκετά ένδοξη στην αμερικάνικη new wave κοινότητα, σύντομα όμως θα αποσυρθεί να εργαστεί σαν δημοσιογράφος-συγγραφέας και που και που θα επανέρχεται με κάποια δισκογραφική δουλειά. Τη θέση του θα πάρει ο Fred Smith.

Μέσα στα 1976, οι Television εργάζονται ακόμα πιο σκληρά, ήδη θεωρούνται cult στη Νέα Υόρκη και το EP τους "Blank Generation" που θα κυκλοφορήσει για την βρετανική Stiff είναι ένα πολύ καλό βήμα για το συγκρότημα. Η Elektra υπογράφει μαζί τους συμβόλαιο και στα τέλη της χρονιάς μπαίνουν στο στούντιο για να ηχογραφήσουν το πρώτο τους άλμπουμ.

Το "Marquee Moon" κυκλοφόρησε το Φλεβάρη του 1977 και θεωρείται ορόσημο για το αμερικάνικο rock. Στην Αγγλία το punk έχει πάρει τα πάνω του για τα καλά, οι σπόροι του έχουν μετεμφυτευθεί και στην Αμερική. Θέλοντας και μη, οι Television κατατάσσονται σ' αυτό, κάτι που ούτε ενόχλησε ιδιαίτερα το γκρούπ, ούτε και εμπόδισε τους οπαδούς του νέου κινήματος να έρχονται στα κονσέρτα τους. Κάθε συναυλία τους, τραβούσε ένα συνοθύλευμα κόσμου, από σκληροπυρηνικούς punks με κοντά μαλλιά και σκουλαρίκια στη μύτη, μέχρι φρικιά και οπαδούς της ψυχεδελειας, που ακούγοντας τα μακρόσυρτα σόλο της κιθάρας πίστευαν πως έχουν μπροστά τους μιά άλλη ενσάρκωση των Grateful Dead.

Το "Marquee Moon" αφήνει έκπληκτους τους κριτικούς, αλλά η εμπορική του επιτυχία είναι πολύ μέτρια στις ΕΠΑ. Η Αγγλία, πιο ανοιχτή στο νέο κύμα, το τοποθετεί στην 28η θέση των τσάρτς. Τον Μάη οι Television ανοίγουν την αμερικάνικη τουρνέ των Blondie, ενώ τον Αύγουστο του '77 το σινγκλ "Prove It" φτάνει στο No 25 των βρετανικών τσάρτς. Μιλώντας για το "Marquee Moon", ήταν μιά πραγματική αποκάλυψη για το αμερικάνικο rock. Η αγχωτική φωνή του Verlaine σε συνδιασμό με μιά μουσική που είχε τοποθετηθεί ακριβώς εκεί που έπρεπε, με την σωστή ένταση και τα απότομα ξεσπάσματα, ήταν σίγουρα κάτι που είχε πολλά χρόνια να ακούσει ένας απαιτητικός ακροατής. Το άλμπουμ δεν απευθύνοταν σε ένα κοινό που απλά και μόνο ζητούσε τη διασκέδαση και την εκτόνωση. Το "Marquee Moon" έκρυψε καλά τα μηνύματά του και μονάχα όσοι εντρύψαν πραγματικά σ' αυτή την ηχητική πανδαισία, μπόρεσαν να κατανοήσουν το μεγαλείο των στιγμών που περιέκει: "Venus De Milos", "Elevation", "Prove It", "Friction" και η καταπληκτική δεκάλεπτη ομώνυμη ελεγεία, όλα αυτά

φερναν στον κόσμο μιά νέα ποιότητα ήχου, βασισμένη στην δημιουργική μονάδα του Tom Verlaine και την τεχνική υποστήριξη του συνόλου.

Εχοντας πίσω τους τις θριαμβευτικές κριτικές του "Marquee Moon", οι Television μπαίνουν ξανά στο στούντιο για την ηχογράφηση του καινούργιου υλικού τους. Πρώτο σίνγκλ το "Foxhole" που τον Απρίλη του 1978 φτάνει στο No 36 των αγγλικών τσάρτς και τον Μάη το δεύτερο άλμπουμ τους "Adventure" καταλήγει στο No 7. Και ενώ οι πωλήσεις του είναι σαφώς καλύτερες απ' το προηγούμενο στις ΕΠΑ, αποτυγχάνει και πάλι να μπει στους καταλόγους επιτυχιών.

Το "Adventure" σίγουρα δεν είχε την έμπνευση του "Marquee Moon". Αλλά με κανένα τρόπο δεν μπορεί να θεωρηθεί πρόχειρη δουλειά. Απλά το πρώτο άλμπουμ των Television έκρυψε εκείνο τον ερασιτεχνικό αυθορμητισμό που καθήλωνε τον ακροατή και παρ' όλο που μερικά κομμάτια από τα καινούργια ("Foxhole", "Glory", "Days"), ήταν γραμμένα σε στιγμές μοναδικής έμπνευσης για τον Verlaine, το σύνολο ήταν μάλλον κατώτερο χωρίς αυτό να σημαίνει πως ήταν και απογοητευτικό. Ομως το φάντασμα του "Marquee Moon" πλανιόταν έντονα πάνω από το

γκρούπ και κατά τα φαινόμενα θα το ακολουθεί πάντα. Οι Television διέλυσαν τον Αύγουστο του 1978. Ο Lloyd έχει ήδη προβλήματα με τα ναρκωτικά και ο Verlaine έχει αποφασίσει να δουλέψει μόνος. Από τότε οι δρόμοι τους χωρίζουν, μα όχι οριστικά όπως θα δούμε στη συνέχεια. Ο Verlaine ξεκινά την σόλο καριέρα του, ηχογραφώντας μερικά άλμπουμς που ναι μεν είχαν μιά σχετική (και όχι πάντοτε) επιτυχία, αλλά ποτέ δεν έφτασαν στο ύψος των έργων του με τους Television: "Tom Verlaine" (Elektra, 1979), "Dreamtime" (Warner, 1981), "Words From

The Front" (Warner, 1982), "Cover" (Virgin, 1984), "Flash Light" (Fontana, 1987), "The Wonder" (1990), "Warm And Cool" (Rough Trade, 1992). Όλα όμως φανερώνουν την έντονη ποιητική διάθεση του Αμερικανού καλλιτέχνη και η πόλη που ζει και δημιουργεί είναι η καλύτερη έμπνευση.

Μία ανάλογη, αλλά σαφώς μικρότερη βεληνεκούς ακολουθεί κι ο Richard Lloyd που μετά τη διάλυση του γκρούπ ηχογραφεί το LP "Alchemy" (12/1979), μα τα έντονα προβλήματά του με την ηρωίνη τον απομακρύνουν από τη σκηνή πολύ γρήγορα.

Αποθεραπευμένος, το Νοέμβρη του 1985 επιστρέφει με το άλμπουμ "Fields Of Fire" και επανέρχεται στη δημοσιότητα με μιά σειρά εμφανίσεων που δείχνουν το κιθαριστικό του ταλέντο.

Από την ανακοίνωση της διάλυσης του γκρούπ, πέρασαν 14 χρόνια...

Η είδηση της επανασύνδεσης των Television ήταν ένας ευχάριστος κεραυνός. Δε μπορούμε να πούμε πως οι σόλο δουλειές των μελών άφησαν ικανοποιημένους τους οπαδούς τους. Ετσι οι διατυπώσεις ήταν σύντομες. Το "Television" άρχισε να ηχογραφείται και η Capitol ανέλαβε τα νέα συμπέρασμα που βγαίνει από την καινούργια δημιουργία των τεσσάρων Νεουορκέζων καλλιτέχνων, είναι ένα με το παρόν και στοχεύει στο μέλλον με απόλυτη ακρίβεια. Το τελικό συμπέρασμα που βγαίνει από την καινούργια δημιουργία των τεσσάρων Νεουορκέζων καλλιτέχνων, είναι ένα και μοναδικό: Το rock 'n' roll έχει πολλές πύλες και κάποιες από αυτές οδηγούν κατευθείαν στον Παράδεισο...

HEAVY LOAD

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΓΙΩΡΓΟ ΠΟΛΙΤΟΠΟΥΛΟ

Στο Heavy Load του τεύχους που κρατάτε, δεν έχουμε άλλη μιά σειρά από παρουσιάσεις συγκροτημάτων από τον "υπόγειο" χώρο. Αντ' αυτού μπορείτε να διαβάσετε μιά συνέντευξη με τον Troy Norr, τραγουδιστή των δυναμικών Cold Steel.

Οι ερωτήσεις που τέθηκαν στον Troy, αντανακλούν τη χρόνια επιθυμία του γράφοντος να μιλήσει με κάποιο από τα ενεργά μέλη της νεουορκέζικης σκηνής. Οι λόγοι γι' αυτήν την επιθυμία είναι πολλοί, δημοφιλείς και ιστορικοί.

Οι Cold Steel κυκλοφόρησαν πριν λίγους μήνες το ντεμπούτο άλμπουμ τους με τίτλο "Freakboy". Είχαν προηγηθεί δύο demos, τα "Death By Dawn" και "Perfect Peace", καθώς και συμμετοχές σε διάφορες συλλογές. Ενδεικτικά αναφέρουμε την "Merciless Disorder II" του ιστορικού ελληνικού έντυπου "Merciless Death", την "North American Thrash Assault" στην Black Box Records και την τιμητική "Concrete Foundations Forum '89" του ομότιτλου συνεδρίου. Ο Troy Norr όμως μπορεί να πει περισσοτερά για το ιστορικό του συγκροτήματος.

Troy: Οι Cold Steel άρχισαν περίπου στα 1985-1986. Στην πραγματικότητα ξεκίνησαν πιό πριν, αλλά δεν ξέρω ακριβώς πότε, αφού δεν έχουν παραμείνει τα ιδρυτικά μέλη. Κάθε θέση στους Cold Steel έχει γνωρίσει πάνω κάτω τρεις κατόχους. Η θέση του τραγουδιστή έχει αλλάξει δυό φορές. Ο Greg ο μπασίστας, ήταν αρχικά ο τραγουδιστής και έπειτα έγινα εγώ. Ο Dom Mincieli, που ήταν ο ντράμερ μας στο demo "Dead By Dawn", σκοτώθηκε σε ατύχημα το '89. Ο ντράμερ μας στο άλμπουμ είναι ο Fred Matzelle, αλλά ο νέος είναι ο Hal Aponte. Μαζί του κάνουμε μερικές εμφανίσεις στη Νέα Υόρκη.

Αναμένουμε τώρα την κυκλοφορία του "Freakboy" στις ΕΠΑ τον Ιούλιο, σε μιά όχι ιδιαίτερα σπουδαία εταιρεία. Για την Ευρώπη, η εταιρεία είναι διαφορετική.

Heavy Load: Γιατί επιλέξατε τον τίτλο της σύνθεσης "Freakboy" για το άλμπουμ;

Troy: "Freakboy", η λέξη, η σημασία... Αν κοιτάξετε το εξώφυλλο, αναπαριστά όλες τις Αρχές που επιβάλλονται στους αθώους. Όλες τις Αρχές που νομίζουν ότι βρίσκονται πάνω από ένα πρόσωπο που δείχνει διαφορετικό, ενεργεί κατά διαφορετικό τρόπο, ακούει διαφορετικό είδος μουσικής. Αυτές οι Αρχές δεν είναι τόσο δεκτικές απέναντι στο death, το thrash,

σε κάθε είδος του heavy metal. Ακόμα και κάτι σαν το εμπορικό rock, μάλλον θα τους έπεφτε πολύ. Δεν είναι ανοιχτόμυαλοι, ενώ κάποιος που ακούει αυτή τη μουσική δείχνει διαφορετικός, μπορεί να είναι πραγματικά πιό έξυπνος απ' αυτούς. Άλλα αυτά, δεν πρόκειται να του αποδώσουν κάποιο είδος αναγνωρισης. Τέτοια άτομα τα περιφρονούν και τα αποκλείουν από τις κάστες τους.

Heavy Load: Γιατί διαλέξατε την Turbo Music για την κυκλοφορία του άλμπουμ; Στο παρελθόν είχατε άλλες προσφορές;

Troy: Η Turbo ήταν η μόνη εταιρεία εκείνη τη στιγμή που θα μπορούσε να κυκλοφορήσει τα τραγούδια μας. Είχαμε απορριφθεί από πολλές και χρειαζόμασταν μιά κυκλοφορία για να πλησιάσουμε τις άλλες εταιρείες εδώ στην Αμερική. Στο παρελθόν δεν είχαμε συγκεκριμένες προσφορές, απλά κάποιο ενδιαφέρον για το συγκρότημά μας. Ομως τα πράγματα δεν προχώρησαν και δυστυχώς κανένας δεν αποφάσισε να υπογράψει μαζί μας.

Heavy Load: Το πρώτο demo, "Death By Dawn" τυπώθηκε σε 12" και CD από την αγγλική CCG. Τα αντίτυπα αυτά έχουν γίνει πλέον συλλεκτικά κομμάτια...

Troy: Δε νομίζω πως έχουν συλλεκτική αξία ακόμα. Εκτός αν γίνουμε μεγάλοι σαν τους Led Zeppelin ή τους Metallica! Κάτι τέτοιο! Τα αντίτυπα είναι περίπου χίλια και είναι δύσκολο να βρεθούν στην αγορά, γιατί έχουν όλα εξαντληθεί. Αν γίνουμε σπουδαιότεροι, ίσως τότε αποκτήσουν συλλεκτική αξία.

Heavy Load: Τι σκέπτεστε για την underground υποστήριξη που είχατε;

Troy: Ήταν πάντα μεγάλη. Είναι πραγματικά καλό να βλέπεις κόσμο να υποστηρίζει underground μπάντες.

Είτε κάνουν μουσική σαν τη δίκη μας, είτε death metal, είτε κάποιο είδος σκληρού thrash. Αξίζει κυρίως η υποστήριξη που έρχεται έξω από την Αμερική. Την Αμερική την περιγράφω σαν το χειρότερο, αλλά και σαν το καλύτερο μέρος που μπορείς ταυτόχρονα να βρεθείς. Εχεις την ελευθερία να κάνεις οτιδήποτε. Φανταστικό. Εχουμε περιορισμένη ανίληψη όμως. Πολύ

λίγοι είναι ανοιχτόμυαλοι σαν τους Ευρωπαίους. Δε λέω πως είμαστε πίσω από κάποια άλλη χώρα, αλλά...

Αυτά είναι αποθαρρυντικά για ένα συγκρότημα ντόπιο, χωρίς συμβόλαιο. Πραγματικά δεν έχει σημασία αν έχεις ένα δίσκο να κυκλοφορεί εδώ. Είμαστε ακόμα μικρό συγκρότημα. Εκτός αν βρεθούμε σε μια μεγάλη εταιρεία, ή γίνουμε δημοφιλείς στην πόλη μας. Περισσότερο μας γνωρίζουν στην Ευρώπη, παρά στις ΕΠΑ.

Heavy Load: Γνωρίζεις κάποια ελληνικά συγκροτήματα;

Troy: Τους Death Courier και τους Nemesis. Εχω τα demo τους. Οι Nemesis είναι πολύ καλοί. Μου αρέσουν και οι Death Courier

και τους εκτιμώ.

Heavy Load: Υπάρχουν διαφορές στις προσωπικότητες των μελών των Cold Steel μεταξύ του "Death By Dawn" και του "Freakboy";

Troy: Ναι. Οταν ηχογραφούσαμε το πρώτο demo, είμασταν δεκαοκτώ, δεκαεννιά χρονών, στη δεύτερη τάξη του Κολλεγίου. Ήταν ενδιαφέρον να ηχογραφούμε. Το "Freakboy" είναι διαφορετικό, γιατί μεγαλώσαμε. Σκεφτόμαστε και γράφουμε με άλλον τρόπο. Εχουμε καινούργιο ντράμερ. Πραγματικά πιστεύω ότι αν ο ντράμερ που έχουμε σήμερα, ο Hal Aronte, ηχογραφούσε με μας, ο δίσκος θα ακουγόταν ακόμα καλύτερος. Αυτό δε συνέβει. Βιαζόμασταν για την ηχογράφηση, είχαμε τον Fred Matzelle που έπαιζε ένα χρόνο μαζί μας. Νομίζω ότι με τον Hal θα δουλέψουμε πολύ καλά.

Heavy Load: Απ' τον τρόπο που τραγουδάς, φαίνεται ότι ακους πολλά είδη μουσικής.

Troy: Πολύ καλή διαπίστωση. Ναι, μου αρέσει η κλασική μουσική, η rap, το thrash. Το τελευταίο μοιάζει να πεθαίνει. Μόνο οι μεγάλες μπάντες επιβίωσαν. Μου αρέσει το βίαιο thrash και μερικά death συγκροτήματα, όχι όμως πολλά. Είναι η ενέργεια που μου λείπει. Μου λείπει αυτό το συντριπτικό ρεύμα ενέργειας...

Heavy Load: Καποια αγαπημένα γκρούπ;

Troy: Οι Demolition Hammer. Είμαι οπαδός τους και έχουμε παίξει μαζί τους μερικές φορές. Εξαιρετικό συγκρότημα. Αρκετά ωραίοι τύποι. Μου αρέσει η μουσική τους.

Είναι γεμάτη ενέργεια. Μου

αρέσουν και οι Bolt Thrower, οι Grave, οι Paradise Lost. Για μένα, σαν τραγουδιστή, είναι πολύ δύσκολο να δεχθώ ολοκληρωτικά το death metal, γιατί δε μου αρέσουν τα φωνητικά. Πραγματικά νομίζω ότι αν κάποιο συγκρότημα θα ταίριαζε αυτά τα φωνητικά με κάποιο ύφος εκτέλεσης, θα ήταν καταπληκτικό. Το να τραγουδά και να γρυλλίζει κανείς, θα έφερνε πολύ διαφορετικό άκουσμα στα φωνητικά. Μα σχεδόν κανένα γκρούπ δεν έχει πετυχεί κάτι τέτοιο.

Heavy Load: Θα ήθελες να αναφέρεις κάποιους μουσικούς απ' τη Νέα Υόρκη που εκτιμάς;

Troy: Λοιπόν είναι οι Kiss. Ξεκίνησαν απ' το Queens. Εξαιρετικοί μουσικοί και πραγματικά καλοί συνθέτες. Σχετικά με το underground, είμαστε φίλοι και βγαίνουμε με τους Sorrow, Suffocation, Kronin και Demolition Hammer. Οι τελευταίοι είναι υπέροχοι. Οι καλύτεροι μουσικοί που γνωρίζω. Μόνο τα φωνητικά δε μου αρέσουν. Η μάλλον, μου αρέσουν μερικές φορές, και όταν τους είδα στο πάρτυ για την κυκλοφορία του δίσκου τους, ήταν καταπληκτικοί. Να τους προσέξετε, ιδιαίτερα το νέο άλμπουμ τους.

Heavy Load: Σας εμπνέει το σκληροπυρηνικό κλίμα κάποιων περιοχών της Νέας Υόρκης;

Troy: Ναι, κατά κάποιο τρόπο. Εχουμε ένα τραγούδι, το "Crack-

down" για τα πράγματα που μ' άρωσταίνουν: τα ναρκωτικά, η πορνεία, το έγκλημα. Αλλά ακόμα η Νέα Υόρκη δεν βρίσκεται στην κορυφή της λίστας των βίαιων πόλεων. Βρίσκεται στη δωδέκατη, ή δέκατη θέση. Το LA κατέχει την δεύτερη και δεν γνωρίζω ποιά την πρώτη.

Heavy Load: Ακόμα και στην Ελλάδα πολλοί φορούν ρούχα με το λογότυπο της Νέας Υόρκης. Από που προήρθε το έμβλημα του μήλου;

Troy: Για να είμαι ειλικρινής δεν ξέρω. Κυκλοφορεί από τότε που ήμουν παιδί. Νομίζω ότι ξεκίνησε με μιά καμπάνια για την καθαριότητα της πόλης κι έκτοτε η N.Y. ονομάζεται "Μεγάλο Μήλο". Δεν ξέρω ακριβώς το γιατί.

Heavy Load: Τα μελλοντικά σου σχέδια;

Troy: Τώρα θα γράψω τραγούδια με τον ντράμερ των Kronin, τον κιθαρίστα των Maelstrom, έναν άλλο κιθαρίστα που ήταν μέλος των Cold Steel και ίσως με τον μπασσίστα των Suffocation. Δεν είμαι σίγουρος για τον τελευταίο, αλλά θα είναι κάποιος μπασσίστας του death metal.

Θα κάνω τα φωνητικά και θα παίζουμε βίαιο thrash, ή death, ή κάτι σαν grindcore. Θα ξεκινήσουμε να γράφουμε υλικό που θα αποτελεί μίξη διαφόρων ειδών και ίσως κυκλοφορήσει όταν ολοκληρωθεί.

Θα γράψω και κομμάτια με τους Cold Steel στην προσπάθειά μας να πετύχουμε μιά καλύτερη συμφωνία. Ακόμα ξεκίνησα την προσωπική μου δουλειά, το "Freakboy Active Wear". Η πρώτη συλλογή περιλαμβάνει ρούχα με σχέδια μόνο από κόκκαλα.

Heavy Load: Κάτι για το τέλος;

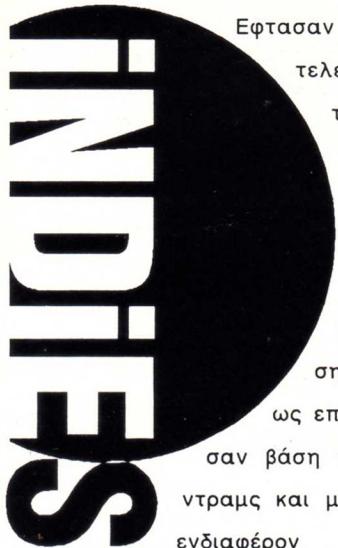
Troy. Ευχαριστώ όσους ακούν τη μουσική μας και μας υποστηρίζουν. Βοηθήστε το underground και αποφύγετε την πλύση εγκεφάλου που γίνεται από κάποιους, όπως το αμερικανικό MTV. Αυτά ήταν όλα όσα ο Troy Norr απάντησε στο Heavy Load. Θα ήταν ωραίο για μας αν οι φίλοι των Cold Steel έμεναν ικανοποιημένοι από το ποιόν της συνέντευξης και όσοι δεν τους γνωρίζουν ήδη, έδειχναν ενδιαφέρον, όταν συναντήσουν το "Freakboy".

ΣΟΛΩΝΟΣ & ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ
R E C O R D S H O P

- ΑΓΟΡΕΣ
- ΠΟΛΗΣΕΙΣ
- ΑΝΤΑΛΛΑΓΕΣ ΔΙΣΚΩΝ & C.D.
50's 60's 70's 80's 90's

ΣΟΛΩΝΟΣ 72 & ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ □ ΤΗΛ.: 36.16.570

Εφτασαν στα χέρια μας οι τελευταίες κυκλοφορίες της Γερμανικής **We Bite**, μίας εταιρείας που εδώ και μερικά χρόνια ειδικεύεται στον "σκληρό ήχο", χωρίς κάποια ιδιαίτερη κατεύθυνση. Οι μπάντες που προωθεί είναι ως επί το πλείστον γερμανικές, έχουν σαν βάση την κιθάρα, το μπάσσο και το ντραμς και μερικές από αυτες παρουσιάζουν ενδιαφέρον

Αρχής γεννομένης με τους **Youth Of Today** που ίσως να είναι πιό γνωστοί σε όσους έχουν σχέση με το straight edge hardcore.

We Bite Rec.

Gonninger Str. 3, 7417 Pfullingen, Germany

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΔΑΓΚΩΝΟΥΝ

ένα μεταλλικό crossover -ας μου επιτραπεί η έκφραση- κάπου αγγίζουν το thrash, αλλά αν σταθείτε σ' αυτό μονάχα, καλύτερα να μην τους ακούσετε καθόλου. Ξεκίνησαν το 1987 από το Λάγκενχακεν της Δυτικής Γερμανίας, είναι τρείς και το "End Of Depression" αποτελεί το τρίτο τους άλμπουμ, μετά το "The Day Of Light" (1989) και το "Slow Motion" (1991). Αν τύχει και πέσουν στα χέρια σας, μην τους αφήσετε παραπονεμένους.

Γερμανοί και οι **Resistors** οι οποίοι δύο χρόνια μετά το ντεμπούτο τους, κυκλοφορούν το νέο τους άλμπουμ με τίτλο "Pain & Passion". Υφος σκληρό, επηρεασμένο από Danzig και Misfits (δείτε το logo τους και πειστείτε) και οπωσδήποτε άκρως ενδιαφέρον. Τα φωνητικά τους σκοτώνουν, τα νταρμς του Claus Weeke ακούγονται λες και ψάχνουν σημάδια απ' την Κόλαση και το κιθαριστικό ντουέτο σχηματίζει ένα νέφος πανικού. Πολύ καλή η όλη δουλειά και τυχεροί όσοι εντρυφήσουν.

Μπορεί οι **Day Houston** να παίρνουν μέρος στο ετήσιο γερμανικό φεστιβάλ "Thrash Will Eat Big Culture" τα τελευταία δύο καλοκαίρια, αλλά μόνο thrash δεν είναι, τουλάχιστον με την κλασσική έννοια του όρου. Το παρθενικό τους ομώνυμο άλμπουμ αξίζει μόνο και μόνο για τον στίχο "Get Fucked By The USA", και αν πάρετε υπ' όψη σας και τα οικολογικά μηνύματα που κρύβονται σε άλλα κομμάτια, τότε μπορείτε να τους υπολογίζετε σοβαρά.

Metal-core στη συνέχεια και το όνομα των **Erosion** μου ήταν παντελώς άγνωστο, μα όταν ψάχνει κανείς μαθαίνει πως πριν από το CD EP με τρία κομμάτια που κρατάω στα χέρια μου, είχαν δύο LP για την We Bite, προτού διαλύσουν για ένα διάστημα και ανασχηματιστούν πρόσφατα. Ο όρος που έδωσα **Erosion**

Το άλμπουμ "We're Not In This Alone" πρωτοκυκλοφόρησε στα 1988 και η επανακυκλοφορία του φέτος, σημαδεύεται με ένα καινούργιο και σίγουρα καλύτερο μιξάζ. Η μουσική τους είναι κλασσικό, γρήγορο hardcore με ένα σωρό αναφορές και σλόγκαν υπέρ του Animal Liberation Front και των δικαιωμάτων των ζώων. Οι Youth Of Today χρησιμοποιούν τον όρο "επίθεση κατά μέτωπο" και έχουν απόλυτο δίκιο.

Οι **Into Another** είναι Νεουσορκέζοι και αποτελούνται από μέλη των Underdog, των Whiplash και των Bold. Δε μπορώ να πω πως παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον, αφού το metal που εκφράζουν είναι μεν σωστό, αλλό χιλιοεπωμένο. Η φωνή του Richie Birkenhead έχει αυτό το "στρίγγλικο" που χαρακτηρίζει τις "μεγάλες" metal φωνές και ο ήχος τους έχει ένα σωρό γυρίσματα, μόνο που διάλεξαν λάθος εποχή για να τα χρησιμοποιήσουν. Αντίθετα οι **Suckspeed** είναι κατά πολύ εξυπνότεροι. Φτάχνουν

Happy Hour

στην αρχή είναι ό, τι πρέπει για τους Erosion και το "Gunman" είναι ένας κινητήρας που αποδίδει σε πολλά άλογα...

Εδώ τα πράγματα παραγίνονται άγρια και στη σκηνή, κυρίες και κύριοι... οι Eisenwater απ' το Αμβούργο, παίζοντας death-doom με γερμανικούς στίχους, που έτσι κι αλλιώς δεν καταλαβαίνω (αλλά κι αν τους καταλάβαινα, τι θα γινόταν). Τα παιδιά ζηλεύουν πολύ τους ξένους συναδέρφους τους, μα η φασαρία και η μουσική ανοησία που τους δέρνει είναι αναπανάληπτη. Απορώ τι δουλειά έχουν μαζί τους δύο κύριοι που έπαιζαν στους X-Mal Deutschland (ναι, καλά διαβάσατε!). (**Μονάχα μαστουρωμένοι εργάτες βιομηχανίας μπορούν να παίξουν τέτοια πράγματα - ΠΙΝΟΚΙΑ**)

Ο David R. Pollack είναι Αμερικάνος και τραγουδάει στους Γερμανούς Happy Hour από το Βερολίνο και οπωσδήποτε μεταφέρει μαζί του όλες τις επιρροές της πατρίδας του σε ένα street rock 'n' roll άνευ προηγουμένου. Ενα απίθανο σχήμα που επιδίδεται σε κάθε λογής κολπάκια για να μας πείσει πως είναι κάτι ιδιαίτερο και, μα την Παναγία, τα καταφέρνει πολύ καλά. Το "Sugar And Spice" είναι ο καλύτερος τρόπος να το ανακαλύψετε.

Για το τέλος υπάρχει και μιά συλλογή της We Bite America, του υπερατλαντικού τμήματος της εταιρείας με τον απλό τίτλο "The Collection". Περιλαμβάνει διάφορα κομμάτια από συγκροτήματα όπως οι Crawlpappy, οι Capitol Punishment, οι Negazione, οι Erosion, οι Happy Hour, οι Suckspeed και άλλοι. Μιά καλή ιδέα για να αρχίσετε να μπάινετε στο γενικότερο πνεύμα της We Bite...

Τη φορά αυτή ας ξεκινήσουμε την κασετοαναδρομή του καλοκαιριού από την Ελλάδα, επειδή πολλοί παραπονέθηκαν πως την αφήνουμε τελευταία. Για το MMB, ένα από τα σημαντικότερα πράγματα είναι η προβολή των ελληνικών συγκροτημάτων, αρκεί να υπάρχει μέσα απ' τις δουλειές τους μιά προσπάθεια που να αγγίζει τη σοβαρότητα.

Και μιά και μιλάμε για σοβαρότητα, τι να πούμε για το demo τεσσάρων κομματιών, που κυκλοφόρησαν οι (δυνάμει) Reθυμνιώτες Scarecrow Dreaming και μετά το οποίο κάθε σοβαρή δισκογραφική εταιρεία που σέβεται τον εαυτό της, οφείλει να υπογράψει συμβόλαιο και να προωθήσει με κάθε τρόπο μιά μπάντα που αποδεικνύει περίτρανα πως μπορεί να υπάρξει σκηνή στην Ελληνική επαρχία, αρκεί κάποιοι να εξελίξουν τις δυνατότητές τους. Κι αν οι Stains απ' το Βόλο υπήρξαν μια ευχάριστη έκπληξη, οι S.D. καταγοητεύουν.

Τέσσερα λοιπόν τραγούδια με πρώτο το "A Million Miles A Second" να σε απογειώνει, δεύτερο το "Omnibus" που σε φέρνει στους Ουρανούς, τρίτο το "Love Like Termites" να σε κρατάει σε ένταση καθ' όλη τη διάρκειά του και τελευταίο το "Cadillac Car" που σε προσγειώνει κάπως ανώμαλα και ίσως είναι η πιό αδύνατη στιγμή για το γκρούπ. Εχεις όμως, ήδη φτιαχτεί τόσο με τα προηγούμενα, που σχεδόν δεν το καταλαβαίνεις. Η μουσική τους είναι rock 'n' roll, τέτοιο που μόνο σπουδαία συγκροτήματα μπορούν να παίζουν. Και δεν είμαι υπερβολικός, ούτε και γνωρίζω, αν και πολύ θα τόθελα, τα παιδιά. Απλά είναι σπουδαίοι και είναι αμαρτία τέτοιες προσπάθειες να πηγαίνουν χαμένες.

Οι Panic Machine και το demo "Releases Of Enclosed Energy" είναι κι αυτοί παιδιά της επαρχίας και σαν τέτοια, η προσπάθειά τους αξίζει διπλά. Η κασέτα περιέχει δέκα κομμάτια και δίνεται μαζί με το Γιαννιώτικο νέο φανζίν "Semedic" που είναι από τα καλύτερα της νέας εσσοδείας. Οι Panic Machine είναι δύο, ο Μιχάλης Κοιλάκος (φωνή, κιθάρα) κι ο Αλέξης Τζιμογιάννης (τύμπανα) και έχοντας σαν βασική τους ιδέα το θόρυβο (έρτε ποιόν ΘΟΡΥΒΟ!), παρουσιάζουν μιά δουλειά αρκετά έχων απ' τα συνηθισμένα, με στίχους που τρίζουν από ποιητική ομορφιά. Οι Panic Machine είναι ένα φρούτο που δε θ' αργήσει να ωριμάσει. Είμαι περίεργος να τους δω live. (Semedic, Λ. Μακαρίου 10, Ιωάννινα, 45221).

Γιά τους Μιλανέζους Nicotine Spyral Surfers μπορείτε να διαβάσετε στο παρόν τεύχος. Στο μεταξύ μας έστειλαν ένα demo οκτώ κομματιών που κατά πάσα πιθανότητα θα αποτελέσει και το βασικό υλικό του επερχόμενου άλμπουμ τους. Διάχυτες ψυχεδελικές αποχρώσεις σε όλο το μήκος του tape, ένας φωτεινός συνδυασμός ποίησης και μουσικής που λαμπρύνει πραγματικά με το άκουσμά του. Οι N.S.S. στην κασέτα αυτή συμπεριλαμβάνουν και το πανέμορφο περσινό σινγκλάκι τους για την Dionysus (δες MMB No 11), ενώ τα υπόλοιπα έξη τραγούδια είναι παιγμένα live στο Κόμο. Για να δούμε... (marco Posocco, via L. Caroli 3, 20128 Milano, Italy)

Παραδίπλα στην Γαλλία, πολλά συμβαίνουν. Άλλα εμείς έχουμε στα χέρια μας μόνο το demo των Greedy Guts, στο οποίο ηχογραφούν 25 παρακαλώ, κομμάτια, μάλλον από διάφορα sessions, αφού η ποιότητα εγγραφής παίζεται. Αγαπάν το fun σε όλες τις προεκτάσεις του, αλλά δε φαίνεται να κάνουν σπουδαία πράγματα, εκτός κι αν η πληθώρα των τόσων εκτελέσεων μου πήρε το μυαλό.

SNIFFIN' VINYL

PLAY DEAD

- "Resurrection"

(Clay, Twymman House
31-39 Camden Road, London
NW1 9LF, England, CD,
1992)

Αν για το "γοτθικό" rock οι Sisters Of Mercy ήταν οι Θεοί, τότε σίγουρα οι Play Dead ήταν οι Προφήτες τους, αν και λίγος κόσμος το κατάλαβε. Οι Play Dead λειτούργησαν σ' αυτό το χώρο από το 1980 μέχρι το 1987, κυκλοφόρησαν έξη LP από τα οποία τα τρία ήταν ζωντανές ηχογραφήσεις και αρκετά σίνγκλς. Παρ' όλο που ήταν ένα εξαιρετικό συγκρότημα για την εποχή και το είδος που έπαιζε, δεν κατάφεραν να αποκτήσουν κάποιο ιδιαίτερο κύρος, λόγω της εμμονής τους στην ανεξάρτητη παραγωγή. Το "Resurrection" αποτελεί μιά συλλογή από 17 κομμάτια, τα περισσότερα από τα οποία είναι ξαναμιξαρισμένα. Οι φίλοι τους μπορούν να απολαύσουν τα "Sin Of Sins", "Isabel", "Sacrosanct" και μερικά ακόμα κομμάτια τους σε μιά πολύ καλή και χαρακτηριστική για το γκρουπ επιλογή.

τη Δόξα. Οι Nirvana κάνουν πάντα αυτό που θέλουν και μάλιστα πρωτού αρχίσει η υφήλιος να μιλάει γι' αυτούς. Το "Blew" περιέχει τέσσερα κομμάτια, από τα οποία μόνο το ομώνυμο υπάρχει στο "Bleach", το πρώτο LP του γκρουπ για την Sub Pop. Ισως το "Sliver" (με το "About A Girl" του "Bleach" παιγμένο live), από τη μεριά του, να έπεισε οριστικά την Geffen πως αυτό το φρικιάρικο τρίο είχε μπόλικο ψωμί να δώσει. Και τελικά δεν είχε άδικο... Και τα δύο αυτά δημιουργήματα τραντάζουν συνθέμελα τον χώρο του αμερικανικού rock και φέρνουν το μήνυμα μιάς νέας τάξης πραγμάτων, η οποία βρίσκεται στον αντίοδα εκείνου που εννοεί ο Bush και τα τσιράκια του. Πρόκειται για την καινούργια επανάσταση που ανοίγει ενα δρόμο, το τέλος του οποίου κανείς δε μπορεί να προβλέψει, όπως εξάλλου δεν προέβλεψε και την αρχή του...

CHEMICAL PEOPLE

- "Overdosed On..."

(Vinyl Solution/Hitch Hike, LP, 1992)

Ο σεξισμός στο punk έπαιζε πάντοτε έναν ρόλο και σίγουρα όχι τελευταίο. Και αν στην Αυστραλία οι Hard Ons έδειξαν το πρόσωπό του με έναν χιουμοριστικό τρόπο, κάτι ανάλογο έκαναν και συνεχίζουν να κάνουν οι Καλιφορνέζοι Chemical People. Το "Overdosed On..." είναι κατά βάση μιά συλλογή μερικών επτάϊντσων που κυκλοφόρησαν σε περιορισμένο -ως επί το πλείστον- αριθμό, ενώ υπάρχουν και τέσσερα τραγούδια που βλέπουν για πρώτη φορά το φως της δημοσιότητας. Γρήγορο punk, στριφογυριστές μελωδίες και στίχοι ικανοί να προκαλέσουν εγκεφαλικό σε φεμινίστριες. Εσείς με ποιανού το μέρος είστε;

NIRVANA

- "Blew EP" (1989)
- "Sliver EP" (1990)

(Tupelo/Velvet Music EPs)

Λίγο μετά την αρχή, λίγο πριν

μερικά πολύ όμορφα πράγματα. "I carry the noise inside me, a hidden hell, a secret eye, I dig a hole in the sky..." Οι στίχοι γράφονται και τραγουδιούνται από τον κιθαρίστα Hank Manino, με μιά φωνή χαμένη πίσω από τη βιαιότητα της μουσικής. Ο αμερικανικός ήχος αρέσει στους Glomming Geek, τον καθαρίζουν από όλες τις μετριότητες και τον παρουσιάζουν με μιά ωμότητα που έρχεται σε αντίθεση με το μουσικό ποιόν της πατρίδας των Al Mptano, Tselentano κλπ. Το "Dig A Hole In The Sky" είναι ξεχωριστό και τραγούδια σαν το ομώνυμο και τα "Blind", "Dig My Grave" με τα υπόλοιπα να έπονται από πολύ κοντά, ακούγονται τόσο σύγχρονα, όσο και η αποψινή νύχτα...

Aeroplane": "We're absolutely off the ground, don't know where we're diving up or down".

DANZIG III

- "How The Gods Kill"

(Def American, CD, 1992)

Καλά, από τον Glenn Danzig, δε θα περιμένατε διαφορετικό τίτλο. Ο Σκοτεινός τραγουδιστής των εξίσου σκοτεινών Misfits και των αναλόγων προσόντων οπαδών του Οξαποδώ, Samhain, εξορμά με τη δική του μπάντα για τρίτη φορά έτοιμος να παραδώσει τον κόσμο σε μιά Κόλαση που κάθε άλλο παρά προς αποφυγή είναι. Μπορεί οι τίτλοι των τραγουδιών να σας κάνουν να σκεφτείτε: "Μία απ' τα ίδια". Και μάλλον δεν έχετε άδικο γιατί αν ήταν να περιμέναμε τόσο καιρό για τη νέα του δουλειά και να μας παρουσιάζει το "How The Gods Kill", μάλλον πάει πολύ για τις ανοχές μας. Δε λέμε πως είναι και για πέταμα ο δίσκος, αλλά απ' τον Danzig περιμέναμε πολύ περισσότερα πράγματα και δυστυχώς διαψεύσθηκαν οι όποιες ελπίδες μας. Οπότε αρκεστείτε στο μυστήριο του πρώτου του άλμπουμ και στη σκοτεινιά του "Lucifuge", χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν αξίζει ο κόπος να του δώσετε ακόμα μιά ευκαιρία.

WOLFMEN

- "The Shaddow War"

(Hiljaiset Levyt, P.O. Box 211, SF-33201, Tampere, Finland, CD, 1992)

Ο "Πόλεμος των Σκιών" είναι η πρώτη απόπειρα ολοκληρωμένης παρουσίασης της δουλειάς αυτού του φινλανδικού κουιντέτου που "μαστίζεται" από την γκαραζομανία η οποία πλήγτει εδώ και πολλά χρόνια τις βορειοευρωπαϊκές χώρες. Φανατικοί των κόμικς, με ένα υπέροχο εξώφυλλο-αναφορά στη Marvel και 14 τραγούδια που ανακατεύουν ζόμπι, ταφόπετρες, τρελά χαπάκια, γκόμενες και ένα καταπληκτικό "Ameeria", οι Λυκάνθρωποι ζουν την κάθε στιγμή με ξεχωριστό τρόπο. Δεν είναι εξεζητημένοι, ούτε και βαρετοί (αυτό βέβαια είναι σχετικό για τον καθένα που έχει ανάλογα ακούσματα) και το "πιστεύω" τους βάζει σαν παντιέρα τους στίχους από το "Underwater

DISTORTED PONY

- "Punishment Room"

(Voxx/Hitch Hike, LP, 1992)

Ακούγοντας το "Punishment Room", δεν είναι καθόλου περίεργο ότι αυτό το συγκρότημα (που έχει στη σύνθεσή του το London May, ex Samhain και Dag Nasty) προέκειται στην προσοχή του Steve Albini, σε τέτοιο βαθμό ώστε να αναλάβει την παραγγή του πρώτου τους άλμπουμ. Οι Distorted Pony συνεχίζουν το δρόμο που χάραξαν με το πρώτο τους EP πέρα. Ανοίγουν τους ενισχυτές στο φουλ, κάνουν skate στις χορδές της κιθάρας, κλωτσάνε τα ντραμς και "ξεκάνουν" με τον βιαιότερο τρόπο τα φωνητικά, σε σημείο που να τους θαυμάζεις ακόμα κι αν δεν είναι του γούστου σου.

CANCER MOON

- "Flock, Colibri, Oil"

(Munster, P.O. Box 18107, Madrid, Spain, LP, 1992)

Glomming Geek

Να κάτι πολύ καλό από ένα ισπανικό συγκρότημα της πόλης του Eibar. Η νέα δουλειά των Cancer Moon βαδίζει κι αυτή σε τέτοιες ψυχεδελικές συναναστροφές του βατού με το υπερβατό, που μερικές φορές θα ζήλευαν και οι Spacemen 3. Χαμένοι σε ένα κόσμο που βυθίζεται στα λούκια του παρελθόντος, δημιουργούν εικόνες που δεν απέχουν απ' το να γίνουν ξαφνικά καθημερινότητα. Ενα τραγούδι για μιά ράτσα που ξαφνίζεται χάνοντας την αρχέγονη ταυτότητά της ("Indians"), μερικά για την αγάπη ("Folks", "Ink"), το σεξ ("Whole World") και όλα μέσα από το πολύχρωμο καλειδοσκόπιο της ψυχεδέλειας. Οι κιθάρα του Yon Zamarripa και η απόμακρη φωνή του Jose Anitua, δένουν απόλυτα με τη ρυθμ σέξιον και το "Flock, Colibri, Oil" συντονίζει τους ήχους του Διαστήματος.

BLACK SABBATH

- "Dehumanizer"
(IRS/EMI, LP, 1992)

Ομοιογώ πως τους Black Sabbath έχω σταματήσει να τους παρακολουθώ από την εποχή της (πρώτης) αποχώρησης του Ozzy από το συγκρότημα και αυτός ουσιαστικά είναι ο πρώτος δίσκος που ακούω έκτοτε. Στα φωνητικά βρίσκεται και πάλι ο Ronnie James Dio, η φωνή του οποίου ποτέ δε με ενθουσιάζει ιδιαίτερα, ένεκα του ότι τη συνέδεια πάντα με το εμπορικό metal. Ομως το "Dehumanizer" γραμμένο εξ ολοκλήρου από τους Dio/Butler/Iommi δεν αποτελεί ένα αρνητικό βήμα, σε σχέση του λάχιστον με άλλους που προσπαθούν να κάνουν στις μέρες μας δεύτερη και τρίτη καριέρα. Η κιθάρα του Iommi πάντα έχει να παρουσιάσει όμορφα κολπάκια δεξιοτεχνίας, ενώ που και που είναι τόσο όμοια με το στυλ των παλιών καλών καιρών που σε μαγνητίζει ακόμα κι αν είσαι διατεθμένος αρνητικά στη συνέχιση της καριέρας αυτού του βρετανικού συνόλου. Το "Dehumanizer" θα μπορούσε να είναι μιά μέτρια αρχή, ή ένα καλό φινάλε.

SKINNY PUPPY

- "Last Rights"

Οπου οι David Ogilvie και Cevin
Key στέλνουν για μιά ακόμα
φορά από το Βανκούβερ του
Καναδά, το μήνυμα ότι ένα ξερό¹
μηχάνημα, εκτός από θόρυβο,
μπορεί να

προκαλέσει εκρήξεις μιάς μουσικής που ίσως η έννοια "cyberpunk" να είναι η καλύτερη που μπορεί να της αποδοθεί. Παρέα με συγκροτήματα όπως οι Revolting Cocks, οι Ministry, ή οι Pigface, ο Foetus και οι λοιποί "δυσπροσάρμοστοι" αστέρες του Βορειοαμερικανικου industrial, οι Skinny Puppy Εξζουμίζουν το rock 'n' roll από τις ρίζες του και η επιθετική τους μανία γίνεται ένα πανίσχυρο όπλο στα χέρια καθενός που θέλει να βιώσει κάτι το διαφορετικό. Το "Last Rights" αποτελεί τον καθρέφτη μιάς κοινωνίας σπαραγμένης από το μίσος και την απώλεια της κρίσης. "Τραγούδια" οπως τα "Inquisition", "Download" και "Mirror Saw" είναι ανάγλυφες εικόνες μιάς καθημερινότητας που όλοι αρνούμαστε να δούμε.

THE HAUNTED

- "I'm Just Gonna Blow My Little Mind In Bit"
(Voxx/Hitch Hyke, LP)

Για τους εραστές των sixties και ιδιαίτερα του garage punk υπάρχουν και οι Haunted, ένα γκρούπ απ' το Μόντρεαλ του Καναδά, που σαν γαλλόφωνη περιοχή την τιμούν ιδιαίτερα διασκευάζοντας τα "Purple Haze" και "Talk Talk" στη μητρική τους γλώσσα και αυτό ίσως να έχει κάποιο πρόσθετο ενδιαφέρον. Οσοι δεν έχετε βαρεθεί ακόμα την επανάληψη και το κοινό στυλ όλων αυτών των συγκροτημάτων, θα "τη βρείτε", αλλά όσο κι αν ακούσετε αυτό το άλμπουμ, γρήγορα θα επιστρέψετε στους Chocolate Watch Band ή τους Sonics.

VARIOUS ARTISTS

- "Beasts From The East"
(Voxx/Hitch Hyke, LP, 1986)

Ανατολική Ακτή στα eighties σήμαινε μιά "αναβίωση" όχι πολύ διαφορετική από εκείνη που ένοιωθαν· τα συγκροτήματα της Δυτικής Εξάλλου στην Αμερική, όσον αφορά το rock, σχεδόν τα πάντα είναι επιτρεπτά. Οταν όμως έχουμε να κάνουμε με θηρία σαν τους Dwarves, τους Cynics, τους Skeptics, ή τους Cunts, τα πράγματα μιλάνε μόνα τους. Η συλλογή κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στα 1986 και σίγουρα λίγοι τοσέκαραν τότε αυτές τις μοναδικές στη συνέχεια της καριέρας τους μπάντες, συν μερικές ακόμα που ακόμα δεν έχουν δικαιωθεί. Τρέλλα, garage, ψυχεδέλεια, folk και κομμάτια, τα περισσότερα από τα οποία δεν υπάρχουν αλλού

πλέον.

THE TOMMYKNOCKERS

- "Perception Is Reality"
*(Skyclad, Box 666,
 Middlesex, NJ 08846, USA,
 LP, 1992)*

Φαντάσματα του παρελθόντος ή θρύλοι του παρόντος; Διαβάστε την αποκλειστική συνέντευξη του Rich Coffee και της παρέας του στο περασμένο MMB και βγάλτε μόνοι συμπεράσματα. Οι Τ/Κ έτσι κι αλλιώς είναι φανταστικοί. Ακριβώς γιατί πιάνουν το garage από τις ρίζες και δεν προσπαθούν να το κακοποιήσουν φέρνοντάς το στα μέτρα που θα ήθελε ο κάθε ακροατής. Ενα τρίο που φυσάει τόσο live όσο και στούντιο και που μπορεί να ξεσηκώσει τον κόσμο όλο στο πόδι. Σοβαρότεροι απ' τους Fuzztones, δίνουν την ψυχή τους στο "Perception Is Reality", (αρχίστε με το "You Made This Far", πρώτο της δεύτερης πλευράς και θα καταλάβετε) χωρίς να συμπιπτούν με την στενή

THE AINTS

- "Autocannibalism"
(Hot, CD, 1992)

Είτε μόνος του ο Ed Kueper, είτε με τους Aints, φροντίζει ώστε να μεταβάλλει τη μουσική του σε μιά μεγάλη αλωνιστική μηχανή. Ικανή να μαζέψει ένα τεράστιο πεδίο μουσικών επιρροών. Και η δεκαπεντάχρονη πορεία του σε μερικά από τα σημαντικότερα αυστραλέζικα συγκροτήματα (Saints, Laughing Clowns), είναι ο καλύτερος δάσκαλος. Οι Aints υπάρχουν σχεδόν δύο χρόνια, το "Autocannibalism" είναι το τρίτο τους άλμπουμ και κατά τα φαινόμενα το καλύτερο. Δύο κορ-

The Celibate Rifles

Εδώ, προσευχή... Το καλύτερο εν ζωή αυστραλέζικο συγκρότημα και οπωσδήποτε ένα από τα σημαντικότερα του σύγχρονου rock 'n' roll, κυκλοφορεί επι τέλους το πρώτο του άλμπουμ για τη δεκαετία του '90. Οι Celibate Rifles, που ουδέποτε απογοήτευσαν τους φίλους τους, άργησαν αυτή τη φορά, αλλά άξιζε το κόπο να περιμένουμε. Και το

τρόπο τα κιθαριστικά ξεσπάσματα του Kueper. Ενας δίσκος για όλες τις εποχές, που διατρανώνει την σήψη της δεκαετίας μας.

THE F.U.'s

- "Revenge"

(*Lost & Found, Im Moore 8, 3000 Hanover 1, Germany, CD, 1992*)

Οι F.U.'s υπήρξαν από τις πρώτες μπάντες που στάθηκαν υπεύθυνες για τη δημιουργία της hardcore σκηνής στην Ανατολική Ακτή των ΕΠΑ. Συνολικά κυκλοφόρησαν τρία άλμπουμ, προτού συνεχίσουν κάτω από το όνομα των Straw Dogs το 1986. Το CD αυτό περιλαμβάνει το δεύτερο ("My America", 1983) και το τέταρτο ("Do You Really Want To Heart You?", 1984) άλμπουμ του γκρούπ, εκ των οπίων το πρώτο ολοκληρώνει την πρώτη τους φάση σαν H/C συγκρότημα, ενώ με το επόμενο εξερευνούν τον μεταλλικό ήχο με μία περισσότερο crossover αντίληψη. Είναι η ιστορία του αμερικανικου punk που παραμένει ακόμα άγνωστη στο ευρύ κοινό και ευτυχώς τέτοιες επανακυκλοφορίες βγάζουν τον αγοράστη από μεγάλα έξοδα (αφού και τα δύο άλμπουμ είναι καταργημένα εδώ και χρόνια).

ARTIFICIAL PEACE

- "Discography"

MARGINAL MAN

- "Double Image"

(*Lost & Found, CD, 1992*)

Άλλο ένα ιστορικό συγκρότημα της Ανατολικής Ακτής. Οι Artificial Peace ξεκίνησαν να παίζουν μελωδικό hardcore σαν Assault & Battery και αρχικά θεωρήθηκαν σαν side project του κιθαρίστα των Government Issue, Brian Gay. Ήχογράφησαν υπό την προστασία του Ian McKaye και της Dischord κομάτια που κυκλοφόρησαν σαν άλμπουμ με το νέο τους όνομα για λογαριασμό της Foundation Of Youth σε απαίσια μίξη. Η Lost & Found το επαναφέρει με καλύτερο μιξάζ σε ένα CD στο οποίο περιλαμβάνεται όλη η δισκογραφία του συγκροτήματος (36 κομμάτια!) και σαν bonus υπάρχει το άλμπουμ των Marginal Man (μετεξέλιξη του γκρούπ, άλλα 12 κομμάτια!) "Double Image", που κυκλοφόρησε στα 1985. (Ολες οι ηχογραφήσεις των A. Peace έλαβαν χώρα από το Μάιν του '81 μέχρι το καλοκαίρι του '82). Ακούγο-

ντας αυτά τα τραγούδια, πηγαίνετε στη δισκοθήκη σας και ξεφορτωθείτε όλες τις πρόσφατες απομιμήσεις. Η αυθεντικότητα του αμερικανικου H/C και όλες οι πολιτικές του απαιτήσεις συνέβαιναν εκείνη την εποχή. Σήμερα υπάρχει η Νέα Τάξη Πραγμάτων...

STRAW DOGS

- "Your Own Worst Nightmare"

(*Lost & Found, CD, 1992*)

Μετεξέλιξη των F.U.'s (τα είπαμε παραπάνω), οι Straw Dogs μπορούν να είναι το άφογο crossover ανάμεσα στο hardcore και το hard rock. Σήμερα το γκρούπ αποτελούν πέντε χαβαλέδες που, έχοντας ξεπεράσει διάφορες δυσκολίες (όπως το θάνατο του πρώτου ντράμερ τους το 1986 την παραμονή της υκλοφορίας του πρώτου τους δίσκου), ανοίγουν τους ενισχυτές τέρμα και κάνουν τα κέφια τους γράφοντας και εκτελώντας μουσική για δυνατά αυτιά. Live θα πρέπει να είναι το κάτι άλλο, συνδυάζουν την ταχύτητα με την τραχύτητα και που και που την ψάχνουν και με διαφορετικούς ήχους και ακούσματα. Οχι πως δεν έχετε ξανακούσει ανάλογα πράγματα, αλλά δε χάνετε και τίποτα να τους ακούσετε

SONIC YOUTH

- "Dirty"

(*Geffen/BMG, 2LP, 1992*)

Καλά, ας μην αρχίσουν μερικοί τις συγκρίσεις με το "Goo". Εξάλλου οι Sonic Youth πάντοτε έχουν την ικανότητα, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, να σχηματίζουν μαγικές εικόνες με τους ήχους τους και να δηγούνται απροσδόκητες περιπτέτεις. Η Νέα Υόρκη είναι Παράδεισος για τέτοια πράγματα. Το διπλό "Dirty", πέρα από το καταπληκτικό του εξώφυλλο και την σωστότατη παραγωγή του Butch Vig (Nirvana), περιέχει 16 τραγούδια, που το καθένα εμφανίζει το δικό του, αυτόνομο δυναμικό. 16 ολοκληρωμένες

συνθέσεις στο κλασσικό ύφος των Sonic Youth με τα "Sugar Kane", "Stalker", "100%", "Shoot" να προηγούνται σε ομορφιά και τα υπόλοιπα να έπονται από κοντά. Οχι, δεν είναι υπερβολή η διπλή αυτή κυκλοφορία, όπως δεν ήταν υπερβολή και η κυκλοφορία του "Daydream Nation", παρ' όλο που τότε πολλοί έσπευσαν να την κατακρίνουν. Οι Sonic Youth στέλνουν παντού το μήνυμα της διαφοράς και κάθε καινούργια δουλειά τους είναι ένα αναφισθήτο γεγονός.

NICK RIFF

- "Freak Element"

(*Delerium/Hitch Hyke, LP, 1992*)

Ισως να τον είχατε προσέξει και στη συλλογή "Psychedelic Psalms" πριν από μερικούς μήνες, όποτε θα έρετε πως αυτός ο τύπος λειτουργεί μονάχος στο δικό του στούντιο, στο Zanesville του Οχαίο, που είναι και η ιδιαίτερη πατρίδα του. Ο Nick γράφει και εκτελεί όλα τα τραγούδια και είναι τόσο κολλημένος στην ψυχεδέλεια των sixties, που θα πρέπει να έχει ποτιστεί με αυτή μέχρι το μεδούλι. Το "Freak Element" είναι αυτό ακριβώς που υπονοεί ο τίτλος Ενα φρικιάρικο, ταξιδιάρικο άλμπουμ, που όσοι πιστεύετε πως αυτή η μουσική έχει την θέση της στην εποχή μας, (και είστε πάρα πολλοί), έχετε κάνει διάνα, αγοράζοντας αυτό το δίσκο.

PORCUPINE TREE

- "On The Sunday Of Life"

(*Delerium/Hitch Hyke, 2LP, 1992*)

Progressive ψυχεδέλεια εν έτει 1992; Και γιατί όχι, παρακαλώ: Οι P.T. αυτή τη μουσική επέλεξαν να προβάλλουν σαν βασική αιτία της καλλιτεχνικής τους υπόστασης και κάνουν πολύ καλά αυτά που πρέπει να κάνουν, ώστε να δημιουργήσουν ένα αξιοπρεπές background για το μέλλον τους. Εχοντας μόνο κασέτες ηχογραφημένες μέχρι σήμερα, η διπλή αυτή εκλογή της Delerium είναι μάλιστα συγχρόνη από τότε που άκανε "airstream", ενώ οι SDH είναι διπλά ευτυχίσμενοι: Και γιατί το rock που παίζουν είναι κατά κάποιον τρόπο "εμπορικό", αλλά και γιατί κάτι τέτοιο δεν προδίδει καθόλου τις βασικές αρχές τους, να ανήκουν δηλαδή στον ανεξάρτητο ήχο. Αντίθετα, δίνουν και την καρδιά και το μυαλό τους, κάτι που μόνο ένα "anecdote" συγκρότημα μπορεί να κάνει. Ο συνδυασμός ενός southern-blues-rock, με την σύγχρονη αντίληψη που επικρατεί στην Αμερικάνικη Ήπειρο, οδηγεί στο συμπέρασμα πως αυτό το γκρούπ έχει όλα τα προσόντα να πάει ψηλά. Και θα πάει!

με το σύγχρονο ποιοτικό rock. Γιατί αυτό ακριβώς πρεσβεύει αυτό το μοναδικό σχήμα...

ED KUEPER

- "Black Ticket Day" (*Hot, CD, 1992*)

Παραπάνω μάθατε για το νέο άλμπουμ των Aints και για να διαπιστώσετε πως ο αρχιγός τους είναι ο σκληρότερα εργαζόμενος Αυστραλός (και όχι μόνο) μουσικός, ίσού το νέο "σόλο" του πείραμα να έπεται του "Honey Steel's Gold" και να δείχνει το άλλο του πρόσωπο. Εδώ, όπως και σε κάθε δική του δουλειά, ο Kueper ανακαλύπτει την πλευρά της καρδιάς του εκείνη, που δεν έχει "διαβρωθεί" από το σκληρό rock ύφος. Ο λυρισμός και η ποίηση βρίσκονται διάχυτοι στο "Black Ticket Day", η μουσική γεμάτη μελωδικές νοτες εγχόρδων και πινευστών, μάλιστα σοφαρός μουσικός ονειρεύεται ν' αποκτήσει. Ο Kueper αποκαλύπτει την μοναδιά του, ένας μοναχικός λύκος που κινείται ανήσυχα γύρω από την έννοια "μουσική", με αποτέλεσμα να γράφει καταπληκτικά τραγούδια.

SISTER DOUBLE HAPPINESS

- "Heart And Mind" (*WEA, LP, 1992*)

Καρδιά και μυαλό, είναι τα πράγματα που απασχολούν τον κύριο Gary Floyd, που ευθύνεται για τους στίχους και τη μισή μουσική σ' αυτόν το δεύτερο ολοκληρωμένο δίσκο των SDH. Και αυτά τα δύο συνοψίζονται στο "Exposed To You", ίσως το καλύτερο τραγούδι που άκουσα φέτος. Ο δίσκος είναι περσινή κυκλοφορία, αλλά έχει περάσει λίγος καιρός από τότε που έκανε αυτό που λέμε "airstream", ενώ οι SDH είναι διπλά ευτυχίσμενοι: Και γιατί το rock που παίζουν είναι κατά κάποιον τρόπο "εμπορικό", αλλά και γιατί κάτι τέτοιο δεν προδίδει καθόλου τις βασικές αρχές τους, να ανήκουν δηλαδή στον ανεξάρτητο ήχο. Αντίθετα, δίνουν και την καρδιά και το μυαλό τους, κάτι που μόνο ένα "anecdote" συγκρότημα μπορεί να κάνει. Ο συνδυασμός ενός southern-blues-rock, με την σύγχρονη αντίληψη που επικρατεί στην Αμερικάνικη Ήπειρο, οδηγεί στο συμπέρασμα πως αυτό το γκρούπ έχει όλα τα προσόντα να πάει ψηλά. Και θα πάει!

ΙΠΟΙ ΣΕΛΟΥΤ ΓΟ... ΕΓΛΑΝΗΣ
Σε κάθε τεύχος του MMB, ο ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ,
παρουσιάζει ένα ντεμπούτο το οποίο οφέλει να
υπάρχει σε κάθε δικοθήκη.

THE YOUNG GODS

- "Young Gods"
(*Organik, LP, 1987*)

Μιλώντας για την Ελβετία, στο νου έρχονται τα φρικούμενα ρολόγια της, ο Ερυθρός Σταυρός τα τυριά και τα χρήματα που δεσμεύουν τις τραπέζες της. Οσο για τη μουσική της προσφορά, μόνο αι πρωτες μέρες των *Yello* είναι αξέσ αναφοράς. Ο αρχαιότερος διαγωνισμός της Eurovision, φαντάζει περίπου σαν τη σανίδα σωτηρίας, την εποικία ευκαιρία για την παρουσίαση και πιθανή βραβευση ενάς Ελβετικού τραγουδιού. Εται, ενώ αυτή η χώρα δεν έχει καθόλου την παραδοση με τα μέρος της, η πόλη της Ζυρίχης προσπάθειε να περισσωσει κάποια πράγματα, πέντε χρονια πριν. Αυτή αποτέλεσε το αρμητηρίο για ένα τρίο που το ντεμπούτο του βρέθηκε στην νούμερο ένα θέση των προτιμήσεων των συντακτών του *Melody Maker* για το 1987.

Τρεις θαυμαστές, των *Newbaumer* και των *post-punk* από το αναπαντέχο πλούτο φήμεων των, αποφασίσαν να προσθέρουν κι αυτοί κάποιες ανελπιστες στιγμές. Αφού βίωσαν τη μουσική κουλτούρα της Ευρώπης, κλειστήκαν σε studio της πόλης τους και έκαναν πράξη τις όχι και τέσσο συνηθισμένες ιδέες τους. Στο πλούτο των *Young Gods*, ο *Frank Bagalou* χτυπάει επιδημικά τα τυμπάνα του, με τον προ να αγγίζει τον βιομηχανικό, ο απαίσ άμω παραμένει τελικά σε συμφωνικά επίπεδα. Μετρημένος σε κάθε του χτύπημα, γνώνει ρυθμικά τα 9 άκρως πειραματικά τραγουδια του "Young Gods". Οι ερμηνείες του *Franz Trischler* κυ-

μαίνονται ανάμεσα σε βρυχηθμούς απειλης και αποτυχημένες επερμένα μιμησιες αισθαντικων τραγουδιστων. Ο μοναδικός που έχει απομείνει σήμερα από το αισθεντικό live υπ του γκρουπ, ακούγεται μακράν πιό πρωτόγονος από όλες τις υπολογίες δουλειες των *Young Gods*.

Kai least but not least, ο Cesare Pizzι και τα samplers tou. Ολόκληρο το hardcore-industrial ακτινικό του αληπουμ, ξεπηδάει μέσα από αυτά γεγονός που προκάλεσε θαυμασμό και απορία για το που στο καλό κριβούνται οι κιθαρες. *Feeback* mfs που θυμίζουν συγκρότημα ηαδ rock των 70s, κιθαριστική παράνοια σε όλη την μεγαλοπρεπή ανυπαρξία της.

Οι *Young Gods* δεν μακάζουν με τους περιπατητικους και εβδαντροπους *Liebach*, τους leather-macho *Front 242*, ή τους *Ministry* με το αλύπητο σφυροκόπημά τους. Οι ίδιοι επιμένουν σε πιό rock αποχρωσεις και οι φράσεις "αυτοί μακάζουν με τους *Deep Purple*" από απόμα που τους έχουν γευτεί live, συνθέτουν δλτη την εικόνα των τριών Ελβετών. Οι αυτοανακρυψιενοι *Young Gods* κέρδισαν την εμπιστοσύνη πολλών με αυτό το αληπουμ, εται ώστε και τα επόμενα πειράματά τους να γίνουν επίστιμα αποδεκτά από το κονιο. Ολοι αυτοι που είναι διατεθμένοι να χρησιμοποιήσουν ακόμα και τις γροθίες τους για την απόκτηση καποιου χιπτεδ επτάνυτου της *Synth Pop*, έχουν προσπεράσσει εδώ και καιρο. Εσείς που ζητάτε σε μελλοντικές αυξητήσεις να είστε το επίκεντρο, οι *Young Gods* είναι οι τι πρέπει να σας.

- "Introducing... The Boegeymen"

(*Dig!, 3, rue de l' Horloge, 35000 Rennes, France, CD, 1992*)

Καμμία σχέση με τους Αμερικανούς *Boegeymen*, για να μη δημιουργούνται και παρεξηγήσεις. Τούτοι δω οι τρείς, Γάλλοι από την *Angouleme*, είναι μέρος της ευρωπαϊκής απόδειξης πως το beat, η soul, το rhythm 'n' blues και το garage εξακολουθούν να δίνουν αξιοπρεπή παραδείγμα-

The Boegeymen

τα προς μίμησιν. Οι *Boegeymen* ορίζουν όλες τις παραπάνω έννοιες, προκαλώντας ηλεκτρικές εκκενώσεις, σε ένα πανηγύρι που λες και έχει ξεφύγει από τα πλατώ κάποιου παρανομένου dj των sixties. Τελικά κάτι φαίνεται να πηγαίνει καλά στο γαλλικό rock 'n' roll και την αιτία αποτελούν όλα αυτά τα συγκροτήματα που έχουν αρχίσει έναν μαραθώνιο να φτάσουν (και να ξεπεράσουν) τους Αμερικάνους. Και απ' ότι βλέπουμε και ακούμε, δεν απέχουν και πολύ...

HELMET

- "Meantime"
(*WEA, LP, 1992*)

Ah, notty, notty boys! Αυτός ο δρόμος για τη δόξα... Άλλοι τέσσερεις ακόμα φύσει και θέσει ανεξάρτητοι μουσικοί που εγκατέλειψαν την εναλλακτική λύση για να πέσουν στα αρπαχτικά νύχια μιάς majos... Ελάτε, τώρα... Ας αφήσουμε τις μπουρδίτσες. Και ποιός δε θέλει να γίνει πλούσιος και διάσημος την σήμερον ημέρα; Και γιατί οι *Helmet* να αφήσουν την ευκαιρία να πάει χαμένη; Πάνε οι καιροί που

στα αρχικα Ιωνικα θου, οπάν πάνε και οι καιροί που οι ποδοσφαιριστές αγωνίζονταν για τη φανέλλα της ομάδας. Αλλά ποιός γαμεί την ανεξαρτησία πλέον; Κάλλιο πέντε και στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρι. Οι *Helmet* παρουσιάζουν το "Meantime" το οποίο, meantime, είναι ένας από τους δίσκους της χρονιάς. Ουδεμία άλλη περιγραφή δεν μου έρχεται στο μυαλό. πέρα από τους στίχους "to die young is far too boring these days". Αν θέλετε κι άλλο...

MY SISTER'S MACHINE

- "Diva"
(*Caroline, LP, 1992*)

Αν είχα αδερφή και γινόταν ντίβα, έχοντας μιά μηχανή που δημιουργεί rock 'n' roll, κάπως έτσι θα την ήθελα να ακούγεται. Οι *My Sister's Machine* είναι ένα από τα συγκροτήματα που θα παίξουν σημαντικό ρόλο στο μέλλον γι' αυτό καλά θα κάνετε να τους προσέξετε από τώρα. Τέσσερα μεταλλικά φρικιά, πραγματικοί οδοστρωτήρες, που σαρώνουν τα ήδη παρακαλάζοντα τύμπανα μας και προσφέρουν τη συγκίνηση ενός δυνατού speed. Είναι μέρος της καινούργιας metal γενιάς των Αμερικανών, κουβαλώντας όλη την χάρη που έχουν μπάντες σαν τους *Faith No More*, τους *Pearl Jam* ή τους *Soundgarden* (προς Θεού, αυτό δεν είναι ντες και καλά μέτρο σύγκριση). Οι *My Sister's Machine* έχουν τρόπους... κλοπής, πολύ πιό έξυπνους από άλλους νέους που κάνουν τα πάντα να μοιάσουν στο τάδε ή στο δείνα συγκρότημα. Και γι' αυτό και τα περιθώρια εξέλιξης είναι ελπιδοφόρα. Και επειδή η καλή μέρα

VARIOUS ARTISTS

- "More Songs About Anger, Fear, Sex & Death"
(*Epitaph/Hitch Hyke, CD, 1992*)

Ενα μάτσο συγκροτήματα από αυτά που αποτελούν (ή αποτελούσαν) το βασικό κορμό της Καλιφορνέζικης Epitaph. Οι σπουδαίοι Coffin Brake, οι Bad Religion (μην χάσετε το τελευταίο τους άλμπουμ ακόμα κι αν χρειαστεί να σκοτώσετε γι' αυτό), οι L7, οι Dag Nasty, οι Pennywise, οι Down By Low, οι No FX, οι Little Kings, οι Insted (ουφ, πολλοί είναι τελικά!). Τα τραγούδια δεν είναι ακυκλοφόρητα γι' αυτό όσοι ήδη έχετε βυθιστεί στην απολαυστική μαγεία της Epitaph θα τα γνωρίζετε. Οι αδαείς έχετε την ευκαιρία να έρθετε σε επαφή με μιά εταιρεία, που αν μη τι άλλο τη στιγμή αυτή ευθύνεται για μερικές από τις καλύτερες κυκλοφορίες του μελωδικού H/C στην Αμερική.

SISTER RAY

- "Too Mean To Live, Too Young To Kill"
(*Semaphore/Hitch Hyke, LP, 1992*)

Ο φόνος είναι της μόδας και φορέθηκε πολύ τον περασμένο χειμώνα, αλλά οι Sister Ray τον είχαν ανακαλύψει πολύ πριν εμφανιστεί ο Αννίβας Λέκτερ. Είναι πρωτότυποι και άντε μετά εσύ να πείσεις τον κόσμο ότι είναι ένα σπουδαίο συγκρότημα. Το (τέταρτο) καινούργιο άλμπουμ του κυρίου Sam D' Angelo και της παρέας του είναι ακόμα μιά ποιητική αναφορά στο διαστροφικό garage και τα δεκατέσσερα τραγούδια του δίσκου κυλάν σε μιά συνεχή ροή που σε κάνει να αναρωτιέσαι που τελικά θα καταλήξουν. Οι Sister Ray όμως αντανακλούν το Πουθενά γι' αυτό και είναι σπουδαίοι. Απλά ροκανίζουν το χρόνο, σαν να μην υπάρχει τίποτε άλλο αξιόλογο να κάνουν. Εχουν όλο τον καιρό να σκεφτούν

πριν καλυτέρα, για να σας φτιάξουν τη διάθεση απ' την ανάποδη.

BLATANT YOBS

- "No Pain, No Gain"
(*Old World, Jaggerstr 19, 3150 Peine, Germany, CD, 1992*)

Αρκετά γνωστό στους εναλλακτικούς Ολλανδικούς, αλλά και ευρωπαϊκούς χώρους, οι Blatant Yobs από το Σάσσενχαϊμ, κινούνται σε κλασικούς hardcore δρόμους και αυτό έχει τα καλά και τα κακά του. Είναι επιθετικοί και οι στίχοι τους αναφέρονται σε κλασικές καταστάσεις της κοινωνικής ζωής. Οσοι αγαπάτε το skate θα ενθουσιαστείτε γιατί πραγματικά είναι ό, τι πρέπει για την ταχύτερη εκμάθηση του σπορ σας. Άλλοι, πάλι μπορείτε να σκεφτείτε πως οι Blatant Yobs δεν είναι και τίποτε καινούργιο και πάλι δίκιο θάχετε. Αυτό το είδος χρειάζεται πάρα πολύ έξυπνους χειρισμούς για να ξεφύγει απ' τα κατεστημένα και οι Ολλανδοί φίλοι μας προσπαθούν αρκετά, αλλά όχι τόσο ώστε να χαρακτηριστούν ηοναδικοί.

THE GUILD OF TEMPORAL ADVENTURERS

- "The Guild Of Temporal Adventurers"
(*Fiasco/Hitch Hyke, 10", 1992*)

Ξέρω πως υπάρχουν πολλοί που περιμένατε να δείτε την επόμενη κίνηση της κυρίας Kendra Smith των ένδοξων Dream Syndicate και Opal. Και ίδου η πρώτη της (μετα από καιρό) δημιουργία στη μορφή ενός δεκάντου άριστα σχεδιασμένου εσωτερικά και εξωτερικά, με το νέο της συγκρότημα που εκτός από την ίδια απαρτίζουν οι John Corey και A. Phillip Uberman. Εχοντας κουραστεί από την ακατάσχετη μουσικοφιλολογική έκρηκη που τόσο βοήθησε φέτος το rock 'n' roll να σηκώσει και πάλι κεφάλι, αράχτε στην αιώρα σας, βάλτε το δίσκο στο πλατώ και απολαύστε την χαμηλόφωνη μυστικιστική δημιουργία των T.G.O.T.A. Η ακρόαση θα σας κάνει να ξεχαστείτε σε μαγικά τοπία, εκεί ψηλά στα Ιμαλαία που θα θέλατε κάποτε να ταξιδέψετε και οι μελωδίες της μουσικής των έξη κομματών σας οδηγούν κατευθείαν στον Παράδεσο. Μείνετε εκεί...

& CYPRESS GROVE

- "Ramblin' Jeffrey Lee & Cypress Grove With Willie Love"
(*New Rose/Penguin, LP, 1992*)

RAMBLIN' JEFFREY LEE

CYPRESS GROVE WITH Willie Love

tathers είναι ένα live συγκροτημα, αλλά επιμένουν σε δύο πράγματα που με βγάζουν έξω απ' τα ρούχα μου: Πρώτον να εκτελούν τα τραγούδια σχεδόν όπως στα άλμπουμ και, στην προκειμένη περίπτωση, η χογράφηση να είναι τόσο κακιά, που θαρρείς πως έχει παρθεί από κάποιο "ικανοποιητικό" bootleg. Σίγουρα πάντως δεν είναι μιά κυκλοφορία που τιμά το γκρούπ και μά και (απ' ότι κατάλαβα) πρόκειται για πρωσπική τους επιλογή, δε μπορώ παρά να τους χαρακτηρίσω "αποτυχημένα ματαιόδοξους".

GNOME

- "Six - Hi Surprise Tower"
(*C/Z/Hitch Hyke, LP, 1992*)

Ακόμα μιά μπάντα απ' το Seattle, ή κάτι νέο που ο Nirvana έδωσαν πνοή. Οι Gnome είναι κι αυτοί μέρος των "Ξωτικών" της βορειοδυτικής μεγαλούπολης και αυτό είναι το πρώτο συν με το οποίο ξεκινάν την καριέρα τους. Η παρθενική τους δουλειά έχει τα "κλασικά" χαρακτηριστικά του ήχου του Seattle, αλλά οι Gnome στέκονται ευπρεπώς μακριά από το grunge στοιχείο. Και για να ξηγιόμαστε: Εχουν την pop μυρωδιά έντονη στα ρουθούνια τους και η κατεύθυνση του αέρα τους πάει κατά κει, αλλά δεν λείπει και ο πρωτογονισμός εκείνος της χογράφησης που τους ανακόπτει την τροχιά και που μπορεί στο επόμενο βήμα τους να τους τινάξει στα ύψη, ή να τους εξοντώσει. Αναμένοντας νέο κρούσμα...

THE BOO RADLEYS

- "Everything's Alright Forever"
(*Creation/Penguin, LP, 1992*)

Πολλά αναγράφονται στον βρετανικό Τύπο περί αυτών και ομοιογώ πως από την εποχή που εμφανίστηκαν οι Beatles ελάχιστα συγκροτήματα τόλμησαν κάποια απόπειρα να πλησιάσουν τα "σκαθάρια", τα περισσότερα μάλιστα εξαφανίστηκαν εν τω άμα. Οι Boo Radleys έκριναν πως πέρασαν πάρα πολλά χρόνια από την εποχή που το "Let It Be" έκλεινε οριστικά την καριέρα της διασημότερης μπάντας στον κόσμο και είπαν να πάρουν τα pop και ψυχεδελικά στοιχεία της Λιβερπουλιανής σούπερ τετράδας και να τα προσαρτίσουν στον ήχο τους. Εκτοτε ακολούθησαν με-

ρικά EPs που τους ανέβασαν σε δημοτικότητα και ίσως αυτό το LP να τους σπρώξει ακόμα πιο ψηλά, μα είναι καταδικασμένοι να μείνουν στη σκιά των "τεσσάρων γιγάντων". Αν και προσπαθούν σκληρά να πετύχουν ακριβώς το αντίθετο...

ANDRIAN BORLAND & THE CITIZENS

- "Brittle Heaven"

(*Play It Again Sam/Penguin, LP, 1992*)

Οσο σκέφτομαι πως αυτός ο άνθρωπος χάρισε σε πολλούς ανεπανάλληπτες στιγμές με τους Sound, με πάνουν δάκρυα (σνιφ!) στο άκουσμα της δευτερης σόλο παρουσίας. Γιατί ρε παιδί μου τα ανακατεύεις όλα μαζί σε μιά άγευστη σύντηξη που δε χωνεύεται με τίποτα; Χάθηκαν τόσες συνταγές Anway, ας ακολουθούσες εκείνη των Sound. Χειρότερα αποκλείεται να ήταν. Και τι είναι όλη αυτή η ιστορία με Ολλανδούς και Ολλανδίες, χάθηκαν νοτιώτερες χώρες. Φοβάμαι το μέλλον, μαμά...

P.J. HARVEY

- "Dry"

(*Too Pure/Penguin, LP, 1992*)

Να κι κάτι όντως ενδιαφέρον από τη Βρετανία ώστε να ξεχνάς τον πόνο σου με τον Borland και να ελπίζεις σε καλύτερες μέρες. Η P.J. Harvey είναι η ρορ μετουσίωση των Buzzcocks και δε φοβάται να το υποστηρίξει. Ολη της η ενέργεια βγαίνει εκεί και όποιος γυνοτάρει. Ακόμα κι όταν γίνεται ακουστική είναι απόλαυση να παρατηρείς τη φωνούλα της να υψώνεται και να απειλεί τους Ουρανούς με αιθέριες κορώνες. Η ανακάλυψη αυής της κοπέλλας, είναι απαραίτητη για πολλούς λόγους, αλλά θα σταθώ μονάχα στο ότι ο συνδιασμός της μελωδίας με την ένταση, οδηγεί τον ακροατή να χτυπήσει αυθόρμητα τα χέρια του με ενθουσιασμό. Ψαγμένη και εκλεκτική ακόμα και στους άκρως χαμηλούς τόνους, η P.J. είναι σε θέση να τοποθετήσει τη rock "μπαλάντα" σε κανούργιες στροφές. Stay In Tune.

MONKS OF DOOM

- "The Insect God"

(*C/Z/Hitch Hike, 10", 1992*)

Το ακούς για πρώτη φορά... Το ακούς για δεύτερη φορά. Λες "τι

είναι τούτοι". Το βάζεις για τρίτη φορά και ανασάινεις με ανακούφιση. Το δεκάντσο αυτό είναι ένα δισκογραφικό γεγονός και ένας από τους εξυπνότερους δίσκους που ακούσαμε τελευταία. Οι Monks Of Doom, παρά το όνομά τους, είναι τόσο δημιουργικοί που έρχονται να βάλουν σφραγίδα ανεξίτηλη στα μουσικά πράγματα της χρονιάς και να ορθώσουν το ανάστημά τους σε σημείο που άλλες νέες μπάντες να μένουν στους πρόποδες. Διασκευάζουν το "Let Split" του Barrett και η δεκάντσο έκδοση είναι picture, οπότε προτιμήστε την από το CD (αν και το τελευταίο νομίζω έχει παραπάνω κομμάτια);

SWEET WATER

- "Sweet Water"

(*New Rage/Hitch Hike, CD, 1992*)

Και αυτοί απ' το Seattle και μάλιστα απ' τις στάχτες των SGM. Θέλω να δω αν κάποιος μετρήσει τις μπάντες απ' την πόλη αυτή, πόσους δεκαδικούς θα έχει το νούμερο. Και το ζήτημα παραμένει: Μετά από μερικά χρόνια, πόσοι απ' όλους αυτούς θα έχουν ακόμα τα κότσια να συνεχίσουν. Πόσοι θα εξαφανιστούν; Πόσοι θα υπογράψουν σε πολυεθνικές και πόσοι θα αντέξουν να παραμείνουν στο περιθώριο; Οι Sweet Water είναι πολύ καινούργια μπάντα και το ομώνυμο άλμπουμ τους κάτι παραπάνω από ελπιδοφόρο για το μέλλον. Ήδη παίζουν σαν επαγγελματίες και νομίζω πως πολύ σύντομα θα αποτελέσουν δυναμικό κοποίας μεγάλης εταιρείας να συνεχίζουν το χορό μαζί με τους Mudhoney, τους Nirvana και τους λοιπούς ήρωες του Seattle. Οι Sweet Water παίρνουν σειρά για ένα κομμάτι στην πίτα της rock ιστορίας. Και αν κρίνουμε από την αρχή, θα είναι μεγάλο.

MOOSEHEART FAITH

- "Golden Light"

(*Stellar, P.O. Box 34629, Los Angeles, CA 90034,*

USA, CD, 1992)

To "Golden Light" είχε κυκλοφόρησε σαν LP το 1988, ήταν το ντεμπούτο του ντουέτου και επανέκδοσή του σε CD, περιέχει (φυσικά) εξτρα κομμάτια, όλα τηγογραφημένα ανάμεσα στο 1982 και το 1990. Άλλος ένας ύμνος στη χαρά της δημιουργίας των Mooseheart Faith μαζί με το περσινό αριστουργηματι-

κό "The Magic Square Of The Sun". Η ψυχεδέλεια εκφράζεται με αναφορές σε μακρινούς ή φανταστικούς κόσμους, εκεί που η ανθρωπότητα δε θα φτάσει ποτέ ούτε με την ύλη, ούτε και με το πνεύμα. Ο Syd Barrett ζει ακόμα και οι Larry Baylor Robinson (μαύρος) και Todd Homer (λευκός και τέως Angry Samoans!) ξέρουν πολύ καλά που μένει. Τον συναντούν σε μυστικά ραντεβού, όπου κουρδίζοντας τα ηλεκτροακουστικά τους όργανα, ανταλάσσουν απόψεις για τον Δημιουργικό Εαυτό και για το πως το ζωντάνεμα της Αλήθειας έχει μερικές πτυχές που ακόμα και γι' αυτούς τους Μύστες του Υπερβατού, παραμένουν αγνωστες. Οι Mooseheart Faith κρατάνε τον κόσμο στα χέρια τους, χωρίς να φοβούνται μήπως λερωθούν. Απλά τον ξεπλένουν με το Νερό της Κάθαρσης και με μιά μουσική στην οποία δυστυχώς ο Ανθρωπος έπαψε να πιστεύει...

CAPITALIST CASUALTIES

- "Disassembly Line"

(*Slap A Ham, P.O. Box 420843, San Francisco CA 94142-0843, USA, CD, 1992*)

Hardcore ανάμικτο με speed και άκρως επικίνδυνες ταχύτητες. Οι C.P. έρχονται από την Σάντα Ρόσα της Καλιφόρνια και με 21 κομμάτια προκαλούν τον κόσμο. Πολιτικοποιημένοι όπως αρμόζει σε κάθε σωστή μπάντα της περιοχής, εξερμόνων τις δυνατότητες της ακοής με τη δεύτερη δουλειά τους μετά το περσινό EP τους "The Art Of Ballistics". Ακούγοντάς τους, ίσως και να μην εντυπωσιαστείτε γιατί μοιάζουμε με ένα σωρό άλλες hardcore αμερικανικές μπάντες, αλλά οι C.P. κάνουν ένα ελάχιστο βηματάκι μπροστά κι αυτό ίσως να τους κάνει ελάχιστα διαφορετικούς. Ακούγονται με ωτοασπίδες.

THE FAT TULIPS

- "Nostalgia"

(*Vinyl Japan UK, 281 Camden High Str., London NW1 7BX, England, 12", 1992*)

Δεν ξέρω πολλά γι' αυτούς κάπου τους έχει πάρει το μάτι μου κατά καιρούς, αλλά αυτό το EP είναι αρκετά διαφωτιστικό, όσον αφορά τη μουσική των Fat Tulips. Είναι ηλεκτρική pop. βρετανικής χροιάς, με φαζαρίστες κιθάρες και πέντε κομμάτια, εκ των οποίων το "Last To Know" είναι τουλάχιστον εκπληκτικό. Τα υπόλοιπα δένουν σε έναν ήχο συμπαθητικών προδιαγραφών, που χωρίς να είναι ιδιαίτερος χρωματίζεται από την γλυκειά φωνούλα της Sheeggi, ώστε να μην ξεφεύγει από το αξιοπρεπές. Δεν είναι μονότονοι οι Fat Tulips και σίγουρα έχουν πολλά να πουν στο εγγύς μέλλον. Αρκεί να υπάρξουν καποιοι να περιμένουν...

Kovoéru (R)

**ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΜΕΝΩΝ
ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ**
Fanzines/έντυπα (και παλιά τεύχη)

ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ 55, ΧΑΛΑΝΔΡΙ, ΤΗΛ. 6840404

7" LEADERS

Τα επτάιντσα μπορεί στην Ελλάδα να πνέουν κάτι παραπάνω από τα λοίσθια, ωστόσω στην Αμερική και τη ρέστη Ευρώπη, οι ανεξάρτητες τουλάχιστον εταιρίες συνεχίζουν να τα παρουσιάζουν σαν την μοναδική λύση ενάντια στην κυκλοθυμία των πολυεθνικών. Το πρώτο που έφτασε στα χέρια μας για το τεύχος αυτό, ήρθε από την **Stiff Pole Records** (3665 E. Bay Dr., No 204-271 Largo, Florida 34641, USA) και είναι το καινούργιο 7" EP των **Rhythm Collision** που διανύουν τον τέταρτο χρόνο της καριέρας τους. Το "Irrepressible" αποτελείται από τρία κομμάτια, δύο συνθέσεις του γκρούπ (Irrepressible/Out Again) και μιά -σχεδόν- πιστή διασκευή του "Tommygun" των Clash (το καλύτερο ίσως κομμάτι του "Give 'em Enough Rope"). Οι R.C. αγαπούν το punk των late seventies και το συνδυάζουν με καινούργιες τεχνικές, έτσι ώστε το "Irrepressible" να είναι ανάμεσα στις τελευταίες προτιμήσεις μου.

Ομως και η **Dr. Strange** (P.O. Box 7000-117, Alta Loma, CA 91701, USA), μπορεί να θεωρείται για μιά ακόμα φορά τυχερή. Είναι μικρούλα εταιρεία, αλλά έχει στα χέρια της τους **Face To Face** και το παρθενικό τους επτάιντσο "No Authority" που εκτός από το ομώνυμο περιέχει το "Don't Turn Away" και μιά speed διασκευή του "One Way Or Another" των Blondie. Οι Face To Face είναι υπαίτιοι υπερβολικής ταχύτητας, είναι καταπληκτικοί, είναι... ο Θεός να βάλει το χέρι του, γι' αυτό και μπορείτε να διαβάσετε (αν δεν το έχετε κάνει ακόμα) και μιά αποκλειστική συνέντευξη. Ετσι, γιατί μας αρέσουν οι παρθένες... Γενικά! Σκεφτείτε να βγει και το άλμπουμ! Η επιστροφή του **Richard Hell** στη δισκογραφία μετά από πολλά χρόνια ενασχόλησής του με τη δημοσιογραφία, ίσως και να μην ήταν πολύ καλή ιδέα. Λέω "ίσως", γιατί το "3 New Songs" (Overground/Hitch Hike, 1992) είναι μεν αποτέλεσμα της συνεργασίας του με τη δημοσιογραφία, όπως ο Don Fleming (Velvet Monkeys, BALL, Gumball κλπ.) και οι μισοί Sonic Youth (Moore/Shelley), αλλά η επιρροή των δεύτερων, κυρίως, στα κομμάτια (υπογράφουν δύο από τα τρία τραγούδια μαζί με τον Hell), είναι υπέρ του δέοντος φανερές. Ειδικά το "Frank Sinatra", θα μπορούσε να είναι το νέο κομμάτι των Youth. Ελπίζουμε στην επόμενη απόπειρα, ο Hell να αναλάβει τις ευθύνες του. Εφόσον βέβαια υπάρχει συνέχεια...

Οι **Pink Flowers**, το τελευταίο CD των οποίων "Tune In!" παρουσιάσαμε στο περασμένο τεύχος, έχουν ένα ελληνικό επτάιντσο για λογαριασμό της **Who Stole The Summer** (P.O. Box 11293, 54110 Thessaloniki, Greece) που περιλαμβάνει τρία κομμάτια, δύο από τα άλμπουμ και ένα αποκλειστικό ("The One I Need"). Πρόκειται για ένα γκρούπ που δεν πρέπει να χάσετε με κανένα τρόπο, ακριβώς επειδή ο "αμερικάνικος" ήχος τους έχει εκείνο το δυναμικό που έκανε γκρούπ σαν τους REM τόσο αγαπητά στο ευρύτερο κοινό. Οι Pink Flowers ερμηνεύουν το "Tomorrow" τόσο συγκλονιστικά, που κάνουν τις τρίχες του κεφαλιού σας να σηκωθούν όρθιες.

Το καινούργιο σινγκλ των **Steel Pole Bath Tub** "Bozeman/Bors-tal", αντανακλά μιά καταστροφική τελείωση. Το πρώτο κομμάτι,

μια ψυχρή instrumental (αν και μαλλον αυτος ο ορος είναι παρατραβηγμένος), ενώ το "Borstal" μιά θλιβερή μίνι αλκοολική ιστορία. Και τα δύο πάντως κινούνται στο ύφος που μας έχει συνηθίσει το γκρούπ και συνιστώνται ανεπιφύλακτα. (**Boner**, P.O. Box 2081, Berkeley, CA 94702-0081, USA)

Οι **Growing Movement** κατάγονται από το Ρέγκενσμπεργκ της Νότιας Γερμανίας και το "G.M." επτάιντσο EP τους είναι η πρώτη τους κυκλοφορία, αν εξαιρεθεί ένα demo. Περιέχει τέσσερα κομμάτια που κινούνται στον κλασσικό στυλ του αμερικάνικου hardcore, αλλά το συν της υπόθεσης είναι πως ο Loll έχει μιά βάρβαρη φωνή, ενώ οι ρέστοι τραγουδούν μελωδικότατα τα backing vocals. Η αντίθεση αυτή στην αρχή ξενίζει, μετά συναρπάζει, αλλά ας περιμένουμε και κάτι ακόμα προτού βγάλουμε οριστικά συμπεράσματα. (**We Bite**, Gonninger Str. 3, D-7417, Pfullingen, Germany)

Τα νέα από την **Sympathy For The Record Industry** (4901 Virginia Street, Long Beach, CA 90805, USA) είναι για μιά ακόμα φορά καλά. Στην "παρθενική" αποστολή της προς το MMB, ανήκουν τρία δισκάκια και αρχίζοντας με τους **Monomen** απ' το Σηάτλ και το "Took That Thing" (στην εκτέλεση του "Wrecker!"), δεν έχουμε να πούμε τίποτε περισσότερο απ' όσα κατά καιρούς έχουν γραφτεί. Οι Monomen παίζουν συναμιτιστικό garage, τα δύο κομμάτια της δεύτερης πλευράς είναι διασκευές που δεν θα συναντήσετε πουθενά κι αυτός είναι ένας σοβαρός λόγος για την απόκτηση του σινγκλ, ακόμα κι αν διαθέτετε το περίφημο "Wrecker!". Το "Shakin' All Over" και το instrumental "Mr. Eliminator" καθρεφτίζουν με τον καλύτερο τρόπο την πορεία του γκρούπ

Επόμενοι στη σειρά οι **Headcoatees**. Φυσικά δεν είναι άλλοι από τους Headcoats του Billy Childish που θα συναντήσουμε και παρακάτω να ηχογραφούν για μιά άλλη εταιρεία. Το με γενικό τίτλο "We Got 7 Inches, But We Wanted Twelve!" επτάιντσο, περιέχει δύο τραγούδια ("Fish/Cum Into My Mouth") που είναι μεν συμπαθητικά, όπως και σχεδόν κάθε δουλειά του γκρούπ, αλλά σίγουρα δεν προσθέτουν τίποτα περισσότερο στην ιστορία τους πέρα απ' το ρηθέν: "Fun, fun, fun!"

Και πάμε στους **Rocket From The Crypt**, τους οποίους προς μεγάλη μου αμαρτία, ακούω για πρώτη φορά. Το βινύλιο είναι picture με παρανοικές ζωγραφιές και σκίτσα, ενώ η μουσική τους είναι τόσο φασαριόζικη που πρέπει να έχεις γερά αυτιά για να ακούσεις. Με μιά μεγαλυτερη προσπάθεια διαπιστώνεις ότι αυτοί οι (αλήθεια πόσοι;) κατά τα φαινόμενα νεαροί, δεν παρουσιάστηκαν έτσι για να κάνουν την πλάκα τους. Κι αν πατρίδα τους θεωρηθεί η περιοχή γύρω απ' το Τρίγωνο των Βερμούδων, τότε το πράγμα παραγίνεται σοβαρό.

Αν στην Βαρκελώνη τελέστηκαν προς δόξαν του αθλητισμού, οι Ολυμπιακοί Αγώνες, στην Μαδρίτη λειτουργεί η **Munster** (P.O. Box 18107, Madrid, Spain) προς όφελος του rock 'n' roll. Εχει κι αυτη να παρουσιάσει μιά (σχεδόν) ηδονική σειρά επτάιντσων που την καταξιώνει για μιά θέση στους Ουρανούς του Βινυλίου στη Μετά Θάνατον Ζωή.

Και επειδή η Munster δεν κάθεται στα αυγά της, ξεκινάμε με τους Αμερικανούς **Flop** οι οποίοι ηχογραφούν στην πατρίδα τους για λογαριασμό της Frontier και το "We Are You" αποτελεί προιόν Ισπανοαμερικάνικης συνεργασίας (εκεί υπάρχουν ακόμα Βάσεις του Θανάτου, γι' αυτό και υφίσταται Κομμουνιστικό Κόμμα!). Το 7" περιέχει πέντε κομμάτια, τέσσερα από τα οποία υπάρχουν

"Morsqueezeezer!" και ένα ειδικά για αυτή την ευρωπαϊκή περιορισμένη έκδοση. Οι Flop ροκάρουν, χωρίς να έχουν συγκεκριμένους στόχους και ίσως αυτό να τους προσδίδει μιά χάρη και αξία. Στα συν της κυκλοφορίας αυτής, το άφογο διπλό εξώφυλλο που μόλις το ανοίγεις, πετάγονται όρθια τα μελη του γκρούπ. Κάτι ανάλογο συνέβαινε στην πρώτη αυθεντική έκδοση του "Stand Up!" των Jethro Tull πριν από... χιλιάδες χρόνια! Και νάτοι οι Headcoats να κάνουν και για την Munster το κομμάτι τους στο σίνγκλ "Can Destroy All Your Love/Fat Back". Το δεύτερο είναι instrumental και παραπέμπει κατευθείαν στο "Sunglasses After Dark" των Cramps, δείγμα του φλεγματικού χιούμορ που κρύβεται πίσω από τη σοβαρή (ας γελάσω!) εμφάνιση του κυρίου Childish. Πνευματώδες και σχετικά επικινδυνό.

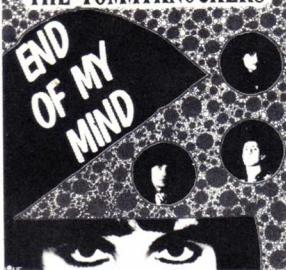
Οσο για τους The Mr. T Experience, εκτός απ' το ωραίο όνομα, παίζουν και μιά μουσική που παραπέμπει στο punk της δεκαετίας του εβδομήντα, συν ψήγματα από hardcore, συν φωνητικά από Husker Du. Τίποτε από αυτά δεν είναι άσχημο, αλλά ο συνδυασμός που επιχειρούν του Mr. T είναι λιγάκι παρακινδυνευμένος και μιάς και δεν ξέρω άλλο πέρα απ' το ότι έρχονται από το Μπέρκλει της Καλιφόρνια, συνιστώ μιά κάποια προσοχή.

Το καλοκαίρι πέρασε, αλλά η Munster μας το θυμίζει για φινάλε με ένα σπλιτ επτάτιτσο που ονομάζεται "Hell Beach Party" και το οποίο μοιράζονται με δύο τραγούδια το καθένα, οι Roof Dogs ("Cannon Beach/Ribbed") και οι περισσότερο γνωστοί Phantom Surfers ("El Aguila/Squad Car"). Τα τέσσερα κομμάτια είναι (ψυσικά) οργανικά και ό, τι πρέπει για το fun της θάλασσας και του ήλιου. Βάλτε τα λοιπόν στο πικ απ, αράχτε στο μπαλκόνι με φόντο το Νέφος και αναλογιστείτε το τρελοκομείο που συνέβαινε στους δρόμους, κάθε φορά που αποφασίζατε να πάτε για εκείνο το μπάνιο στις κηλιδωμένες ακτές εντός Αττικής. Και πέρα από αυτό, το καλοκαίρι του '93 είναι κοντά... Οφείλετε να είστε έτοιμοι. Πόσο βαστάει ένας χρόνος, ρε γαμώ το; (α, ρε μεγάλη Πατουλίδου!)

Στο περασμένο τεύχος μάθατε πράγματα και θαύματα για το Φινλανδικό ανεξάρτητο rock. Αλλά τα τελευταία σινγκλάκια που έφτασαν από την Hiljaiset Levyt (P.O. Box 211, 33201, Tampere, Finland) δεν μας τα λένε και πολύ καλά. Δηλαδή οι Nightingales στο "Poor Jimmy's Birthday Party/Johnnie Ragtime & The Swingin' Band" πάνε να κάνουν κάτι ανάμεσα στο ragtime και το rock 'n' roll, μα δε νομίζω να συμφωνώ με τα κατορθώματά τους, αφού μάλλον παίζουν μουσική για καρτούν παρά για τις "μάζες". Αλλά μπορεί να έχει και αυτό τις χάρες του...

Οι Alice In Wasteland είναι εκείνο το γκρούπ της εταιρείας που θέλει να περάσει σε σφαίρες μεγαλύτερης εμπορικότητας και έτσι στο "Humanizer / Guess I'm Falling In Love" (το δεύτερο είναι του Lou Reed) κάνουν μισή δουλειά. Δηλαδή είναι αρκετά rock για να είναι pop και αρκετά pop για να είναι rock. Μπερδεμένα πράγματα και εγώ δεν είμαι η Αριάδνη...

Μια γερμανική εταιρεία, η Unique

και δε συμμαζεύεται.

Οι Γερμανοί Embryonics οι οποίοι είχαν και την τιμητική τους στην πρόσφατη ευρωπαϊκή τούρνε των Tommyknockers, τολμώ να πω πως έχουν ένα πιό ενδιαφέρον σίνγκλ. Τα "Suppose/Not

The Only One" είναι αργόσυρτα garage διαμάντια, που χαράζουν εύκολα το βινύλιο με αποτέλεσμα να ακούγονται σκληρά και απόλυτα. Το φαινόμενο των Embryonics αξίζει να παρατηρηθεί εκτενέστερα στο μέλλον και οι οπαδοί του garage μάλλον θα βρουν στο πρόσωπό τους κάτι καινούργιο που θα τους κάνει να στραφούν με φρεσκαρισμένες ελπίδες στα νέα συγκροτήματα του χώρου.

Αλλά η Unique δεν σταματά σ' αυτά. Επονται άλλα δύο ακόμα μικρά διαμαντάκια, όπως το επτάτιτσο των Heartbeats "Don't Tolerate/I'm Walking", οι οποίοι ηχούν έτσι όπως θα ήθελαν να ακούγονται οι Beatles σήμερα.

Είναι τόσο γλύκα αυτά τα δύο τραγούδια, που αναρωτιέσαι που βρήκαν τέτοιο συναίσθημα οι Γερμανοί. Υπάρχει αυτό το beat feeling που κατακτά ακόμα, όπως βλέπετε διάφορους τομείς του ευρωπαϊκού rock και οι Heartbeats κάνουν μιά υπέροχη προσπάθεια, γεμάτη ομορφιά και αναμνήσεις.

Κάπως έτσι είναι και οι Smashful Shapes, ίσως περισσότερο κλασσικοί με ψυχεδελικές αναφορές και ένα αρμόνιο που σπάει κόκκαλα. Κι αυτοί είναι Γερμανοί και προσυπογράφουν τα προλεγόμενα περί μιάς garage beat ανάπτυξης στον ευρωπαϊκό χώρο. Ιδιαίτερα στη Γερμανία, το είδος τραβάει μακριά τη βαλίτσα. Αλλά επειδή αυτά είναι πράγματα που όσο και να τα ακούσεις, ακόμα κι αν θυμίζουν κατι που το έχεις φάει στη μάπα, τα αγαπάς από την αρχή, τα πολλά λόγια περισσεύουν. Το ίδιο γίνεται και με το σίνγκλ "Turn It On/All About Her/I Hurt You". Τραγούδια

για έρωτες και χαμένες γκόμενες, ξέρετε τώρα τι εννοώ...

Η Uncontrolled Records (125 rue Des Remparts, 24000 Perigueux, France) κυκλοφόρησε πριν λίγο καιρό το δεύτερο σινγκλ της. Πρόκειται για μιά split δουλειά, που περιλαμβάνει τους Thompson Rollets και το "Gotta Get Away" και τους Burning Heads με το "Something Has To Change Today". Πολύ καλή επιλογή, τη στιγμή που αυτές οι δύο μπάντες αποτελούν μέρος του ακτιβίστικου πολιτικού punk/hardcore στη Γαλλία. Και τα δύο κομμάτια (σε πολύχρωμο βινύλιο), σφίζουν από δυναμισμό, οι στίχοι είναι κλασσικοί του στυλ που εκφράζουν και τα δύο γκρούπ. Αν έχετε βαρεθεί τους Αμερικάνους, περάστε μιά βόλτα κι απ' τη Γαλλία. Κάτι αρχίζει να κινείται και σίγουρα η EOK δε θα πρέπει να κοιμάται και πολύ ήσυχη.

Γειά σας και πάλι! Ως γνωστόν το καλοκαίρι είναι απαίσια εποχή για νέες κυκλοφορίες, αλλά όπως θα δείτε έχω μπόλικους δίσκους για να σας μιλήσω. Αν και στην Αμερική του λάχιστον, το πραγματικό rock 'n' roll έχει κατά κάποιον τρόπο περάσει στην παρανομία, προσωπικά αισθάνομαι χαρούμενος που υπάρχουν τόσες μπάντες και δίσκοι απ' όλο τον κόσμο. Ο Danny και οι Juniors είχαν μεγάλο δίκιο όταν, πίσω στα 1958, είπαν: "Rock 'n' roll is here to stay". Τέλος πάντων, αρκετά τα εισαγωγικά, πάμε τώρα στη μουσική.

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

JEFF SHORE

PLATTERPUSS

The Platterpuss
c/o Jeff Shore
41-06 50th St. Apt.3L
Woodside, N.Y. 11377
U.S.A.

BACK IN THE U.S.A.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ
MERLIN'S
music box

Οι A-Bones παίζουν τον μοναδικό συνδυασμό από rockabilly και frat rock, ό, τι πρέπει για πάρτυ, σχεδόν για μιά δεκαετία, αλλά οι οπαδοί τους θα σας πείσουν πως εκεί που γίνεται χαμός είναι στα live του γκρούπ. Αλλά ας μην παραβλέπουμε και τους δίσκους τους. Ο τελευταίος τους, το soundtrack στην ταινία "I Was A Teenage Mummy" στην Norton (Box 646, Cooper Station, New York, NY 10003) κράταει το πάρτυ γερά στα πόδια σας με τον συνδυασμό δικών τους κομματιών όπως το "Mum's The Word" και το "Mark Of The Squeeler" που παραπέμπει στον Link Wray, αλλά και διασκευών. Αυτή τη φορά συμπεριφέρονται άφογα στο "Firewater" των Premiers και στο κλασσικό "Homicide" των Myron Lee & The Caddies. Ακόμα καλύτερα επενδύουν στο "Little Egypt" στο οποίο εισαγωγή κάνει ο Dick Manitoba των ιστορικών Dictators. Η Norton, πέρα από εταιρεία των A-Bones εκδίδει το περιοδικό "Kicks" (η τελευταία λέξη σε ό, τι αφορά το rock 'n' roll των 50s και 60s), ενώ παράλληλα διαθέτει κι ένα τεράστιο κατάλογο επανεκδόσεων σε 45άρια και άλμπουμς. Γράψτε τους και

δε θα μετανοιώσετε. Τα τελευταία 2 χρόνια, οι Vacant Lot είναι ανάμεσα στα καλύτερα γκρουπ στον κύκλο των Νεουορκέζικων κλαμπς, παίζοντας ένα τούρμπο punk, κάτι ανάμεσα σε Beach Boys και Buzzcocks. Δυστυχώς όλον αυτό τον καιρό έχουν κυκλοφορήσει μόνο 2 limited επτάιντσα κι έτσι παρέμεναν άγνωστοι έξω απ' τη Νέα Υόρκη. Τελικά η κατάσταση μοιάζει να φτιάχνει με την κυκλοφορία του πρώτου τους LP "...Because They Can" για λογαριασμό της Shake (c/o Cargo, 4901-906 Morena Blvd., San Diego, CA 92117-3432). Περιέχοντας μερικά γνωστά από τα κονσέρτα τους κομμάτια, ο δίσκος αυτός είναι η τέλεια σύνθεση της live ενέργειας και της στούντιο ποιότητας. Η a-

μεσότητα των σώου τους δεν έχει χαθεί και την ίδια στιγμή μπορείτε ν' απολαύσετε τις μικρές λεπτομέρειες που είναι αδύνατον να φανούν στη σκηνή. Τους παρακολουθώ απ' την αρχή και οι στίχοι μου είναι πλέον τόσο οικείοι που τους γνωρίζω απ' έω. Εκτός από τις διασκευές στο "You Were On My Mind" των We Five και στο "Loyola" των Dictators τα υπόλοιπα του άλμπουμ είναι δικά τους και είναι πλέον ζήτημα χρόνου να γίνουν κλασσικά punk στάνταρντς τραγούδια σαν τα "Hard Hard Time", "Good As Gone", "Short Chain" και "Nothing More Or Less". Εαν είστε οπαδοί του δυνατού γεμάτου fun, punk τότε οφείλετε να ακούσετε το δίσκο αυτό.

Βασιλιάδες του party rock 'n' roll, οι Untamed Youth κυκλοφορούν το τρίτο άλμπουμ τους "Sophisticated International Playboys" στην Norton. Σε παραγωγή του Lou Whitney από τους Skeletons η τελευταία αυτή απόπειρα είναι πολύ πιό ώριμη από τις άλλες δουλειές του γκρούπ. Αν και τραγούδια σαν τα "Long Green" και "Rollerland" αποδεικνύουν πως μπορούν να διατηρούν την παλιά "προχειρότητα" με μιά επίθεση, ειδικά σε ό, τι αφορά τα φωνητικά. Σε κομμάτια όπως τα "Adam & Evil" και "Karo" ο τραγουδιστής Derek Dickerson δίχνει πως εξελίσσεται σε πραγματικό τραγουδιστή και δεν είναι απλά ένας τύπος που παπαγαλίζει στίχους. Παρ' όλο που μερικοί θα πουν πως οι Un-

The A-Bones

Photo: Stacy Zaferes

γεγονός είναι ότι δε μπορείς να κάνεις συνέχεια τα ίδια και τα ίδια και το "Sophisticated..." είναι μιά απολαυστική αλλαγή σελίδας. Και εκτός απ' αυτό, δεν είναι και Julio Inglesias! Ενα από τα πιό καλά αποτελέσματα της CD επανάστασης, είναι το γεγονός της επανέδοσης δίσκων από το παρελθόν. Πολλοί καλλιτέχνες απ' τα 50s και τα 60s γίνονται γνωστοί σε μιά μεγάλη μερίδα νέων, εξαιτίας της κυκλοφορίας των έργων τους σε CD τα τελευταία χρόνια. Εταιρείες όπως η Rhino και η Ace αποτελούν πρωτοπορία στον τομέα αυτό και ακολούθησαν άλλες μικρότερες για να γεμίσουν το κενό των πολυεθνικών. Μιά απ' αυτές είναι η Sundazed (P.O. Box 85, Coxsackie, NY 12051) που έχει επανεκδόσει πολλούς ξεχασμένους garage και rockabilly δίσκους απ' τα παλιά. Τελευταία έβγαλε το "Tube City! The Best Of The Trashmen" και αυτή κι αν είναι μιά θαυμάσια συλλογή! Για όλους όσους δεν τους έχετε ξανακούσει, οι Trashmen έπαιξαν μιά από τις πιό τρελές και άγριες surf μουσικές όλων των εποχών και όλα τα σπουδαία κομμάτια τους βρίσκονται εδώ, σε ένα μονοφωνικό δημιούργημα. "Surfin' Bird", "King Of The Surf", "Bad News", "A-Bone" κι άλλα 16 κομμάτια που κάνουν το άλμπουμ ένα must όλων των οπαδών του garage-surf, αλλά και όσων αγαπούν το rock 'n' roll.

Στο "Destination Universe" (Mercury), οι Material Issue αποφεύγουν τις κακοτοπιές προσφέροντας 13 καινούργια pop 'n' roll διαμαντάκια που θα σας κάνουν να χτυπάτε τα πόδια σας κάτω και να τραγουδάτε πριν ακόμα τα μάθετε. Φανταστείτε το "Hard Days Night" της εποχής των Beatles, παραγεμισμένο με μιά Ramones ενέργεια και θα καταλάβετε. Ροκάδικοι ρυθμοί σαν τα "Destination You", "What Girl's Want", "Who Needs Love", που έχουν όλη την ικανότητα να γίνουν hit singles, μπόλικες μελωδικές κιθάρες,

σμένα. Και για αλλαγή, οι Material Issue ρίχνουν και καναδύο μπαλλάντες και το "Don't You Think I Know" είναι μιά απ' αυτές που δείχνει μιά σπάνια στις μέρες μας ευαισθησία. Αυτοί οι τύποι είναι στ' αλήθεια ρομαντικοί του rock κι αν κάτι τέτοιο ζητάτε, δεν θα βρείτε τίποτε

Το ντεμπούτο άλμπουμ των **Crazy Alice**, "Wheel" για τη Sonic Bubblegum (157 Murdock st. No 3, Brighton, MA 02135) ακολουθεί την παράδοση των ανεξαρτήτων συγκροτημάτων αλά Replacements, Husker Du και Soul Asylum. Αν και δεν απομακρύνονται πολύ από τα μονοπάτια που χάραξαν οι ήρωές τους, είναι γεγονός πως κανείς από αυτούς δεν έφτασε στα επίπεδα αυτού του άλμπουμ εδώ και κάμποσο καιρό. Ετσι, αν υποθέσουμε ότι τραγούδια σαν τα "Gone Away" και "Do It Now" έπρεπε να υπάρχουν στο "Let It Be" και το "Problem Flower" ηχεί σαν να έχει βγει μέσα από κάποιο άλμπουμ των Husker Du, και τι έγινε; Καλύτερα από το να συγκρίνετε τους Crazy Alice είναι να δείξετε σεβασμό στην προσπάθειά τους να γεμίσουν ένα κενό τόσο πετυχημένα. Πρέπει να παραδεχτώ πως όταν διέλυσαν οι Replacements, δεν περίμενα να ακούσω ξανά την κιθάρα του Chris Mars. Οπότε, είμαι χαρούμενος να ανακοινώσω πως δεν φάνηκα και τόσο έξυπνος, αφού το νέο άλμπουμ του Mars τιτλοφορείται "Horseshoes And Hand Grenades", βγήκε στη Smash μόλις πριν λίγο καιρό και είναι κάτι παραπάνω από μιά απλή σόλο δουλειά ενός τέως μέλους μιάς διάσημης μπάντας. Και, πιστέψτε με, είναι φανερό πως αυτό είναι το πρώτο βήμα ενός ταλαντούχου μουσικού, τη στιγμή μάλιστα που παίζει όλα σχεδόν τα όργανα μόνος. Με κομμάτια σαν τα "Popular Creeps" (ήδη ραδιοφωνικό χιτ), "I, Me, Us, Them" και "Ego Maniac" (με την Bo Didley αναφορά του), ροκάρει σκληρότερα απ' την προηγούμενη μπάντα του. Ακόμα και οι μπαλάντες έχουν φοβερή ζω-

που είναι αδύνατο να αντισταθείς. Αν και η φωνή του δεν είναι πολύ ιδιαίτερη ακούγεται ευχάριστη με τον τρόπο της και οι συνθέσεις του είναι δυνατές και σταθερές σε όλη τη διάρκεια του LP. Μπορεί ο κόσμος να έχασε μιά σπουδαία μπάντα με τη διάλυση των Replacements, αλλά κερδίσαμε ένα μεγάλο μουσικό ταλέντο στο πρόσωπο του Chris Mars.

Και τώρα φτάνω στο αγαπη-

"mite Hop" στην St. Valentines (P.O. Box 06121, Cleveland OH 44106), οι Betnick Termites παρουσιάζουν όλη την τέλεια σύνθεση της pop των 60s και του punk των 80s. Ο δίσκος αυτός τα έχει όλα: κιθαριστικές εναλλαγές, δυνατά ντραμς, cool φωνητικά με μπόλικα "ou" και "a" στα backing. Πλησιάζει τον rock 'n' roll Παράδεισο περισσότερο απ' όσο θα μπορούσα να φανταστώ... Το "Mouthful Of Monkey Bile"

Vacant Lot

μένο μέρος της στήλης μου. Υπάρχει μιά αμεσότητα σε ένα 7ιντσού ή ένα EP, που χάνεται με την κυκλοφορία ενός κανονικού άλμπουμ. Οταν ένα συγκρότημα βγάζει ένα σινγκλ, αυτά τα κομμάτια αποτελούν συνήθως και τα καλύτερά του και είναι εκείνα που μένουν στον ακροατή. Ετσι, ακόμα κι αν οι μεγάλες εταιρείες προσπαθούν να ρίξουν τα σινγκλ στο καλάθι των αχρήστων, η σκηνή των σινγκλ παραμένει υγιής, έχοντας να επιδείξει μερικά συναρπαστικά πράγματα... Οι Vagabonds για παράδειγμα, κρατάνε τον mod-beat ήχο ζωντανό στο νέο τους σινγκλ "Laugh Or Cry/I've Heard It All Before" στην Animal Five (P.O. Box 2383, Milford CT 06460). Με ρόρ ντραμς και φωνητικά που μοιάζουν με του Pete Townsend, θυμίζουν τους πρώιμους Who, αλλά αυτά τα δύο κομμάτια δείχνουν να έχουν ένα δικό τους στυλ... Στη δεύτερή τους κυκλοφορία

© Tom Bessoir 1992

(Flush, P.O. Box 1050, Richmond CA 94802) είναι μιά συλλογή επτά (!) κομματιών από έξη μπάντες. Οι περισσότερες χρησιμοποιούν διάφορες punk εναλλαγές και σίγουρα θα χαρείτε να ανακαλύψετε ονόματα όπως οι Gore Gore Girls, Youth Gone Mad, Eels. Υπάρχουν μόνο 1000 κόπιες γι' αυτό σπεύσατε... Οι φανς της noisy pop με γυναικεία φωνητικά θα πρέπει να τσεκάρουν το "Sweet & Low/Red Ink" από τους Wahinis (Emotion Lotion, P.O. Box 14100, Dinkytown Station, Mnpls, MN 55414). Φανταστείτε τους Flatmates με περισσότερο ακατέργαστη παραγωγή και μπόλικη feedback παραμόρφωση. Ήχογραφήθηκε πριν από ενάμιση χρόνο, οπότε πρέπει να περιμένουμε κάτι πιό φρέσκο... Ακουγά πολύ συχνά τον τελευταίο καιρό το b-side του "1-15-91/Shedded Skin (Todd Gulke)" των Venison που ηχογράφησαν για την Horse Latitudes (P.O. Box 300021,

Mnpls. MN 55403). Μπορεί να μην είναι ο καλύτερος δίσκος όλων των εποχών, έχει πολλά από το στυλ Husker Du/Soul Asylum, αλλά και μπόλικο τσαγανό για να σταθεί μόνος του... Ανάμεσα στο metal και το punk βρίσκονται οι **M99** στο επτάιντσο "Shut It Out/All It Takes" (TK, 811 SW Front, Suite 620, Portland OR 97204), όπου αναφένται μιά υγιής δόση head-banging ενέργειας. Η τραγουδίστρια ακούγεται σαν μιά σκληρότερη Chrissie Hynde και ίδου άλλος ένας δίσκος που ακούω συχνά.

KI ΆΛΛΑ SINGLES: Οι **Pilgrim Sons** φτιάχνουν ένα pop αριστούργημα στην δική τους Sour Mash (67 Bayview Ave., Northport NY 11768) με το "She's Too Much/It's A Drag". Η πρώτη πλευρά είναι διαιτητικά cool και παραπέμπει στους Big Star και τους Badfinger κατά κάποιον τρόπο... Οι **Fuckboyz** στο EP "Love American Gladiator Style" (Truth About Fonzie, 2864 A 24 St., San Francisco CA 94110) βρίσκονται να παίζουν ιδιαίτερα απολαυστικό hard rock. Τραγουδούν για φάρια, τη Φλόριντα, τους ταχυδρόμους και προσπαθούν να δώσουν χιουμοριστικούς τόνους στην δυνατή μουσική τους... Οι **Our American Cousins** μόλις έβγαλαν το τέταρτο σινγκλ τους "Memory Man/Patron Saint" στην Spontaneous Generation (335 Grove St. Box 269, Jersey City, NJ 07302) που είναι και το καλύτερό τους. Οι συνθέσεις τους γίνονται ολοένα και πιό μεστές και όλα τα σινγκλ τους κυκλοφορούν μέσω του μάνατζέρ τους Matt Kaplan (155 North Dean St. Englewood NJ 07631). Αν τους γράψετε, ρωτήστε για το φανζίν τους **Modern World** που συνεχίζει να κυκλοφορεί και περιέχει ανάμεσα στα άλλα, άλλη μιά στήλη μου, καθώς και μιά συνέντευξη με τους Βρετανούς Senseless Things... Το ντεμπούτο σινγκλ των **Madder Rose**, "Headshot/Baby Gets High" (κι' αυτό στην Spontaneous Generation), δείχνει πως το γκρούπ παίζει δύο διαφορετικά στυλ. Η πρώτη

πλευρά είναι μιά noisy pop αλά Jesus & Mary Chain, ενώ στην άλλη υπάρχει μιά πραγματικά καλή μπαλάντα... Το EP τεσσάρων κομματιών "Schlaugen" των **Vesicular Basalt** (Monk, 1718 S. Sander, Appleton WI 54915) είναι ένα ωραίο παράδειγμα επιρροών από All και Husker Du, δηλαδή μελωδικό hardcore και δύσκολα θα βρείτε καλύτερους μαθητές. Αν κι η παραγωγή είναι λίγο επίπεδη δεν αρνούμαι πως η δύναμη και το πάθος των εκτελέσεων παραμένει εντυπωσιακό... Τα

"Tomorrow's Just A Ghost/What Is Really You" των **Glow** (Susstones, P.O. Box 6425, Mnpls. MN 55406) είναι και τα δύο εξαιρετικά παραδείγματα ελαφράς ψυχεδέλειας ώστε αν η μπάντα ήταν βρετανική θα είχαν σίγουρα κυκλοφορήσει στην Sarah. Αν και δεν είναι ιδιαί-

τερα του γούστου μου το είδος, το κουαρτέτο αυτό έχει πιό γερά νεύρα από τις περισσότερες μπάντες του στυλ, οπότε δεν έχω κανένα πρόβλημα να σηκώσω ψηλά τα χέρια... Οσοι αγαπούν το grungy punk 'n' roll θα πρέπει να αποκτήσουν το "Icepick/Want It Bad" των **Supercharger** στην Pre B.S. (αλλά γράψτε στο συγκρότημα: Radio X, P.O. Box 63, So. City, CA 94083). Εδώ έχουμε μιά γερή κλωτσιά από δύο garage punk που θα ξετινάξουν τους ενισχυτές και θα πονέσουν τον κώλο σας. Αν δεν σας ξεσηκώσουν κι αυτά, τότε τίποτα δε μπορεί να το κάνει. **AKOMA ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΣΙΝΓΚΛΣ:** Την περασμένη άνοιξη είχα την τύχη να δω δύο πολύ ροκάδικες γιαπωνέζικες μπάντες, τους **American Soul Spiders** και τους **Supersnazz** που είχαν επισκεφτεί τη Νέα

Υόρκη για μιά μικρή τουρνέ. Και η **Baylor** (633 Leonard St. No 3, Brooklyn NY 11222) μου θυμίζει την φάση κυκλοφορώντας ένα split σινγκλ από αυτές τις δύο μπάντες. Εχουν επιρροές από το garage των sixties, μόνο που οι **Spiders** ακούγονται πιο κοντά στους **Stooges**. Αν ψάχνετε για γρήγορο, φωνακλάδικο rock 'n' roll, αυτό το περιορισμένων αντιτύπων δισκάκι είναι ό,τι πρέπει... Power Pop υψηλών ταχυτήτων και προδιαγραφών από το EP τεσσάρων κομματιών των **E-Types** για την Secret Target (P.O. Box 189092, Sacramento CA 95818-9092) με τίτλο "Action Pack-ed". Παίρνοντας μαθήματα από τους Green Day και τους Descendents καταφάνουν με 4 πανέξυπνα κομμάτια, που είναι συνάμα και καταπληκτικά... Τελευταίοι, χωρίς να υστερούν, οι **Voodoo Dolls** οι οποίοι μόλις έβγαλαν το τρίτο τους σινγκλ

"Number Two/Crush On Me" στην Stanton Park (P.o. Box 58, Newtonville MA 02160) που όπως στα προηγούμενα και οι δύο πλευρές είναι δυνατές, γρήγορες, γεμάτες σκληροπυρηνικό garage. Το b-side δείχνει μερικά pop στοιχεία, αλλά δε χάνει στιγμή την ενέργειά του. Πρόσφατα παρακολούθησα δυό συναυλίες τους και πιστέψτε με, αν δεν υπάρχει αδικία σ' αυτόν τον κόσμο, σύντομα θα ακούσετε να μιλούν όλοι γι' αυτούς.

Λοιπόν, αυτά προς το παρόν. Δεν είμαι σίγουρος πως αυτοί οι δίσκοι είναι εύκολο να βρεθούν στην Ελλάδα, γι' αυτό σας προγγάω να γράψετε σε σε μερικές από αυτές τις μπάντες. Τη στιγμή που πολλές από τις εταιρείες είναι σταλήθεια μικρές (με ακόμα μικρότερα budgets), θα έπρεπε ίσως να συμπεριλάβετε κάποια IRC στο γράμμα σας. Να ξέρετε ακόμα πως κρατάω μιά παρόμοια στήλη για αρκετά αμερικάνικα περιοδικά, οπότε αν έχετε κάποιο δίσκο, στείλτε τον σε μένα. Θα χαρώ να τον παρουσιάσω.

Χαίρετε!

The Untamed Youth

Photo: Stacy Zaferes

Survival Kit

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΜΠΑΜΠΟΥΡΗ

USE YOUR ILLUSIONS! Χρησιμοποιείστε τις ψευδαισθήσεις σας! Χρησιμοποιείστε τις αυταπάτες σας! Κανείς δεν πρέπει να ξεφύγει από αυτή την ουτοπία. Κανείς δεν έχει δικαίωμα να αισθανθεί δυστυχισμένος, καταπιεσμένος, εξαπατημένος, φυλακισμένος.

Και κανείς δεν πρέπει να πολεμήσει, να αγωνιστεί για μιά καλύτερη ζωή.

Σας θέλουμε όλους ταπεινούς, μίζερους και ταπεινωμένους, χωρίς θέληση και χωρίς προοπτικές. Το δεινό χειρουργικό μας νυστέρι

θα σας αφαιρέσει -ανώδυνα βέβαια!- την ελευθερία και τη βούληση. Οι ολοκληρωτικές μας δομές θα ισοπεδώσουν κάθε στοιχείο της προσωπικότητάς σας. Οι διαφοροποιήσεις θα εξομαλυνθούν. Η ομοιογένεια θα κυριαρχήσει.

Μη νομίζετε όμως πως είμαστε κακοί, πως θέλουμε το κακό σας. Θα σας αφήσουμε τη

κατασκευάζετε αυταπάτες. Για να ξεγελάτε τον εαυτό σας πως "τα πάντα είναι μιά χαρά". Για να φτιάχνετε κόσμους ονειρικούς και να νομίζετε πως ζείτε σε κοινωνίες - πρότυπα. Μην ακούτε αυτούς που σας λένε πως η ζωή έχει καταντήσει εφιαλτική. Τι σας λείπει;

Αισθήματα; Χρήματα; Ελευθερία; Συνθέστε ένα κόσμο που να τάχει όλα αυτά και πείτε στον εαυτό σας πως στην πραγματικότητα είστε εκεί και όχι εδώ. Η ουτοπία σας προσφέρεται σε τιμή ευκαιρίας! Μην την αρνηθείτε.

Χρησιμοποιείστε τις αυταπάτες σας!

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΔΕΡΦΟΣ

Άλλο ένα Survival Kit αρχίζει, με διάθεση για

πολυλογία, πολλά νέα και μερικά πολύ σημαντικά βιβλία. Προτού όμως δούμε όλα αυτά αναλυτικά, να πούμε πως στο επόμενο τεύχος το Survival Kit γίνεται δύο ετών, περίσταση που θα γιορτάσουμε καταλλήλως, γι' αυτό προετοιμαστείτε για εκπλήξεις.

EXPANDED & REVISED

APOCALYPSE CULTURE

EDITED BY ADAM PARFREY

"APOCALYPSE CULTURE
is compulsory reading for all those concerned with the crisis of our time....
An extraordinary collection unlike anything I have ever encountered.
These are the terminal documents of the twentieth century."
—J.G. BALLARD

ρχίζουμε με το βλασφημότατο

"Headpress", το περιοδικό που βγάζουν οι David Kerekes,

David Slater και David Flint

(1). Το "Headpress", που έχει υπότιτλο "The Sex - Religion - Death Magazine" ασχολείται με την παρουσίαση κάθε μορφής ακραίας και παράλογης κουλτούρας. Κάθε τεύχος έχει και ένα γενικό θέμα και το τέταρτο που βγήκε το καλοκαίρι, φέρει τον τίτλο "The Jesus

Trip". Στις σελίδες του θα βρείτε: **α)** μιά βιογραφία της παραθρησκευτικής σέχτας "Children Of God". Στα τέλη της δεκαετίας του '70, ένας παρανομένος λαπάς ονόματι

Moses David (2), στρατολόγησε νεαρές χριστιανές και τις έβγαλε "στο κλαρί" για να προσηλυτίσει οπαδούς/πιστούς του αρσενικού φύλου! **β)** ένα άρθρο για το σκηνοθέτη **Rick Baylor** και τις υπερβατικές (3) μικρού μήκους ταινίες του, **γ)** μιά καταπληκτική

μελέτη για τους σεξουαλικούς συμβολισμούς των εκκλησιαστικών σκευών και των χριστιανικών πρακτικών και βέβαια πολλές και άκρως ενδιαφέρουσες κριτικές ταινιών, βι-

βλίων και φάνταν. Γύρω στο 1/3 του περιοδικού είναι αφιερωμένο στην ιστορία της Savoy, μιάς εκδοτικής εταιρείας που έχει αντιμετωπίσει πάμπολλες διώξεις, συλλήψεις και κατασχέσεις, λόγω του υλικού που βγάζει. Ανάμεσα σε άλλους η Savoy επιχείρησε αρκετές φορές να εκδώσει τις "απαγορευμένες" δουλειές ονομάτων όπως ο Michael Moorcock, ο Harlan Ellison και ο William Burroughs. Επεκτάθηκε και στον δισκογραφικό τομέα, κυκλοφορώντας ως και μία διασκευή του "Anarchy In The U.K." με φωνητικά από τον ίδιο τον Burroughs!!! Οσες φορές όμως πήγε να ορθοποδήσει, τα πρόστιμα και οι φυλακίσεις την έστελναν πάλι στην αρχή. Πληροφοριακά πάντως, η Savoy υπάρχει και σήμερα και συνεχίζει τις εκδοτικές της προσπάθειες έχοντας επιζήσει δεκαετίες ολόκληρες προβλημάτων.

Διαβάζοντας τα άρθρα του "Headpress", καταλαβαίνεις πως οι συντάκτες του ξέρουν για τι πράγμα γράφουν. Ο όγκος των πληροφοριών είναι τεράστιος αλλά και δελεαστικός, οι δε αναλύσεις σοβαρές και εμπεριστατωμένες. Στα συν οι καλές και παράξενες φωτογραφίες που συνοδεύουν

κάθε άρθρο. Βέβαια η μοίρα ενός τέτοιου περιοδικού που βγαίνει στην Αγγλία, είναι λίγο-πολύ γνωστή. Ετσι, πριν μερικούς μήνες, η αστυνομία κατάσχεσε πολλά αντίτυπα του τρίτου τεύχους, με τη δικαιολογία ότι το υλικό που περιείχε ήταν "χυδαίο και προσβλητικό". Το τέταρτο τεύχος μάλλον θα έχει την ίδια τύχη. Εκτός από το περιοδικό, η ομάδα του "Headpress" έχει την αποκλειστική διανομή στην Αγγλία της νέας ταινίας του Jörg Buttergeit (4), "Der Todesking" και ετοιμάζει μιά νέα σειρά κόμικς με. τίτλο "Killer Komix", κάθε τεύχος της οποίας θα είναι αφιερωμένο σε ένα διαφορετικό δολοφόνο.

Ια το "Apocalypse Culture" έχουν γραφτεί πολλά λόγια. Οταν κυκλοφόρησε το 1988, ανακηρύχτηκε βιβλίο της χρονιάς και οι διθυραμβικές κριτικές που πήρε το τοποθέτησαν αμέσως στο cult Πάνθεον. Πρόκειται για μιά ανθολογία δοκιμών και συνεντεύξεων που καταγράφουν την παρακμή και την κρίση του καιρού μας, δίνοντας μιά σφαιρική εικόνα των πολλών μορφών έκφρασης της παγκόσμιας παράνοιας. Μηδενιστές, προφήτες, "Εανα-γεννημένοι", πορνογράφοι, ψυχοπαθείς δολοφόνοι, διεστραμμένοι καλλιτέχνες, αμετανόητοι νεκρόφιλοι. Όλοι αυτοί παρελαύνουν μπροστά στα έκπληκτα μάτια του αναγνώστη και αναπτύσσουν θεωρίες και απόψεις. Όλοι έχουν δίκιο κι όλοι έχουν άδικο. Και μέσα στον κυκεώνα των ιδεών και των ιδεολογιών, ένα συμπέρασμα προβάλλει κατακάθαρα: αυτή η ετοιμοθάνατη κοινωνία, έχει ήδη αρχίσει να σαπίζει και να βρωμάει άσχημα. Θα ήταν αδύνατο να αναφερθούμε αναλυτικά στα περιεχόμενα αυτού του τεράστιου βιβλίου. Είναι χωρισμένο σε δύο ενότητες: "Αποκαλυπτικές Θεολογίες" και "Ο Αόρατος Πόλεμος". Ενδεικτικά απλώς θ' αναφερθούμε στις συνεντεύξεις με τους εκδότες των φανζίν "Living In A Powder

Keg..." και "Pure" (5), τα συνωμοσιολογικά άρθρα του Anton La Vey, το άρθρο που ασχολείται με περιπτώσεις αυτο-ευνουχισμού και τροποποίησης σώματος (**body modification**), με αποκορύφωμα τη συνέντευξη του performer - φακίρη Fakir Musafar, τα γράμματα του G.G. Allin από τη φυλακή, τα άρθρα για τον Charles Fort και τον Wilhelm Reich και το καταπληκτικό δοκίμιο του Tim O'Neil με τίτλο "Το Αρχέτυπο του Παγκόσμιου Ηγέτη", που αποτελεί μιά πραγματικά θαυμαστή προσπάθεια σμιξίματος δεκάδων συνομωσιολογικών θεωριών.

Αυτό το καταστροφολογικό εγχειρίδιο πέρασε από τη γνωστή και αναμενόμενή περίοδο κατακραυγής και λογοκρισίας, μέχρι να αναγνωριστεί η αξία του. Το 1990 τυπώθηκε η βελτιωμένη έκδοσή του που είχε 18 νέα, επιπρόσθετα άρθρα. Οπως λέει και ο εκδότης του Adam Parfrey, "το υλικό που είχα μαζέψει, έφτανε για ένα "Apocalypse Culture II", αλλά αυτή η κοινωνία δε μπορεί να πεθάνει σε συνέχειες!" Δεν ξέρω αν ο Απόστολος Ιωάννης θα ήταν περήφανος για το "Apocalypse Culture" αλλά είμαι σίγουρος πως ο αντίκτυπος του βιβλίου αυτού θα είναι εφάμιλλος του βιβλικού κειμένου. Ο Disney σας πρόσφερε τον Γύρο του Κόσμου σε 80 ημέρες Ο Adam Parfrey σας πετάει στα μούτρα με όσο περισσότερος μήσος μπορεί, το Τέλος του Κόσμου σε 370 σελίδες. Η επιλογή είναι δική σας.

α ήταν αδύνατο να μην είχε θέση στο Survival Kit ένα κόμικ με το όνομα "Dirty Plotte". Εντελώς αδιανότο! Στη Νεουρκέζικη αργκό, το όνομα αυτό σημαίνει "Βρωμόμουνο!!! Προφανώς ο τίτλος του κόμικ είναι διαλεγμένος ειδικά για να προσβάλλει όσους είναι αρκετά ηλίθιοι για να προσβληθούν από αυτόν. Για την ιστορία πάντως, το "Dirty Plotte" εκδίδεται (μην πάει το μυαλό σας στο πονηρό), από μία

κοπέλλα, τη Julie Doucet και αν πρέπει κάποιος να του προσαρτίσει ένα σεξιστικό χαρακτηρισμό, είναι μάλλον ευχάριστα και κωμικά αντιανδρικό, παρά δυσάρεστα μισογύνικο.

Η Julie δε σκέφτεται και πολύ για να γράψει τις ιστορίες της. Βάζει ως ήρωα τον εαυτό της και μας διηγείται όλα τα κουφά που της συμβαίνουν. Ευνουχίζει τους γκόμενούς της, προσποιείται πως είναι πουτάνα και πολεμάει με περίσσια δύναμη την Νο 1 αντιπαλό της, μιά πουριτανή γριά με το όνομα "Σουπερ Καθαρομόνα". Άλλες φορές πάλι η Julie τρώει ένα τριπάκι (πωπω-πω-πω, πιπέρι θα μου βάλω, τι πράγματα είναι αυτά που γράφω σήμερα) και ζωγραφίζει ακατάληπτες ιστορίες, με βάση τις παραισθήσεις της. Το σκίτσο είναι λιτό αλλά εκφραστικό και φέρει λίγο προς Robert Crumb. Το "Dirty Plotte" άλλοτε υστερικό και άλλοτε καταθλιπτικό, είναι ένα ειλικρινές κόμικ που δεν προφασίζεται τίποτα, υπόσχεται λίγα και προσφέρει πολλά. Αξίζει να του ρίξετε μιά ματιά, ίσως μόνο και μόνο για να έχετε κάτι στη βιβλιοθήκη σας που να λέγεται "Βρωμόμουνο!"

ον Brett Easton Ellis τον ξέρετε. Τα βιβλία του "Οι Κανόνες της Ελέξης" και "Λιγότερο απ' το Μηδέν" είναι best seller και έχουν μεταφραστεί και στα Ελληνικά. Πέρσι ο Ellis έγραψε

το "American Psycho". Από τότε, ο κόσμος έπαψε να είναι ο ίδιος...

Ο Ellis κινείται στους γγνώρισμους χώρους του και σ' αυτό το βιβλίο: η πλοκή εκτυλίσσεται στη Νέα Υόρκη - στη φαινομενικά ανοιχτή, αλλά στην πραγματικότητα κλειστή κοινωνία των γιάππις της Wall Street. Ήρωάς του είναι ο 26χρονος Patrick Bateman, ένας μυώδης και όμορφος εργένης που εργάζεται ως διοικητικό στέλεχος σε κάποια οικονομική εταιρεία. Ο Bateman κάνει πάνω - κάτω ότι κάνουν όλοι οι όμοιοι του: τρώει με συναδέρφους του σε ακριβά ρεστοράν, περνάει τα βράδια του με διάφορους V.I.P σε ακόμα πιο ακριβά κλαμπ, συνιφάρει κοκαΐνη, βγαίνει με ανερχόμενα μανεκέν, προσέχει τη σιλουέτα του και το ντύσιμό του και έχει για είδωλό του τον Ντόναλντ Τραμπ, τον διάσημο πολυεκατομμυριούχο. Ισως το μοναδικό στοιχείο που τον κάνει να ξεχωρίζει από τους άλλους γιάππις είναι ότι είναι ένας σειριακός δολοφόνος που σκοτώνει τα θύματά του (ανερχόμενα μανεκέν, άστεγοι, ζητιάνοι, μικρά παιδιά, σκυλιά) με ιδιαίτερα σαδιστικό τρόπο. Οταν όμως είσαι διοικητικό στέλεχος στη Wall Street, δεν έχει σημασία τι άλλο κάνεις. Ο Ellis περιγράφει μιά κοινωνική ομάδα, τόσο αφοισωμένη στο σκοπό της (την άνοδο) και τόσο απορροφημένη στον εαυτό της, που δεν έχει καιρό να ασχοληθεί με τέτοιες λεπτομέρειες.

Το "American Psycho" είναι μιά περιγραφή των γεγονότων που συμβαίνουν στο 26ο και στο 27ο έτος του Patrick Bateman. Μη νομίσετε πάντως πως το βιβλίο έχει αρχή και τέλος μόνο και μόνο επειδή κινείται μέσα σε δύο καθορισμένα χρονικά όρια. Θα μπορούσε να περιέγραφε τα δύο προηγούμενα ή τα δύο επόμενα χρόνια της ζωής του Bateman και θα έγραφε πάλι τα ίδια πράγματα. Γραμμένο στο πρώτο πρόσωπο (6) και στον ενεστώτα, το βιβλίο επιτυγχάνει να δημιουργήσει μιά

ιδιαίτερα έντονη ατμόσφαιρα αμεσότητας γύρω από τα γεγονότα που περιγράφει και να ταυτίσει τον αναγνώστη με τον δολοφόνο. Να είστε σίγουροι πως θα νοιώσετε ένα ενοχλητικό συναίσθημα διαβάζοντας αυτό το βιβλίο. Το στυλ του Ellis είναι σκοπίμως άψυχο. Τα πάντα περιγράφονται με απόλυτη λεπτομέρεια - απ' το πρωινό έύρισμα του Bateman μέχρι το σεξ με δύο call-girls και το βγάλσιμο των ματιών ενός τυφλού ζητιάνου. Ο Bateman ζει σε μιά θλιβερή κοινωνία. Εχει λεφτά, γυναίκες, αγαθά, τα πάντα. Κι όμως δεν έχει τίποτα. Δε νοιάζεται για κανένα και κανείς δε νοιάζεται γι' αυτόν. Η σημασία ενός γεγονότος είναι ανάλογη του βαθμού στον οποίο θα επηρεάσει τη ζωή κάποιου το γεγονός αυτό. Ετσι, όταν σε ένα από εκείνα τα δείπνα με τους συναδέρφους του - όπου ο καθένας μιλάει για κάποιο δικό του πρόβλημα, χωρίς να προσέχει τι λένε οι υπόλοιποι - ο Bateman ομολογεί με φοβερή φυσικότητα ότι είναι δολοφόνος, κανείς δε λέει τίποτα. Το χρηματιστήριο και τα ακριβά κοστούμια είναι πιό σημαντικά από τα κατακρεουργημένα πτώματα που αφήνει πίσω του ο Bateman. Εστω και υποσυνείδητα αντιλαμβάνεται πως η ζωή που κάνει του παρέχει δεκάδες τρόπους έκφρασης και πως ταυτόχρονα δε μπορεί να εκφραστεί με κανέναν απ' αυτούς. Η ένταση, το άγχος και η παντελής έλλειψη πραγματικής επικοινωνίας με τους συνανθρώπους του, βράζουν μέσα του, κοχλάζουν και συνθίβουν κάθε συναίσθημα και βρίσκουν διέξοδο στη βία, στο σαδισμό και στο φόνο χωρίς κίνητρα. Κι όταν ο Bateman σκοτώσει και εκτονωθεί, μπορεί να συνεχίσει τη ζωή του σαν ανερχόμενος γιάππη, μέχρι τον επόμενο φόνο. Δέσμιος αυτού του φαύλου κύκλου, ο ήρωας του βιβλίου είναι κι αυτός καταραμένος σε μιά κόλαση το ίδιο αμείλικτη μ' αυτήν των θυμάτων του. Θύτης ή θύμα; Ούτε ο ίδιος καλά-καλά δεν ξέρει.

Το "American Psycho" δεν διαβάζεται εύκολα. Προκαλεί ένα έντονο συναίσθημα δυσφορίας στον αναγνώστη και δεν χαρίζεται σε κανένα. Είναι περίεργο λοιπόν που σε ορισμένες χώρες, είτε λογοκρίθηκε, είτε απαγορεύτηκε η πώλησή του σε άτομα κάτω των 18 ετών. Πολλοί το χαρακτήρισαν "χυδαίο", άλλοι είπαν πως είναι "παράλογα βίαιο και διεστραμμένο". Πάνω απ' όλα όμως, το βιβλίο του Ellis είναι αληθινό - πόσοι Bateman να υπάρχουν άραγε ανάμεσά μας; Το "American Psycho", αν και μυθιστόρημα, δεν πρέπει να διαβαστεί ως αποκύημα μιά αρρωστημένης φαντασίας, αλλά ως μιά λεπτομερής περιγραφή αληθινών γεγονότων. Κι αυτό γιατί πολλές φορές χρειαζόμαστε ένα ισχυρό σοκ για να αποφασίσουμε να δουμές την πραγματικότητα κατάματα. Ανθρωποί σαν τον Bateman υπάρχουν παντού και τους δημιουργεί η ίδια η κοινωνία. Το "γιατί", βρίσκεται μέσα σ' αυτό το βιβλίο και μόνο και μόνο για τον λόγο αυτό, αξίζει να το διαβάσετε (7). Η αληθινή παράνοια του σήμερα δε θα μπορέσει ποτέ να βρει ένα καλύτερο μέσο έκφρασης από την παρανοική αλήθεια.

να από τα κύρια χαρακτηριστικά των φανζίν, είναι η μικρή τους ζωή. Προβλήματα ποικίλης φύσης - με πρώτα απ' όλα τα οικονομικά - δεν τους επιτρέπουν να κυκλοφορούν για διάστημα μεγαλύτερο των δύο - τριών ετών το πολύ. Το "Vague" (8) πάντως αποτελεί σίγουρα εξαίρεση σε αυτόν τον κανόνα. Ο εκδότης του, Tom Vague είναι μιά καθ' όλα αμφιλεγόμενη προσωπικότητα: φανατικός ποδοσφαιρόφιλος, που πιστεύει ότι κάθε είδος μουσικής είναι και μιά μορφή καπιταλιστικής εκμετάλλευσης του ατόμου. Παρ' όλα αυτά όμως, ο Tom εκδίδει εδώ και μιά δεκαετία την πραγματική Βίβλο της αναρχικής, σιτουασιονίστικης και συνομωσιολογικής υποκουλτούρας, το "Vague". Το φανζίν

που έχει γαλουχήσει εκατοντάδες άλλους φιλόδοξους εκδότες και αρθρογράφους. Στα χέρια μου έχω δύο τεύχη. Το 18/19 είναι αφιερωμένο στις θεωρίες της Συνομωσίας. Η δολοφονία του Τζ.Φ. Κέννεντυ, οι μυστικιστικές ρίζες του ναζισμού, η λέσχη Bilderberg (9), η μυστική αδερφότητα των μασόνων του Λονδίνου, οι περίφημοι Illuminati του Adam Weishaupt και η τριλογία "Illuminatus!" των Robert Anton Wilson και Robert Shea, η Εκκλησία της Υποδιάνοιας, Σαιεντολογία και πάσι λέγοντας. Υπάρχει ακόμα και μιά νέα θεωρία που υποστηρίζει πως ο Ronald Reagan είναι ο Αντίχριστος (!!) και το αποδεικνύει με παραπομπές από την Καινή Διαθήκη και την Αποκάλυψη! Ο πλαγιαρισμός δίνει και πάιρνει, (όπως άλλωστε πρέπει να γίνεται με κάθε συνομωσιολογικό κείμενο), αλλά είναι πάντα καλοπροαιρετος, το δε χιούμορ είναι μεάφθονο και καλής ποιότητας. Το No 20 τιτλοφορείται "Τηλεοραματιστές" και τα περιεχόμενά του δεν έχουν και μεγάλη σχέση με τον τίτλο. Το κύριο αφιέρωμα είναι μιά 50-σέλιδη μελέτη για την R.A.F. (Rote Armee Fraktion - Φράξια Κόκκινου Στρατού), που ξεκινάει από το "Καλοκαίρι του Μίσους" το 1967 και τη δολοφονία του Beno Ohnesorg και φτάνει μέχρι τις τελευταίες συλλήψεις μελών της οργάνωσης το 1977. Το άρθρο συνοδεύεται από αποκόμματα εφημερίδων και πολλές φωτογραφίες, καθώς και το γνωστό πλέον πόστερ επικήρυξης της Ulrike Meinhof και της παρέας της για 1.000.000 μάρκα. Στο τεύχος αυτό θα βρείτε ακόμη το πολυσυζητημένο άρθρο του Bob Black, "The Abolition Of Work" (Η Κατάργηση της Εργασίας) και ένα παλαβό κόμικ - στο στυλ του "Viz" με τίτλο "ο Αυστηρός Μασόνος"! Το "Vague" συναρπάζει όχι μόνο με τα προσεγμένα κείμενά του, αλλά και με τα τρομερά graphics του και τα πολύχρωμα ζωηρά μελάνια που χρησιμοποιεί στην εκτύπωση (τα

χρώματα είναι διαφορετικά σε κάθε άρθρο). Το τεύχος 21 ήταν αφιερωμένο στο Κυβερνοπάνκ, ενώ το 22 στο Μάη του '68. Το μέλλον του "Vague" είναι αβέβαιο και μυστήριο. Πάντως μέσα στη χρονιά, η A.K. Press θα κυκλοφορήσει ένα τόμο "The Best Of Vague" που θα είναι συλλεκτικό απόκτημα.

 ο Survival Kit αυτού του τεύχους παραλίγο να έμενε μισό. Γιατί; Προτού γράψω αυτά τα λόγια, πήρα ένα ζάρι και είπα: Αν το νούμερο που θα έρθει είναι μονό, θα πέσω απ' το μπαλκόνι. Αν είναι ζυγό, θα συνεχίσω το άρθρο. Ήταν ένα απλό παιχνίδι με την Τύχη (ή την Ατυχία αν θέλετε). Ευτυχώς το ζάρι έφερε ζυγό νούμερο κι έτσι μπορώ να σας πω για το **The Dice Man** του Luke Rhinehart, ένα βιβλίο που θα σας αλλάξει τη ζωή σε ασύληη πτολεμαϊκή βαθμό.

Ο ήρωας του βιβλίου είναι ο ίδιος ο Δρ. Rhinehart, ένας καταιωμένος ψυχίατρος και επιτυχημένος ψυχαναλυτής. Βγάζει πολλά λεφτά, έχει μιά πανέμορφη γυναίκα και δυό χαριτωμένα και έξυπνα παιδιά, είναι όμορφος - τι άλλο θέλει; Οπως και στο "American Psycho", έτσι και στο "Dice Man" ο ήρωας έχει αποκτήσει ότι χρειάζεται για την απόλυτη ευτυχία, όπως οριοθετείται αυτή η έννοια από τη σημερινή καταναλωτική κοινωνία. Κι όμως κι εδώ υπάρχει ένα πρόβλημα. Ο Rhinehart έχει βαρεθεί τη ζωή του (κι είναι μόλις στα 30 του). Βλέπει με φρίκη τον εαυτό του να παγιδεύεται όλο και πιο πολύ στη φυλακή των συνηθειών και της ρουτίνας, συνειδητοποιεί ότι ζει μηχανικά κάνοντας τα ίδια πράγματα κάθε μέρα και ότι η ζωή του δεν έχει ίχνος ποικιλίας. Την ίδια χρονική περίοδο έρχεται σε ρήξη με όλους τους συναδέρφους του, αφού υποστηρίζει ότι η ψυχανάλυση είναι εντελώς άχρηστη και όχι μόνο δε βοηθά, αλλά εμποδίζει πολλές φορές τον άνθρωπο να βρει τον πραγματικό του εαυτό.

Νοιώθοντας την απελπιστική ανάγκη για μά αλλαγή, ο Rhinehart αποφασίζει να βάλλει μπροστά τη δική του θεωρία για τον ολοκληρωμένο άνθρωπο. Πιστεύει ότι κάθε φορά που παίρνουμε μιά απόφαση, αυτό συμβαίνει γιατί έτσι το θέλησε το μεγαλύτερο μέρος του εαυτού μας. Πάντα όμως υπάρχουν κάποια μικρότερα μέρη που είχαν διαφορετική γνώμη και πρότειναν μιά διαφορετική απόφαση. Τα μέρη αυτά καταπιέζονται διαρκώς και στο τέλος ατροφούν με αποτέλεσμα να μας οδηγούν σε μιά βαρετή και μίζερη ζωή. Αν όμως δώσουμε σε όλες αυτές τις "μειονότητες" ίσες πιθανότητες ανάπτυξης με εκείνο το συμβατικό κομμάτι του εαυτού μας, τότε τι θα συμβεί; Θα ανακαλύψουμε όλες τις διαστάσεις του εαυτού μας και θα έρθουμε σε αρμονία με το "είναι" μας.

Ενα βράδυ λοιπόν μετά από μερικούς γύρους πόκερ και έναν έντονο διαπληκτισμό με τρεις συναδέρφους και φίλους, ο Δρ. Rhinehart πεθαίνει και γεννιέται ο **Ζαράνθρωπος!!** Οταν όλοι έχουν φύγει από το σπίτι του, ο Rhinehart παρατηρεί πως ένα ζάρι είναι σκεπασμένο από ένα τραπουλόχαρτο. Χωρίς καλά-καλά να το σκεφτεί, αποφασίζει να σηκώσει το χαρτί και αν το ζάρι δείχνει άσσο, να βιάσει τη γυναίκα του καλύτερου φίλου του! Η προοπτική αυτή υπήρχε πάντα σε μιά λανθάνουσα κατάσταση στο νου του και πάντα καταπιεζόταν. Η Θεά Πιθανότητα όμως του δίνει τη δυνατότητα να πραγματοποιήσει αυτή την επιθυμία του: το ζάρι δείχνει άσσο! Απο κει και μετά ο πειραματισμός επεκτείνεται σε απίστευτα όρια. Ο Rhinehart καθορίζει τη συμπεριφορά που θα έχει κάθε εβδομάδα, με το ζάρι. Τη μιά στιγμή είναι διεστραμμένος σεξουαλής, την άλλη καθυστερημένος, την άλλη ο Αδόλφος Χίτλερ, την επόμενη δολοφόνος, ο Ιησούς Χριστός, γυναίκα, ομοφυλόφιλος, χίππη... η λίστα δεν έχει τελειωμό. Το ζάρι του λέει τα πάντα: αν θα παρατήσει τη γυναίκα

του και τα παιδιά του για πάντα, αν θα προσπαθήσει να ρίξει στο κρεβάτι τη γριά και άσχημη γραμματέα του, τι τακτική θα ακολουθήσει με τους ασθενείς του, αν θα αυτοκτονήσει. Τα τερτίπια του ζαριού μεταμορφώνουν τη ζωή του ήρωα μας σε μιά αμοιβαδοειδή προσωποποίηση της τρέλας - ο ίδιος βέβαια είναι **απολύτως λογικός**. Ολοι βέβαια όσοι τον ξέρουν, νομίζουν πως έχει χάσει κάθε επαφή με την πραγματικότητα ενώ αυτός συνεχίζει να εξερευνά τη μεθυστική και μυστηριώδη γοητεία του ζαριού. Η απρόβλεπτη φύση της Θεάς Τύχης κάνει τη ζωή του συναρπαστική και το ζάρι του χαρίζει κάτι πολύ σημαντικό: την ελευθερία του από τις τύψεις. Ο Rhinehart πείθει τον εαυτό του πως οτιδήποτε κάνει είναι θέλημα του ζαριού και όχι δικό του και γλυτώνει έτσι από οποιουσδήποτε ενδοιασμούς. Το ζάρι δεν τον βάζει να κάνει πάντα ευχάριστα πράγματα, αλλά αυτός δε μετανοίωνε για τίποτα. "Ω, Ζάρι, το δικό Σου θέλημα γεννηθήτω, και όχι το δικό μου".

Δε θα περάσει πολύς καιρός μέχρι το ζάρι να ζητήσει κι άλλους πιστούς. Ετσι ο Rhinehart θα μυήσει στη μαγεία της πιθανότητας τις ερωμένες του, κάποιους ασθενείς του, κάποιους συναδέρφους του, ακόμη και τα ίδια του τα παιδιά. Που όμως μπορεί να φτάσει αυτό το πράγμα; Μπορεί το Ζάρι να γίνει Θεός; Θα το μάθετε διαβάζοντας το βιβλίο.

Στο εξώφυλλο, το "The Dice Man" γράφει πως "θα σας αλλάξει τη ζωή". Κάτι τέτοιο καυχιούνται και εκαποντάδες άλλα βιβλία. Το "The Dice Man" είναι ίσως το μόνο που θα τα καταφέρει. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως διαβάζοντάς το, θα σκεφτείτε έστω και για μιά φορά να αφήσετε το ζάρι να σας κυβερνήσει για λίγο. Πολλοί από εσάς θα το δοκιμάσετε. Προσοχή όμως: το ζάρι είναι πιο εθιστικό κι απ' το πιο ισχυρό ναρκωτικό.

Μετά από όλα αυτά, ίσως να μην έχει σημασία το στυλ της

γραφής. Κι όμως, το "The Dice Man" (10) είναι τόσο ξεκαρδιστικά καλογραμμένο που σου ρχεται να κλάψεις από χαρά. Δεν αναλώνεται σε ψευτολογοτεχνικές περιγραφές, αλλά αντιθέτως περνάει αμέσως στο "ψητό", σε κάθε ένα από τα 97 κεφάλαια του. Δεν θέλετε να το αφήσετε από τα χέρια σας! Α, και κάτι άλλο. Το ότι διαβάζετε αυτή την κριτική το χρωστάτε στο Ζάρι. Αυτό μου επέτρεψε να τη δημοσιεύσω. "Ω, Ζάρι, το δικό Σου θέλημα γεννηθήτω και όχι το δικό μου!"

 α τελειώσουμε με λίγα λόγια για το **"Bleeding Eyesore"**. Το 4ο τεύχος αυτού του Αγγλικού φανζίν ήρθε στα χέρια μου την ώρα που τελείωνα αυτό το άρθρο, αλλά δε μπορώ να μην το αναφέρω, κυρίως λόγω του καταπληκτικού αφιερώματος στον **Terrence Mc Kenna**, ένα σύγχρονο Ιρλανδό Σαμάνο, που μιλάει για τους πειραματισμούς του με ναρκωτικές ουσίες, το new age, τα οράματά του για το μέλλον της ανθρωπότητας και τις μελλοντικές επαφές μας με εξωγήινους πολιτισμούς. Μεστές, μετρημένες κουβέντες με μεγάλη σημασία και μιά τρομακτική διορατικότητα. Ακρώς ενδιαφέροντα είναι και τα δύο μεγάλα άρθρα για την Ουσιαστική Πραγματικότητα (**Virtual Reality**) και τον **Νευροχώρο** (**Neurospace**), τα δύο παράλληλα σύμπτωτα της επαναστατικής πληροφορικής, των φυσικών ναρκωτικών, των νέων γλωσσών επικοινωνίας και της ελεγχόμενης και προγραμματιζόμενης ψευδαίσθησης. Προσθέστε σε όλα αυτά δεκάδες κριτικές άλλων φανζίν και καταλόγων εταιρειών και θα καταλάβετε ότι αυτό το πνευματικό δημιούργημα του **Paul Harrison** είναι κάτι που πρέπει να αποκτήσετε πάση θυσία. Κάπως πιό μικρό λοιπόν το **Survival Kit** αυτού του τεύχους λόγω διακοπών και λοιπών θνητών αδυναμιών. Επιφυλάσσω να επανορθώσω στο επόμενο, στο γενέθλιο άρθρο.

Να ευχαριστήσω όσους παράγγειλαν T - Shirt "Survival Kit" χωρίς να ξέρουν τι δείχνει η στάμπα! Με λίγη τύχη κάπου σε αυτό το τεύχος θα υπάρχει η μακέτα της στάμπας για να μην αγοράζετε γουρούνι στο σακί. Και βέβαια η τιμή του κάθε T - Shirt είναι 1800 δραχμές και όχι 2.500 όπως γράφτηκε στο προηγούμενο τεύχος. Χρωστάω και άλλο ένα ευχαριστώ στη Φλώρα και τον Gizz για τη βοήθειά τους (άντε ρε, γίνατε διάσημοι τώρα!!!). Αυτά από μένα προς το παρόν. Εκανα και ένα τρομερό μαύρισμα στην Κόλαση! Διαβολεμένα τροπικό! Στο επόμενο τεύχος θα έχουμε συνταγές διάσημων καννιβάλων για το μαγείρεμα ανθρώπων (δεν αστειεύμαι!), το πρώτο βιβλίο του Robert K. Ressler, του αστυνομικού που έχει συλλά-

βει τους περισσότερους σειριακούς δολοφόνους (δεν αστειεύμαι!), το βιβλίο του K. Μητσοτάκη για τον παθολογικό σαδισμό (αστειεύμαι ρε, μη βαράτε!!) και άλλα πολλά. Και μην ξεχνάτε: μη χρησιμοποιείτε τις ψευδαισθήσεις σας - κάντε τις κομμάτια και πετάξτε τις στα σκουπίδια! SEE YOU IN HELL!!!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- Τα τελευταία νέα είναι πως ο David Flint αποχώρησε από την ομάδα του Headpress για να αφοσιωθεί στην έκδοση του ήδη πετυχημένου του φανζίν, Sheer Filth.
- Το πραγματικό του όνομα ήταν David Berg και ήταν ακόμα ένας φιλόδοξος μιμητής του Jim Jones, του ανθρώπου που οδήγησε εκατοντάδες πιστούς σε μαζική αυτοκτονία στη Γουιάνα.
- Η λέξη προέρχεται από μετάφραση του όρου "Cinema Of Transgression".
- βλέπε: "Nekromantik" I και II, "Hot Love", "Sex, Murder, Art" και άλλα.
- βλέπε: "Paranoia In Print", MMB No 8.
- Ο Ellis παραδέχτηκε άλλωστε σε μιά συνέντευξή του ότι έγραψε το "American Psycho" σε μιά ιδιαίτερα άσχημη και ανούσια περίοδο της ζωής του, όπου ακολουθούσε τον γιάππικο τρόπο "ζωής" και είχε τρομερά προβλήματα λόγω της εκτεταμένη χρήσης ναρκωτικών που έκανε.
- Εδώ θα ήθελα να διακινδυνεύσω και μιά πρόβλεψη: το "American Psycho" θα γίνει σίγουρα ένα από τα πλέον σημαντικά βιβλία της δεκαετίας που διανύουμε.
- Που "παίζει" επικίνδυνα με το λογότυπο του γνωστού περιοδικού μόδας "Vogue".
- Για κάποιες γενικές πληροφορίες για τη λέσχη αυτή, βλέπε περιοδικό "FLASH", τεύχος Ιουλίου '92.
- Το "The Dice Man" γράφτηκε το 1969 στην Αμερική και έγινε άμεσως μπεστ-σέλερ. Στην Αγγλία έχει εκδοθεί 18 φορές ως τώρα. Άλλα βιβλία του Rhinehart είναι: "Long Voyage Back", "Matari", "The Book of EST" και "Adventures of Wim".

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

- **HEADPRESS 4 (66A4)** - 4.00 λίρες από τη διεύθυνση: P.O. Box 160, Stockport, Cheshire SK1 4ET, U.K. Το "Der Todesking" (VHS/PAL) με αγγλικούς υπότιτλους έχει 17 λίρες. Γράψτε τους και για τα μπλουζάκια και τις κασέτες που βγάζουν.
  - **APOCALYPSE CULTURE (370A5)** - \$ 13 από: Feral House, P.O. Box 861893, Los Angeles CA 90086-1893, USA. Τα ταχυδρομικά είναι \$ 3.50 (επιφανείας) ή \$ 7 (αεροπορικά) και αν στείλετε ταξεκ η εμβασμα, κάντε το πληρωτέο στη "Feral House Inc." Ζητείστε και τον τρομερό κατάλογο με τα υπόλοιπα βιβλία τους (Anton La Vey, Joe Coleman, Bob Black κλπ.)
  - **DIRTY PLOTTE 3,4,5 (28A4)** - \$ 4.00 το καθενα από την Julie Doucet, (P.O. Box 660, New York, NY 10040-0805, USA).
  - **AMERICAN PSYCHO (400A5)** - 9.50 λίρες από το: Forbidden Planet, Mail Order DPMT, 71 New Oxford Street, London WC1A 1DG, UK.
  - **VAGUE**
    - 18/19 (147A4), Conspiracy Theories, 3.00 λίρες
    - 20 (100A4), Televisionaries, 3.00 λίρες
    - 21 (120A4), Cyberpunk, 4.00 λίρες
    - 22 (120A4), Paris '68/88 4.00 λίρες από τη διεύθυνση: DS4A DISTRO, c/o Box 8, Greenleaf Bookshop, 82 Colston St, Bristol, Avon, England. Ρωτήστε και για το "Best of..." γιατί μπορεί να έχει βγει ως τώρα.
  - **THE DICE MAN** (by Luke Rhinehart, 550A5) - 6.00 λίρες από το: Murder 1, Mail Order DPMT, 71-73 Charring Cross Road, London WC2H 0AA, England.
  - **BLEEDING EYSORE 4 (32A4)** - 1.50 λίρες από τον: Paul Harrison, 46 Leatham Park Road, Purston, W. Yorks WF7 5DT, England.
- όπου δεν αναφέρονται ταχυδρομικά τέλη, συμπεριλαμβάνονται στην τιμή.
- **ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ** ξαναχτυπά! Οσοι ασχολούνται με το φαινόμενο Charles Manson άλλα και όσοι δεν έχουν ούτε ένα μπλουζάκι της προκοπής, αφέλουν να απεύσουν να αγοράσουν το μπλουζάκι "Heather Skeleter" που έχει μια καλή φωτογραφία του Manson και μια δηλωση που έκανε σταν φυλακίστηκε, το καλοκαίρι του θανάτου, το 1969. Πολύχρωμα και προσεγμένο, κοστίζει 2.500 δραχμές (με ταχ. τέλη), σε διπλό μπλουζάκι (L & XL) από το "Κτήνος", Τ.Θ. 30653, 10033 Αθηνα. Αντε και περιμένουμε και το νέο τεύχος τον Οχτώβρη.

SAVAGE PRESS

ADVENTURE (Postbox 343, DK 1503, Copenhagen V, Denmark)

Εχοντας ένα επιτάιντσο σινγκλάκι, το δο τεύχος του Δανέζικου Adventure έφτασε ως εμάς φορωμένο με μπόλικες πληροφορίες και συνεντεύξεις. Από τον Steve Wynn, τους Go Betweens και τους Dinosaur Jr., μέχρι πανάγνωστα συγκροτήματα της χώρας του, σε μιά φροντισμένη offset έκδοση. Υπάρχουν ακόμα μπόλικοι δίσκοι και παρουσιάσεις συναυλιών. (29,50 Κορώνες, έτσι για να την ψάξετε και λίγο με το χρηματιστήριο).

MAYPOI KΥΚΛΟΙ (Λεωνίδας Βαλασόπουλος, Μέτρων 1, 142 31, Αθήνα)

Γρήγορα ενέσκυψε το δεύτερο τεύχος του φανζίν αυτού και μέσα σε 20 φωτοτυπημένες σελίδες συναντάμε τους Last Drive, τους Carter, τους Bauhaus, τους Soup Dragons, καθώς και αρκετές παρουσιάσεις καλοκαιρινών συναυλιών. Το φανζίν χρειάζεται συνεργάτες και διανομείς. (Κοστίζει 350 δρχ.)

ABUS DANGEREUX (BP 172, 82001, Montauban Cedex, France)

Το γαλλικό φανζίν έφτασε αισίως στην 27η φάση του και το τελευταίο του τεύχος εκτός από μιά συνέντευξη με τον Artur Lee των Love σχετικά με τις νέες του μουσικές ενασχολήσεις, περιέχει θέματα για τους Jive Turkey, Band Of Susans, Mush, Tabasko (με όλους αυτούς πρώτους έχει κι ένα 5" CD), Hypnotics, Thousand Yard Stare, Dum Dum Boys, Monomen, Therapy? (Χωρίς ταχυδρομικά κοστίζει 25 φράγκα, γαλλικά έτσι;)

SEMEDIC (Λεωφ. Μακαρίου 10, Ιωάννινα, 45 221)

Ενέσκυψε στα Γιάννενα, είναι παχύ, δακτυλογραφημένο σε κομπιούτερ, φωτοτυπημένο, γενικά μιά δουλειά που προμηνύει εκπλήξεις για το μέλλον. Περιέχει μιά demo tape των Panic Machine, και Hole, Viv Akaudren, Αρνητική Στάση, Codeine, Nirvana, Dirty Saints, Μπορίς Βιαν, Θέατρο, Young Gods. Κάτι που πραγματικά αξίζει τον κόπο να αποκτήσετε. Εχει κι "ένθετο" με στίχους των Sonic Youth και κάτι ενδιαφέρουσες κασέτες που "εμπορεύεται" το περιοδικό. (550 δρχ.)

HAPPY HARRY (Ατλαντος, 15-19, 112 54, Αθήνα)

Τεύχος παράνοιας, έπεσε τυχαία στα χέρια μας και το απολαύσαμε δεόντως ακριβώς γιατί αναπληρώνει ένα "λογοτεχνικό" κενό, τώρα που άλλα ανάλογα φανζίν έχουν σιγήσει (προς το παρόν ελίζουμε...). Κείμενα μεταξύ μύθου και πραγματικότητας, διηγήματα να τα ρουφάς και να σκέφτεσαι πως είναι ο κόσμος μας, Rollins, ποιήματα, Les Thugs... Επενδύστε, αν δεν είναι ήδη πολύ αργά. (φωτοτυπημένο, 200 δρχ.)

RUTA 66 (C/Aribau 282-284, 08006, Barcelona, Spain)

Καλοκαιρινό με εκατό σελίδες, έγχρωμο εξώφυλλο Sonic Youth, το καλύτερο ανεξάρτητο ισπανικό περιοδικό, συνεχίζει απτότητο το δρόμο του. Και μόνο να δείτε τα ονόματα των γκρούπ που παίξαν τους τελευταίους μήνες στην Ισπανία, θα τραβάτε τα μαλλιά σας και θα καταρίστε όλους τους εθνικισμούς και τους πολέμους του κόσμου! Κατά τα άλλα, Rollins, Paul Kelly, Monomen, Burning Spear, J. Geils Band και ένα κάρο ισπανικές μπάντες. (Στις εφημερίδες θα μάθετε πόσες δραχμές κάνουν οι 450 πεσέτες).

STRESS (Τ.Θ. 53, Λιβαδειά 321 00)

Οπου η επαρχία επιμένει να μας τροφοδοτεί με έντυπα και το Stress με το τεύχος 7 1/2 συνεχίζει κλείνοντας τρία χρόνια υγιούς ζωής. Είναι "η γοητεία της φωτοτυπίας ενάντια στην ιλουστρασίον μιζέρια και αποχαύνωση των Media" και αυτό σίγουρα είναι το καλύτερο τεύχος που έχουν βγάλει τα παιδιά. . Πολλά θέματα, έξυπνα κείμενα κι αν δε μπορείτε να... κλέψετε αυτό το τεύχος, αγοράστε το! (60 φωτοτυπημένες A4 σελίδες, 400 δρχ.)

GROOVY EYES (3, Rue de l' Horloge, 35000 Rennes, France)

Ενα ακόμα γαλλικό φανζίν γεμάτο αγάπη και αφοσίωση (υπερβολική μερικές φορές) στο garage, το beat και το rhythm 'n' blues, αλλά όταν αυτά όλα γίνονται με μεράκι και εξερευνητική διάθεση, κάθε "κακιά" σκέψη πάει περίπατο. Αποκλειστικές συνεντεύξεις και άρθρα για τους Headcoats, Cramps, Dukes, Mild Mannered Janitors, Cosmic Dropouts, Hoods και πάει λέγοντας. (66 φωτοτυπημένες σελίδες A4)

ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ (Γιάννης Θωμάτος, Φαρρων 5-7, Γαλάτσι 111 47)

Καμμία σχέση με την ομώνυμη φασιστοφυλλάδα, για να μη δημιουργούνται παρεξηγήσεις. Ισως όμως τα παιδιά θα έπρεπε να βρουν άλλο όνομα... Το τρίτο τεύχος του κυκλοφόρησε και απ' ότι φαίνεται είναι το μοναδικό straight edge φανζίν που κυκλοφορεί στην Ελλάδα. Περιέχει μιά συνέντευξη με τους Nautia, ανταποκρίσεις από τη Φινλανδία και άλλα διάφορα. Εκτός από αυτά, το φανζίν περιλαμβάνει και μιά ενδιαφέρουσα mail order λίστα που δεν έχετε παρά να τη ζητήσετε στη διεύθυνσή του. (100 δρχ. 26 φωτοτυπημένες σελίδες)

steel pole bath tub

Συνεργοί στο οπτικοακουστικό έγκλημα που συντελείται προς όφελος του rock 'n' roll κόσμου, οι Steel Pole Bath Tub, αναλαμβάνουν να γκρεμίσουν τα παλιά είδωλα και να καταστρέψουν όλες τις βασικές αρχές που διέπουν την κλίμακα του σολ. Είναι οι Τιμωροί, οι οποίοι προστίθενται στη σειρά των Δολοφόνων του Φυσιολογικού Ήχου, σκοπεύοντας πάνω απ' όλα να κάνουν την πλάκα τους, έχοντας όμως πολύ σοβαρούς στόχους.

Κλασσικό τρίο, με τον Darren More-X στα ντραμς, τον Mike Morasky στην κιθάρα και τα φωνητικά και τον Dale Flattum στο ενεργειακό μπάσσο, δημιουργήθηκαν λίγα χρόνια πριν στο Σαν Φραντσίσκο και με δύο άλμπουμς και μερικά σίνγκλς στο ενεργητικό τους, έχουν καταφέρει να ελκύσουν την προσοχή των κριτικών, έτσι ώστε να ξανατολισθουν (το Μάη του '91 σαπόρταραν τους Melvins και σε πολλές περιπτώσεις έκλεψαν κυριολεκτικά την παράσταση) πριν δύο μήνες να περάσουν στην από δω μεριά του Ατλαντικού και να τουράρουν στην Βρετανία, μαζεύοντας ένα συνοθύλευμα από φρικιά, punks και harcorers, άτομα που γουστάρουν το θόρυβο, στον οποίο οι Steel Pole Bath Tub επιδίδονται με προσέγγιση ενός πολύ σημαντικού ποσοστού.

Προς αναζήτηση πειραματικών μορφών θορύβου, οι Steel Pole Bath Tub ηχογράφησαν τα LP "Butterfly Love" (1989) και "Tulip" (1990) και το τινί άλμπουμ "Lurch"

(1989), όλα για την Boner, καθώς και μερικά επτάιντσα, μπαίνοντας σε περιπέτειες για να πείσουν τελικά τον κόσμο πως γνωρίζουν αυτό που κάνουν με συνέπεια και μάλιστα το πράττουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Τραγούδια για καταστάσεις του σήμερα, για γυναίκες του χτες (ποτέ όμως κάτω από το πρίσμα του μισογυνισμού) και μιά μουσική να ξεσκίζει τ' αυτιά και να προκαλεί ναυτία.

O Darren γεννήθηκε στο Seattle και οι Mike και Dale κατάγονται από το Bozeman της Μοντάνα (μιά τέτοια πόλη πρέπει να είναι το Twin Peaks, στο σήριαλ του Lynch, ο οποίος κατάγεται από την Μοντάνα και στην ζωή τους στο Bozeman αναφέρεται το τελευταίο σίνγκλ του γκρούπ) και το να είσαι punk σ' αυτήν την μικρή πόλη το 1979, πολλές φορές σήμαινε ξύλο και διώξεις. Οι γονείς μου με έδιωξαν στα 15 από το σπίτι, λεέι ο Mike. Ζούσα κάνοντας "μπούκες", πουλώντας ναρκωτικά. Ποτέ μου δε σκότωσα κανένα ή κάτι τέτοιο, δεν ήταν όπως τώρα με τις συμμορίες. Η πόλη μου ήταν μικρή και εγώ προσπαθούσα να διασκεδάσω και ταυτόχρονα να επιβιώσω. Χριστέ μου, τι εφιάλτης...

H εξάπλωση της δράσης των Steel Pole Bath Tub στο Σαν Φραντσίσκο έγινε η αιτία, ώστε το γκρούπ να αποτελέσει τμήμα των Tumor Circus, μαζί με τον Jello Biafra και τον Charles Tolnay των King Snake Roost. O Biafra γοητεύτηκε βλέποντας το πρώτο τους κονσέρτο στην πόλη και η συνέχεια είναι αρκετά γνωστή. Το ομώνυμο άλμπουμ των Tumor Circus ηχογραφήθηκε στα τέλη του 1989 και όλα τα τραγούδια του υλικού γράφτηκαν σε δύο μέρες. Χρειάστηκαν δύο χρόνια στον Biafra να προσθέσει τα φωνητικά και να γράψει τους στίχους, ώστε να γίνει εφικτή η κυκλοφορία του δίσκου.

H στάση τους απέναντι σε κοινωνικά γεγονότα είναι ακραία και αυτό φαίνεται και στα λόγια του Mike:

Με ενδιαφέρουν οι φόροι, το πρόβλημα της μόλυνσης του περιβάλλοντος και το γεγονός πως η χώρα μου γίνεται ολοένα και πιό φασιστική. Αλλά δεν συγκρατώ ονόματα. Προτιμώ να βγω στο δρόμο και να κατεβάσω μιά τζαμαρία...

Tο τελευταίο τους σινγκλ "Bozeman" τα λέει όλα κι αν κάνετε μ' αυτό την αρχή, είναι αδύνατο να μην ανατρέξτε και στις περασμένες δουλειές τους.

• ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ

ΑΟΡΑΤΩΣ ΔΟΡΥΦΟΡΟΥΜΕΝΟΝ

σε ενα τρένο. Έχει ακόμη πάνω του το χνούδι του ζώου απ' όπου προήλθε, άτεχνη, μα τυλιγμένη με τέχνη, θαλάσσια φυτικά σχήματα, σπείρες, μαίνανδροι ίδιοι βόστρυχοι, ελατήρια στριφτών εντέρων, μακραίνει στρίβοντας, τεντώνεται σαν το νήμα της στάθμης, βιθοσκοπώντας το άπειρον του αεικίνητου αέρα. Χωρίς χρώμα, ίσως ένα αδύναμο άσπρο, παίρνει ανάλογα από όπου περνάει, μιά σκιερή απόχρωση, μιά αντανάκλαση πέφτει επάνω της από ηλιαχτίδες, σταγόνες νερού, μετουσιώνεται στιγμαία, αλλά ο προρισμός της μόνο να ξετυλίγεται θέλει, μακριά όσο ο διάδρομος. Ηλεκτρίζεται, θωπεύει την άσημη σκόνη, αποτυπώματα φευγαλέα, σαν ένας συλλέκτης του χρόνου μέσα από ένα

πέρασμα, χωρίς να έχει βρει ακόμη όνομα (ένα μίτο) να βγει στην έξοδο πριν γίνει κόμπος, να τελειώσει το ταξίδι της επιστροφής από σταθμό σε σταθμό.

"Οι λογαριασμοί ρέουν ανάκατα εντός μας, επειδή δεν έχουμε μέσα μας ψυχή. Γιατί αν η ψυχή μας είχε κάποτε αφέντη, τότε δε θα νοιώθαμε μέσα στο στήθος μας τις στεναχώριες και τις ατέλειωτες σκοτούρες". (Γιοσίντα Κέντο).

Κελαϊδήματα και φτεροκοπήματα από το δάσος. Η καρδιά φουντώνει κάτω στο ρέμα, πεταλούδες πετούν μαζί με το ρεύμα του αέρα. Η Θεία Μετάληψη με γαλήνεψε σήμερα το πρώι και με παρηγόρησε για όλες τις πληγές που πέρασα, από τόσους αόρατους εχθρούς που αντιμετώπισα χωρίς κανόνες. Τώρα θυμάμαι, το βασίλειο των γρύλων, το λαγκάδι που πέρασα διαβαίνοντας ένα θυμαρένιο διάσελο, σιδερόφραχτοι γρύλοι, ένα με τα αλογίσια πόδια τους, με τις χρωματιστές γιορτινές στολές τους, να ξεπηδούν από παντού, διαπερνώντας τους ιστούς των αραχνών σαν μία επέλαση. Τότε τους χαιρέτησα... Κοιτάζω τη γάτα μέσα στο κουτί των υποδημάτων να βυζαίνει τα μικρά της τρυφερά, τα κοτούφια να πετούν από κλαρί σε κλαρί, ντυμένα στη μαύρη οπαλίνα τους και σκέφτομαι τα λόγια ενός γέρου αναχωρητή που πέρασε από εδώ.

Είδαμε τον ήλιο να ανατέλλει νωρίς το πρωί από τη θάλασσα, με υπέροχα απαλά κόκκινα και πορτοκαλιά χρώματα. Ένας μικρός λαγός πλησίασε, κίσσες έκραξαν πάνω από τη νερατζιά. Νηνεμία. Χθες ανακάλυψα πως έχω ακόμη στο πόδι μου, εκείνο το μικρό κομμάτι από αγκάθι αχινού, εδώ και κάτι χρόνια και σαν να ξύπνησε γαργαλώντας με, ποιός ξέρει γιατί, θυμίζοντάς μου ένα μακρινό βίωμα σε μιά στιγμή συντέλειας. Το λιακωτό μοιάζει φθαρμένο από χρώμα στάχτινο κι οι πλατιές σανίδες καστανιάς έχουν βαθείες γραμμές, σχήματα μεταμορφώνονται σε υγρές παραστάσεις ανάλογα με το φως.

Τη νύχτα, ίσως κάποιο τσακάλι ούρλιαξε και με τρόμαξε, μετά γεύτηκα φράουλες δροσερές κάτω από τη γλώσσα μου, ησύχασα, γύρισα στο άλλο πλευρό προς τον τοίχο. Αεροπλάνα πέρασαν κάτω απ' τ' αστέρια, δρόμοι έσπασαν τον πάγο

να μπαίνω μαν απλή γλώσσα με ηχούς υγρών που χοννούν ή κυλούν, μοιάζει να θέλει να εκφράσει κάτι, άναρθρα σαν κλάμψα ή γέλιο μωρού που συστέλλεται και διαστέλλεται μέσα μου. Αισθάνομαι λίγο σαν τον Γκιούλιβερ, μόνο με λιλιπούτειο μυαλό αντί αντιλήψεως, το σώμα μου πως μικραίνει κάθετα ή οριζόντια, η αίσθηση συγκεντρώνεται δόλη την πηγή της αναπονοής. Διαισθάνομαι την έννοια του ωραίου, σαν κάτι απερίγραπτο και άγνωστο, μα συγχρόνως έντονο για μιά στιγμή - σαν αντικατοπτρισμός - σαν ηχώ - σαν αιώρηση. Μου έρχονται λέξεις στο νου, από τη μουσικότητά τους μόνο, όπως: σκουταρέλλα, σερσέγγι, σαιτούρα, σφέτζος. Είναι παράξενο, δύες από σίγμα, προσπαθώ να βρω την κοινή τους νότα, αλλά τότε ξαφνικά παίρνουν σάρκα και οστά, βγάζουν πόδια και φτερά, γίνονται ζωντανές υπάρξεις και φεύγουν. Το κάθε τι είναι ζωντανό, ακόμα κι αυτό το ντιβάνι που με φιλοξενεί τώρα επάνω του. Απαλό, τρυφερό και ζεστό σαν τον καλύτερο φίλο.

Παρακολουθώ το ρεύμα του χειμάρου, σαν ένας φειδωλός τράχηλος που στριφογυρίζει πάνω από την επιφάνεια σαν μιά ανατριχίλα σε πετσί διάφανο, άτρακτο που διαθλά τους οργανισμούς του, ζωντανή εικόνα μιας άγνωστης γνώσης. Πέφτουν τα φύλλα της φτελιάς χωρίς σκιά, το φως και το σκοτάδι, από χρώματα ακαθόριστα σαν μιά ανεπαίσθητη ψευδαίσθηση μέσα σε αυτό το ήσυχο, βαθύ στόμα της γης. Κάπου ένα μικρό φυτό φτάνει να αποκολληθεί από μιά πέτρα, να αναδυθεί μέσα από αυτόν τον καθρέφτη, να φωσφωρίσει από φούσκες οξυγόνου, να γράψει τον κύκλο του και ύστερα να ακολουθήσει πάλι ροή, καμμιά ταραχή, κανένα σημείο στην παύση. Στο τζάμι από το παράθυρό μου αντίθετα, υπάρχει μιά άκαμπτη θολή γυαλάδα. Ο αέρας δεν παίζει μέσα του, τα κύματά του μοιάζουν παγωμένα και αδιαπέραστα. Μέλισσες γνέφουν σε αυτόν τον αντικατοπτρισμό σαν από παράλογο διάλογο: προσπαθούν να χτυπήσουν με τα φτερά τους τον ερημητικά αόρατο κλειστό αέρα.

Γέρνω το κεφάλι μου προς τα πίσω, απαλά ενδίδω στην ήρεμη αυτή στιγμή του απογεύματος που απλώνεται αργά-αργά, αγκαλιάζοντας όλες τις αισθήσεις. Η καμπύλη γίνεται ευθεία, χαλαρή, δονείται ανεπαίσθητα και ύστερα χάνει την πυκνότητα του σχήματός της, σταματά να εκπέμπει, αιωρείται με τον φυσικό νόμο της άνωσης. Γαλάκτινη ροή, μοιάζει να κυλάει εκεί που γίνεται ένα, σβύνει φθίνοντας προς το άπειρο. Σα να μπαίνοβγαίνω από μιά κοιλιά-πόρτα χωρίς πλατύσκαλο ενός σπιτιού μάλλον στα σύννεφα, βουτώ σε αργή κίνηση, ανυψώνομαι το ίδιο αβίαστα, όλος μέσα σε ένα θαυμάσιο άφαντο κουκούλι.

"Η φαντασία μου", σκέφτομαι, "δεν θα κλειδώνει ούτε έναν περίσσιο σπόρο μοναξιάς από τη βροχή". Σε στάση όπως η λιμπελούλη κι ο προσευχόμενος μάντις, σα να περιμένω -άγνωστο γιατί- το αεικίνητο του εκκρεμούς να γνέψει τις εναλλαγές των εποχών και τις επιταγές των δυνάμεων, ένα φιλόλιγνο καλάμι που τις ρίζες του απλώνει κάπου βαθειά, με ένα βατράχι πάνω του να στέκεται, παίζοντας εγερτήρια, μεταλλικά μικρά γκονγκ...

Ρακί, βασιλικός, γλάστρες με γαρυφαλλίες και γεράνια, κάψα, ποντιακή λύρα, χώροι πάνω σε παλιά θαλάσσια μωσαϊκά. Η σκέψις μου ταξιδεύει μέσα σε ζεστές αγκαλιές και σπάνια συναισθήματα χαιδεύουν την καρδιά μου, από γούνα χώου, μαλακή και τροφαντή σαν αιδοίο, σαν κόμη αγνή, αγιασμός, μαγικό βοτάνι της ανατολής. "Ζαρκαδόπαιδο, εσύ που γυρεύεις μόνο την καλή, καλή σου τύχη και ξαστεριά στο δρόμο σου αλαφροπάτητο". Η θάλασσα νά' χει το χρίσμα κι ο ουρανός διάδημα ρώμη βασιλικής δρυός! Καλή πίστη για όλα τα καραβάνια της ερήμου κάτω από το ναδίρι

Σεπτέμβρης '92
Λάμπρος Τσάμης

Spaced Out WE ARE WATCHING !

Αλλο ένα καλοκαίρι έχει σχεδόν φύγει. Με μια αόριστη αίσθηση ανακούφισης οι ανερχόμενοι office executives σταματάνε να ανακατεύουν τα ποτά τους με τη διακοσμητική ομπρελλίτσα και ξεφορτώνονται το μπλαζέ ύφος. Δεν χρειάζεται πλέον να προσποιούνται πως διασκεδάζουν. Ολο τον επόμενο χειμώνα, πάντως, οι διακοπές που πέρασαν θα είναι το ψυχολογικό τους δεκανίκι: ένας λόγος να παρατείνουν την αξιοθρήνη της ύπαρξης.

Τα χαζοτεκνά των δεκαέτια ετών θα ανακαλύψουν για μια ακόμη φορά τη σωστή χρήση για το φανελλάκι -φοριέται μέσα από το πουκάμισο- και θα κλάψουν για χιλιοστή φορά που ο Brando πάχυνε και έχασε τα μαλλιά του. Ακόμα και η σκέψη ότι μπορεί να καταλήξουν σαν κι αυτόν, για κάποιους ανεξήγητους

λόγους τούς τρομοκρατεί πάντα στο τέλος του καλοκαριού.

Για εννιά ολόκληρους μήνες τα ferry boats δεν θα μεταφέρουν στίφη κρετίνων από τη μια μεριά

της χώρας στην άλλη κι εγώ προσπα-

θώντας να δείξω την ευγνωμοσύνη μου, σταματώ να προ-

σεύχομαι στις μητέρες ηλιακές ακτίνες να μεταλ-

λάξουν τους πάντες σε

κάτι πράσινο

, γλοιώδες και με εφτά πόδια,

κλείνω τη μπαλ-

κονόπορτα στα μούτρα

αυτής της απασιας εποχής

που έχει τις τελευταίες αναλαμπές της και

αφήνω τη βελόνα να κυλή-

σει στα αυλάκια του "Gunslinging Bird" του Charlie Mingus. And I just feel great...

Καλό χειμώνα.

Spaced Out

Brainstorming

Οι βιο-κοινωνιολόγοι αισθάνονται δικαιωμένοι: Η -δήθεν- επικράτηση του νεο-φιλελευθερισμού τούς δίνει τη δυνατότητα να περιφέρουν ελεύθερα τα παραληρήματα τους από περιοδικό σε περιοδικό και από εφημερίδα σε εφημερίδα, και βιάζονται να ανακοινώσουν ότι μπορούν να αλλάξουν τον κόσμο αλλάζοντας τα γονίδια μας. Μια νέα εποχή ανατέλλει: το χροσό αστέρι που οι ναζί φόραγαν στους Εβραίους, δίνει τη θέση του στις βιο-γεννετικές επεμβάσεις, και νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης ετοιμάζονται να υποδεχθούν τους κάθε λογής "καταραμένους" αυτού του κόσμου.

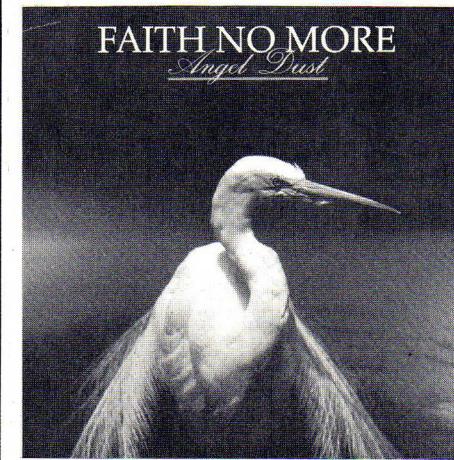
Οι ντόπιοι -προοδευτικοί υποτίθεται- αρθρογράφοι τσιμπάνε: Η θεωρία ότι οι ομοφυλόφιλοι δεν είναι προϊόν του κοινωνικού περιβάλλοντος αλλά γεννετικά καθορισμένοι, τους ενθουσιάζει. "Να το τέλος", κραυγάζουν γεμάτοι ενθουσιασμό, "σε όλες τις ηθικόλογες υστερίες γύρω από την ομοφυλοφιλία". Δεν μπορούν να δουν ότι αυτές οι θεωρίες είναι απλά το προσάναμα στις πυρές που ετοιμάζονται να στήσουν οι σύγχρονοι ιεροεξεταστές. Οι "διαστροφές" που δεν "θεραπεύονται" γίνονται ακόμα πιο σιχαμερές στα μάτια της σιωπηλής πλειοψηφίας και οι εγκεφαλοχειρούργοι θα είναι οι αυριανοί θεματοφύλακες των παραδόσεων και του ηθικού μας αναστήματος: ποια μαμά αλήθεια δεν θα πλήρωνε μια χειρουργική επέμβαση που θα απάλασσε το γιο της -ή την κόρη της- από το "σιχαμερό στίγμα" της ομοφυλοφιλίας;

Ο Λεπέν τρίβει χαρούμενος τα χέρια του και το FBI ετοιμάζεται να φακελλώσει τους Αμερικάνους πολίτες ανάλογα με τη φυλετική τους προέλευση: είναι η γκετοποίηση που νομιμοποιείται αυτή τη φορά με τη σφραγίδα της "επιστήμης". Και δεν πρόκειται να προκαλέσει εντύπωση σε κανέναν αν εμφανιστεί και στην Ελλάδα κάποιος φέρεται πιο "επιστήμων" που θα προσπαθήσει να μας πείσει ότι οι Αλβανοί είναι εκ γεννετής εγκληματίες, οι Φιλιππινέζοι κάνουν μόνο για υπηρέτες, οι Πακιστανοί με τους Ινδούς γεννήθηκαν με προορισμό να προμηθεύουν φτηνά πληρώματα στο Λάτση και δεν υπάρχει γοτιοαμερικάνος που να μην εμπορεύεται κόκα.

Ο Κοινωνικός Δαρβινισμός δεν είναι απλά μια τάση της βιολογίας που ίσως έχουμε την ευτυχία να έχουμε ξεχάσει σε λίγα χρόνια. Ολοι αυτοί οι ιδιοφυές κύριοι είναι η θεωρητική κάλυψη των μελλοντικών Χίτλερ. Οσο πιο γρήγορα τους στείλουμε να σαπίσουν σε κάποιο κελί, τόσο το καλύτερο.

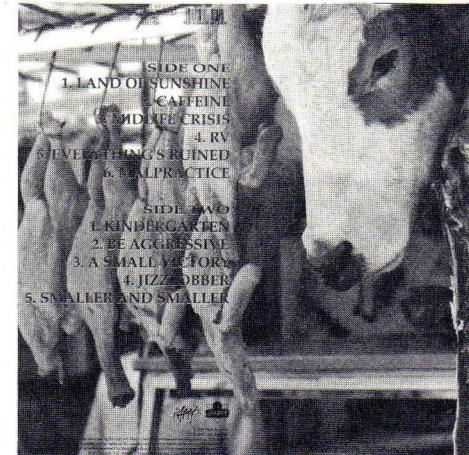
Υ.Γ. MC Νεκτάριες, ο Bowie και ο Jagger είναι γνωστοί bisexuals: Τι συμβαίνει με την πρόσθιο σύμφυση τους; Άλλοτε είναι κανονικού μεγέθους -όπως στους ετεροφυλόφιλους- και άλλοτε σχεδόν διπλάσιου -όπως στους ομοφυλόφιλους;- Εχεις μήπως αναλογισθεί ποτέ την πιθανότητα να είσαι λίγο -τόσο δα- μαλάκας;

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΓΝΩΣΤΗ
Οι Faith No More
είναι γνωστό πως δεν έχουν
πια πίστη. Ως εκ τούτου αποφάσι-
σαν να αλλάξουν και τη δική μας. Σαν
έφηβοι skaters που τους ανάγκασαν να βγά-
λουν τις βερμούδες και να φορέσουν κοστούμι
τσαντίζονται, (σαλτάρουν εν τέλει) και μετατρέ-
πουν τα νεύρα της εταιρείας τους σε τεντωμένα σχοινιά πάνω
στα οποία κάνουν για άλλη μια φορά τα ακροβατικά κόλπα
τους.

Το άλμπουμ των F.N.M. πριν . . .

voun να γίνουν
AOR ή ακόμη και
pop ποιητές όταν
τους προκύψει. Αγ-
γελόσκονη, καφεϊ-
νη και συντρίμια.
ψιλο-funky basi-
lines, μικρές νίκες
που γίνονται όλες
και μικρότερες κα-
εκρήξεις αδρεναλί-
νης: παιδάκια, βου-
λώστε το και λάβε-
τε κατά πρόσωπος
τον καλύτερο δί-
σκο της χρονιάς.

. . . και μετά

(η, τουλαχιστον
εχει δυο οψεις)

←
Σε χρονική απόσταση μιας εβδομάδας από τώρα ποι· γράφω
είναι τα γενέθλια μου: 23 years are just washed down the
drain.

Μαμά, κρυώνω -έξω η θερμοκρασία αγγίζει τους τριάντα έξι
βαθμούς πάνω από το μηδέν- γερνάω και είμαι μόνος.

Nirvana δε σημαίνει αφασία, φλώρια. Αεροπλανικοί αληταράδες οι Nirvana, χωρίς την παραμικρή αίσθηση του μέτρου, έχουν ταϊσει με την σκόνη του van τους όλους τους Αμερικάνους ήρωες των charts και συνεχίζουν να σεληνιάζονται -και να σεληνιάζουν- με σπηνταρισμένα ανά την υφήλιο live. Οι stage divers σκορπίζουν ιδρώτα και κάματο και εκτοξεύουν τα κορμιά τους στα άστρα. Οι Nirvana παριστάνουν τους αδιάφορους. Τόσα χρόνια έσπερναν καταιγίδες και τώρα πια ξέρουν: ήρθε η ώρα να θερίσουν θυελλες.

Ο Kurt Cobain -Σάτυρος ή Μορφέας;- άλλοτε διονυσιάζεται και άλλοτε ναρκολαμβάνει. Κρύβει το πρόσωπο του πίσω από τα μαλλιά του -ο κρυπτονάρκισσος- και κιθαρίζει. Ξαφνικά, με μια καλοζυγισμένη εκτίναξη, βουτάει μέσα στο drum kit διαλύωντάς το. Εν τέλει δύει μέσα στα συντρίμμια και κοιμάται αγκαλιάζοντας ό,τι έχει απομείνει από την κιθάρα του.

Ο Chris Novoselic φοράει το μπάσσο του στο ύψος των γονάτων και προσπαθεί ακατάπαυστα να ματώσει τις χορδές του. Κοιτάει γύρω του με την αθώα χαρά του πιτσιρικά που σβήνει τα κεράκια στην τούρτα γενεθλίων του -ο κρυπτο-Αβερελ- και σαν νέος προφήτης καταστροφών προλέγει οικονομικό collapsus για τις ΗΠΑ. Αμήν και πότε!

Intergalactic Super Stuff

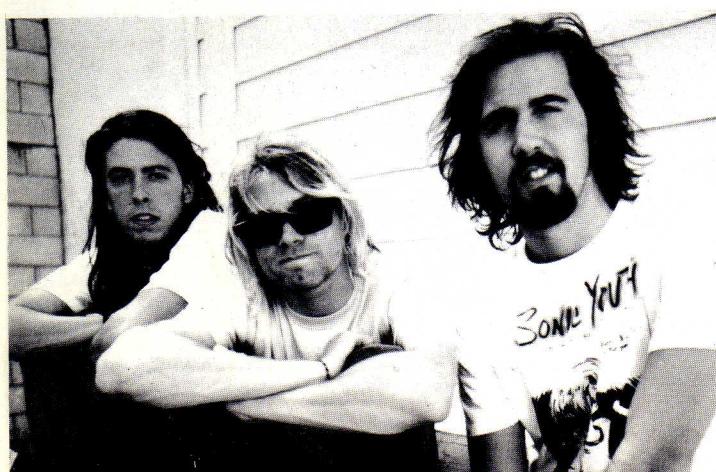

Survival Kit: Με διαφορά, η πιο παρανοϊκή στήλη που έχει εμφανιστεί ποτέ σε ελληνικό περιοδικό. (Με έχουν πιάσει κάτι περίεργοι πόνοι τελευταία και φοβάμαι μήπως ο Μπαμπούρης κάνει voodoo τελετές σε βάρος μου, γι' αυτό τον παινεύω)

L7: Επί σκηνής στοματικό σεξ, ε; Αντε, να πάρνει σειρά και το κοινό. Cunt Power!

Πέτρος Κωστόπουλος (ο αρχισυντάκτης του ΚΛΙΚ): Επιτέλους, να κάποιος με λιγότερη ευφυΐα κι από ένα στεγνωτήριο ρούχων, που έχει δώμας την τσίπα να το παραδέχεται ανοιχτά. (Αν διαβάσετε τα editorials του θα καταλάβετε τι εννοώ. Τραγέλαφος).

Pearl Jam: Σε κάνουν να θυμηθείς τι σημαίνει να ακούς rock'n'roll. Ετοι απλά.

Ξέρω πώς σκέφτεσαι trendy boy: Το "Smells Like Teen Spirit" είναι καλό soundtrack για την ιλλουστρασίον ψευτοεξεγερσή σου και τον δήθεν τσαμπουκά σου. Το "Come As You Are" ήταν επιτυχημένο συνοδευτικό των γελίων περιπτύξεων σου. Οταν όμως τύχει από κάποιο τραγικό λάθος να ακούσεις το "Territorial Pissings" τρέχεις τρομαγμένος να κρυφτείς. Και τότε οι rock'n'roll suicides είναι, για μια ακόμη φορά, κυρίαρχοι του παιχνιδιού. Κι εγώ, βασιλιάς τους. So long, suckers!

Κόκα Κόλ(π)α. Οταν ο Μπιλ Κλίντον παρουσίασε σαν υποψήφιο αντιπρόεδρο του τον Αλμπερτ Γκορ, ο δεύτερος δήλωσε πως έχει έρθει ο καιρός για μια "νέα γεννιά ηγετών". Μετά από λίγο ο Μάρλιν Φιτζγουότερ, επίσημος σφουγκοκωλάριος του Μπους, υπενθύμιζε στον κόσμο πως το "νέα γεννιά" είναι διαφημιστικό σύνθημα της Pepsi Cola. "Οι Δημοκρατικοί έχουν τους Pepsi Boys", είπε, "ενώ το δίδυμο Μπους-Κουέηλ είναι το αυθεντικό, δηλαδή η Coca Cola". Πολιτική αντιπαράθεση. Οπως λέμε "Θρύλλες σε θέλει η πούτσα του Μπορέλλι", δηλαδή. (Η είδηση παρμένη από τα "Νέα")

Δήμο, με ξέρεις τώρα: δεν πρόκειται να το παίξω μελό. Rest in peace bud...

Same Ol' Boring Shit

Ολυμπιονικολαγνεία. Ποντιακοί χοροί, δάφνες, κλάδοι ελιάς και φαιδράς πορτοκαλέας. Φήμες ότι ήθελαν να τους φορέσουν περικεφαλαίες και περικνημίδες και να τους στείλουν προς ανάκτησιν των Γαυγαμήλων διαφεύδονται κατηγορηματικά.

Στάθης Τσαγκαρουσιάνος -όπως πάντα-. "Το μάτι", λέει, "είναι ο φαλλός των media". Και τα ρουθούνια τι είναι ρε μάπα; Οι όρχεις; Τώρα εξηγείται γιατί από τα μάτια του ρέεισπέρμα αντί για δάκρυα.

Erasure: Μετά τους Abba, ποια άλλη τραυματική εμπειρία της ανθρωπότητας θα αποπειραθούν να μας θυμίσουν; Τους θαλάμους αερίων;

Ελληνική Seattlemania: Ποιοι απ' όλους αυτούς τους χατζηπαπάρες θα ήξεραν προς τα που πέφτει το Seattle αν δεν ήταν το hype των Nirvana;

Manic Street Preachers: Το κραχτήρι του αγγλικού μουσικού Τύπου τελικά έπιασε τόπο. Το "Motorcycle Emptiness" θυμίζει γελοιότητες τύπου Queen και η μουσική βιομηχανία μπορεί πλέον να αισθάνεται ευτυχισμένη που κατάφερε να ευνουχίσει άλλη μια σπουδαία μπάντα.

Mudhoney: Τελικά, αντί να πουν στις πολυεθνικές που να βάλουν τα δολλάρια τους, προτίμησαν να τα μπουκωθούν οι ίδιοι, υπογραφώντας συμβόλαιο με τη WEA. Ας ελπίσουμε το bigmuff τους να παραμείνει μπουκωμένο για να μην ξαναπούν αηδίες.

NICOTINE

Για το Ιταλικό rock, λίγα πράγματα γνωρίζουμε και απ' όσο ξέρουμε υπάρχει ένα ισχυρό underground κίνημα, το οποίο όμως είναι σκορπισμένο σ' ολόκληρη την Ιταλία και πολύ λίγο είναι συνδεδεμένο.

Στις Καταλήψεις των μεγάλων πόλεων, αμερικάνικα, ευρωπαϊκά και Ιταλικά γκρουπ δίνουν συχνά το παρόν και στα λιγοστά κλαμπ που υπάρχουν οι συναυλίες αποτελούν καθημερινό φαινόμενο, με ένα ακρατή

παλμούς, να κυριέψουν τα τελευταία οχυρά του εφησυχασμού σας. Το περσινό σινγκλ τους για την Καλιφορνέζικη Dionysus που παρουσιάσαμε στο No 11 του MMB, αποτέλεσε την απαρχή για μιά συνέντευξη και μιά μελλοντική συνεργασία μαζί μας. Ο Marco "Paisley" Posocco (φωνή, κιθάρα, κοσμικές ακτινοβολίες), ο Mario Ircocoana (τύμπανα και ότι άλλο πρόχειρο βρει), ο Rusty Pandolfo (εκπληκτικό μπάσσο) και ο David Lenci (φωνή, κιθάρα, καρμικά feedbacks), μίλησαν στο Merlin's για την αποκοτιά τους να παραμένουν ακόμα ζωντανοί σε έναν κόσμο που αυτοκτονεί καθημερινά.

Φάτε λοιπόν τη μανιταρόπιτά σας και ανοίχτε καλά τ' αυτιά...

MMB: Νομίζω ότι καλό είναι να μας πείτε μερικά πράγματα για τους Nicotine Spyral Surfers,

πριν από οτιδήποτε άλλο...

Λοιπόν, όλα έκεινησαν πολύ παλιά (το 1986 δηλαδή). Αρχικά λεγόμασταν Blueberry Coffin, παίζοντας "τερατώδες garage - punk" και μετά, μόλις ο David μπήκε στο συγκρότημα, συνεχίσαμε σαν N.S.S. Την εποχή εκείνη χαρακτηρίζαμε τον ήχο μας σαν "Beat - a - delia", άλλα στην πραγματικότητα ήταν ένα crossover (τι απαίσια λέξη!) από πολλά στυλ: ψυχεδέλεια, Δυτική ακτή, garage, beat... Το 1988 ηχογραφήσαμε την πρώτη μας παραγωγή σε μορφή σινγκλ με δικιά μας ευθύνη. Ήταν το EP "I Had A Dream" που λόγω προβλημάτων εκτύπωσης και άλλων οικονομικών, κυκλοφόρησε στα 1989 (ενώ ο Paisley κι ο Stefano - o πρώτος μπασίστας μας- υπήρε-

Nicotine Spyral Surfers καταφθάνουν δονούμενοι από ψυχεδελικούς

τούσαν τη γαμημένη θητεία στο στρατό).

Τυπώθηκαν χίλιες κόπιες και χωρίς καμία αναφορά στον μουσικό Τύπο, αλλά με δικιά μας διανομή, πουλήθηκαν οι επτακόσιες κι οι εκατό δόσθηκαν σαν δώρο. Όλα άλλαξαν το χειμώνα του '89 όταν ο Marco κι ο David μετακόμισαν στο Μιλάνο, βρήκαν νέο μπασίστα (τον Rusty "Dusty" Pandolfo) και κάναμε περιοδεία στην Ισπανία με τον παλιό (με όλη τη σημασία της λέξης, ήταν 42 χρονών!) ντράμερ Silvio. Εφυγε από το συγκρότημα το Πάσχα του '90 εξαιτίας εργασιακών οικογενειακών προβλημάτων και των και τη θέση του κατέλαβε ο Mario Ircocoana. Ετσι φτάσαμε στη σημερινή σύνθεση και σε έναν εντελώς κα-

νούργιο ήχο. (Πρώτο κομμάτι που γράψα με μαζί ήταν το "Plastic Sonic Pill", που απαντάται στο σινγκλ της Dionysus).

MMB: Πως θα περιγράφατε τη μου που παίζετε με βάση το ψυχεδελικό ήχο;

Μας αρέσει να φανταζόμαστε τους N.S.S. σαν μια περιέργη ψυχεδελική μπάντα, ακόμα κι αν δεν είμαστε μόνο ψυχεδελικοί.

MMB: Γιατί διαλέξατε αυτό το όνομα; Η αλήθεια είναι πως ακούγεται εξαιρετικό ωραίο...

Εχει σχέση με ένα όνειρο που είδε ο Paisley. Χιλιάδες σκελετοί να σερφάρουν κανα βυθίζονται σε μιά δίνη καπνού. Στον τίτλο, το "Y" αντικαθιστά το "I" σαν ένα φόρος τιμής στους Byrds!!!

MMB: Υπάρχουν στην Ιταλία

SPYRAL

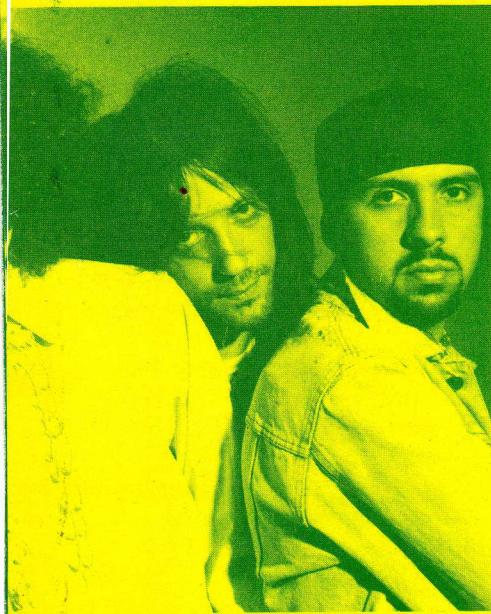
ριο όμως, που κάθε αλλο παρά ισχυρό μπορεί να θεωρηθεί. Οπως παντού, μονάχα τα "μεγάλα" ονόματα επιβιώνουν κι αν μιλώντας για ιταλικό rock έχετε στο νου σας κάτι ανάλογο του Αντριάνο Τσελεντάνο, καλύτερα να σκύψετε το κεφάλι, να το βάλετε ανάμεσα στα σκέλια και να τρέξετε (αν μπορείτε στη στάση που βρίσκεστε), όσο πιό μακριά μπορείτε. Οι Nicotine Spyral Surfers καταφθάνουν δονούμενοι από ψυχεδελικούς

SURFERS

χα-χα!!!!!! Καλά, κόβουμε τις μαλακίες. Για να πούμε την αλήθεια, υπάρχουν πολλά ψυχεδελικά γκρουπ σύντομα οι Afterhours, οι Alice In Sexyland, οι Sexicolor, οι Effervescent Elephants, οι Magic Potion, οι Pale Dawn (τα τρία τελευταία διέλυσαν πριν από ένα χρόνο), μα όλα έχουν διαφορετικό τήχο από μας. Οι N.S.S ανοίγουν τέρμα τους γαμήμενους ενισχυτές!

MMB: Τι γίνεται με την ανεξάρτητη ιταλική σκηνή σήμερα;

Υπάρχουν πολλές και καλές μπάντες, αλλά δεν υπάρχουν ανεξάρτητες εταιρίες στην αγορά και οι περισσότε-

ρες αργοσβήνουν εξαιτίας του κακού promotion, της φτωχής διανομής και της χαμηλής ηχητικής παραγωγής. Εννοείται πώς οι "μεγάλες" ασχολούνται μόνο με ιταλόφωνα συγκροτήματα και ενδιαφέρονται αποκλειστικά για ελαφρά και ακίνδυνα pop-rock σχήματα. Η κατάσταση των συναυλιών είναι ακόμα χειρότερη. Δύσκολα βρίσκονται χώροι και όταν τους βρεις, κερδίζεις ελάχιστα χρήματα. Η τεχνική υποστήριξη σίνει σχεδόν απαράδεκτη...

MMB: Πως ήρθατε σε επαφή με τη Dionysus; Ο Lee Joseph άκουσε το "I Had A Dream" στη συλλογή "Kaleidoscopic Vibrations No 4" (μιά συνεργασία της Direct Hit και του περιοδικού

Τ Η Σ
Φλόριντα
"Kaleidoscope")
και μας ζήτησε μερικά
σίνγκλς για τον κατάλογο
διανομών του. Επειτα του στείλαμε το νέο μας υλικό που του άρεσε και μας ζήτησε να κάνει ένα σίνγκλ για την εταιρεία του.

MMB: Φαντάζομαι οι εμπνεύσεις σας να έρχονται από ένα σωρό μούσικούς χώρους...

Θες κι άλλο ψυχοτροπικό υλικό! Ακου λοιπόν: Κέρουακ, Κόρσο, Γκίνσμπεργκ, Μπαροούζ, Jefferson Airplane, Hendrix, Quicksilver Messenger Service, Pink Floyd της εποχής του Barrett, Barrett, Stooges, Creedence, Led Zeppelin, MC 5, Smashing Pumpkins, Thin White Rope, Rick Griffin...

MMB: Τι σημαίνει για σας το ψυχεδελικό rock;
Τα παραπάνω συντους Love

Battery, Union
Carbide Production,
Jane's Addiction, Soundgarden, Kaleidoscope, Robyn Hitchcock,
Gong, Flaming Lips, Spacemen 3, Monster Magnet.... ωωωωπς!!! Νομίζαμε πως θέλεις να σου πούμε τις αγαπημένες μπάντες μαφ!

MMB: Που στοχεύετε και σε τι ελπίζετε;
Σύντομα ξεκινάμε την ηχογράφηση του πρώτου μας άλμπουμ κι αυτός είναι ο πρώτος μας στόχος. Μετά θέλουμε να δώσουμε πολλές συναυλίες και να ζήσουμε εν ειρήνη (κάτι που γίνεται όλο και πιο δύσκολο στην εποχή μας). Ζήτω τα κυβερνοφρικά!!!

Love-evoL - Love-evoL - Love-evoL!!!
Η MEXPI ΤΟΥΔΕ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ
(μικρή είναι, μα θα μεστώσει!) • I Had A Dream 7" EP
(3

songs ,
Spyral Joint
Music, καλοκαίρι
1989) • I Had A
Dream (στη συλλογή
"Kaleidoscopic Vibrations
No 4, καλοκαίρι
1989) • Plastic Sonic
Pill/Dharma Bum 7" (Dionysus,
καλοκαίρι 1991) • For What It's
Worth (στη συλλογή "Belgian Mania
Goes To Italy", Boom!, Μάης 1992)
ΕΤΟΙΜΑΣΤΕΙΤΕ!
Lucifer Sam (μαζί με το No 6 του ισπανικού φανζίν "Ansia De Color" -ήδη
πρέπει να κυκλοφορεί) • Αλλο, ένα ισπανικό σίνγκλ, δωρεάν (κι
αυτό πρ

έπει
να βγαίνει
αυτές τις μέρες) •
My Mind Got Eyes (live
ηχογράφηση για την επερχόμενη
συλλογή του βρετανικού φανζίν "Freakbeat"
και της Delerium, "Fun With The
Mushrooms"). • Το πρώτο τους LP
αναμένεται για το φθινόπωρο αυτό, για λογαριασμό της ιταλικής
Helter Skelter.
ΕΠΑΦΗ (ΚΑΙ ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ ΝΑ
ΜΗΝ ΤΗΝ ΧΑΣΕΤΕ!)
Marco "Paisley" Posocco
Via L. Carli 3
20128 Milano
Italy

το τηλέφωνο είναι το 0039/2/2593719 και
σας το δίνουμε για εδώ και τώρα παραγγελία του πρώτου σινγκλ. Ελάχιστες κόπιες απομένουν και είναι αμαρτία να μην
υπάρχουν στη δισκοθήκη σας.

SKY WITH DIAMONDS

Τον τελευταίο καιρό, όλο και περισσότεροι άνθρωποι, απογοητευμένοι απ' όσα συμβαίνουν, αποφασίζουν να υψώσουν το βλέμμα προς τ' αστέρια, μήπως βρουν καμμιά άκρη, εκεί ψηλά στον ουρανό...

Το MMB που πάντα υποστηρίζει τέτοιες προσπάθειες, σας παρουσιάζει εδώ Τον Αστρολογικό Οδηγό Της Νέας Σαιζόν, πόνημα της συνεργασίας της Ραμόνας Σκορδομπούτσογλου και της διεθνούς φήμης ψυχοερευνήτριας, Medium, και αστρολόγου, Κλαούντιας Καρακαλτάκα-Ζούμα. Αυτές οι δύο, αφού έκαναν μιά συνεδρία στον "Κάβουρα" στα Εξάρχεια, σαβουρώνοντας τέσσερα δίπιττα και πέντε μπύρες η καθεμιά, έπεσαν σε βαθύ λήθαργο και συνδέθηκαν απ' ευθείας με το κοσμικό δίκτυο, απ' όπου μας έρχονται τα τελευταία νέα...

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου - 20 Απριλίου)

Οι άλλοι κάνουν συνεχώς το λάθος να αμφισβητούν τις καλές προθέσεις σας. Ο φυσικός σας τσαμπουκάς, έρχεται σε αντίθεση με τη ρομαντική και ευαίσθητη ψυχή σας και όλος ο συνδυασμός λειτουργεί κατά κάποιον τρόπο σαν αλεξικέραυνο παρεξηγήσεων...

Κουράγιο, κουράγιο. Μην το βάζετε κάτω! Η καινούργια σαιζόν θα σας δώσει την ευκαιρία να αποδείξετε σε όλους την καλοσύνη σας. Οπως λέει κι ο αγγλικός λαός:

Move Your Ass And Your Mind Will Follow. Yo! (Στμφ. Κούνα το μυαλό σου και ο γάιδαρός σου θ' ακολουθήσει.)

Τυχερό τραγούδι: We Care A Lot / Faith No More

ΤΑΥΡΟΣ (21 Απριλίου - 20 Μαΐου)

Η αλήθεια είναι ότι οι μήνες που πέρασαν ήταν γεμάτοι καθυστερήσεις και αναβολές στα πλάνα που θα σας εξασφάλιζαν το καινούργιο 16-βάλβιδο GEO GSi σε χρώμα ασημί μεταλλικό και σας έκαναν να αισθάνεστε λίγο άβολα.

Μην τα βάζετε με τον μάνατζέρ σας. Δε φταίει αυτός. Οι συγκυρίες φταίνε. Αν διατηρήσετε αυτή τη μετρημένη σας στάση λίγο ακόμα, το GSi δε θ' αργήσει να φανεί και τότε...

Τυχερό τραγούδι: It's The End Of The World (As We Know It) / R.E.M.

Για τους τους μήνες που πέρασαν, αλλά δυστυχώς ακόμα το πληρώνετε κι απ' ό, τι φαίνεται θα το πληρώνετε για πολύ. Άλλωστε γενικά είστε ο τύπος που την πληρώνετε στο τέλος.

Μάλλον δε θα εισπράξετε σύντομα τα "ευχαριστώ" που σας οφείλονται, αλλά κάντε υπομονή. Η Δευτέρα Παρουσία εφευρέθηκε για κάτι τύπους σαν κι εσάς, που τρελαίνονται για parties...

Τυχερό τραγούδι: More Than A Feeling / Boston

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (21 Ιουνίου - 20 Ιουλίου)

Κλαψ! Λυγμ! Γιατί θα πρέπει να καθαρίζετε εσείς για όλους; Ελεος! Με όλον τον κόσμο να σας φορτώνει τα προβλήματά του, με δυσκολία βρίσκετε χρόνο να κάνετε τις δικές σας δουλειές. Αν οργανωθείτε καλά από σήμερα, έχετε πολλές πιθανότητες να είστε στην ώρα σας, στο rendezvous που έχετε στις 9 Απριλίου του 1993 με τον διευθυντή ροής γνωστού ραδιοφωνικού σταθμού, για να πάρετε πρωινή ζώνη.

Προσέξτε τη δίαιτά σας!

Τυχερό τραγούδι: How Gee / Black Machine

ΛΕΩΝ (21 Ιουλίου - 21 Αυγούστου)

Αμα χάσετε κι εσείς την ψυχραιμία σας, χαθήκαμε. Θα πρέπει να ξέρετε ότι όλοι βασιζόμαστε επάνω σας, γιατί εσείς ξέρετε να κρατάτε το κεφάλι πάντα ψηλά, αξιοπρεπείς, σαν τον άρχοντα της Ζούγκλας.

Με την ευκαιρία, θα πρέπει να πάρετε λίγο τη φράντζα και να στρώσετε τη χαίτη. Αποφεύγετε το πιστολάκι, γιατί κάνει ψαλλίδα. Γιατί δε δοκιμάζετε dreadlocks, έτσι για αλλαγή;

Τυχερό τραγούδι: I'm Too Sexy / Right Said Fred

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (22 Αυγούστου - 22 Σεπτεμβρίου)

Στο μυαλό κυρίως, άσπιλος και αμόλυντος κι αυτό μετράει. Επιτέλους! Δεν το καταλαβαίνετε ότι μιά τέτοια αγνότητα καταντάει στο τέλος σκέτη πρόκληση;

Κάντε και καμμιά κομπίνα, καμμιά μικροαπάτη, γιατί στο τέλος θα βγείτε ο αδικημένος της υπόθεσης. Και πως-το-λένε-αυτό-για τη Γυναίκα Του Καίσαρα, δε φτάνει, λέει, μόνο να δείχνει τίμια, πρέπει και να είναι...

Τυχερό τραγούδι: Time / Pink Floyd

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου - 22 Οκτωβρίου)

- Γιαννάκη παιδί μου, ανάβει το flash;
- Ναι-όχι-ναι-όχι-ναι-όχι.

Τυχερό τραγούδι: Power In The Darkness / Tom Robinson Band

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (23 Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου)

Ενώ είστε άγιοι άνθρωποι, το Hi - fi σε ό, τι σας θυμίσει ότι είναι το σωστό, σας κάνει να φαίνεστε οι χειρότεροι άνθρωποι του κόσμου. Είστε

πρέπει να αποκτήσετε ένα αλεξίσφαιρο από δω και στο εξής και αυτό είναι: Διπλωματία.

(Για λίστα διασήμων προσωπικοτήτων που ανήκουν στο ζώδιο του Σκορπιού και έχουν πυροβοληθεί, στέίλτε SAE στη διεύθυνση του περιοδικού.)

Τυχερό τραγούδι: Οποιοδήποτε, παιγμένο ανάποδα.

ΤΟΞΟΤΗΣ (23 Νοεμβρίου - 20 Δεκεμβρίου)

"Λέγε με Γκαστόνε" μου είπε ο φίλος μου ο Τοξότης, όταν πρωτοσυστηθήκαμε, καθώς μου άνοιγε την πόρτα του Ταξί για να περάσω. Ταυτόχρονα έσκυψε και μάζεψε ένα τσαλακωμένο χιλιάρικο, που είχε σφηνώσει στη γρίλια του υπονόμου.

Είστε τόσο καλοί, που με την τύχη πάντα στο πλευρό σας, καταφέρνετε όλους σας τους στόχους. Προσοχή όμως, όπως είναι γνωστό, η τύχη προκαλεί εχθρούς, προκαλεί και φίλους (και αυτό είναι το χειρότερο).

Τυχερό τραγούδι: Take The Money And Run / Steve Miller Band

ΑΙΓΑΚΕΡΩΣ (21 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου)

Σε αντίθεση με τους συνάδέρφους Σκορπιούς που φαίνονται οι χειρότεροι άνθρωποι του κόσμου, εσείς είστε οι χειρότεροι άνθρωποι του κόσμου. Αυτό το λένε όλοι. Αν δεν το πιστεύετε, ρωτήστε κι αυτόν που είναι δίπλα σας αυτή τη στιγμή. Γι' αυτό λοιπόν μη λέτε και πολλά. Αράξτε, φάτε κανένα γιασούρτι που κάνει καλό στον οργανισμό σας και γενικά ηρεμήστε. Δε φταίτε εσείς! Απλώς οι άλλοι σας κακολογούν συνέχεια γιατί κατά βάθος θα ήθελαν κι αυτοί να είναι τέτοια καθάρματα σαν κι εσάς.

Τυχερό τραγούδι: Venus In Furs / V.U.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου)

Τους ξύπνησες όλους! Γιατί;

Κυρίες -κυρίως- και κύριοι Υδροχόοι, μας έχετε κάνει μπάχαλο. Καλά δε μας λυπάστε; Νομίζετε ότι έχουμε όλοι το κουράγιο να τραβιόμαστε και μας έχετε σήκω-κάτσε και πήγαινε-έλα; Πετάτε τη σπόντα σας κι μετά "δεν ξέρετε τίποτε".

-Τιν τούτο παιδάκι μου;

-Παπάκια πάνω σε τσόπερ, γιαγιά...

Τυχερό τραγούδι: Nice 'n' Sleazy / Stranglers

ΙΧΘΥΣ (19 Φεβρουαρίου - 20 Μαρτίου)

Καλά, εσείς δεν καταλαβαίνετε Χριστό. Εχετε περάσει σε άλλη διάσταση. Αν και η πρωτοβουλία να παίρνετε μίζα από οποιονδήποτε σας αναγκάζει να του απευθύνετε το λόγο, έδιωξε πολλούς από τους επίδοξους θαυμαστές σας, ο περίγυρός σας παραμένει ασφυκτικά πυκνός και το Fun-club σας ολοένα αυξάνει σε αριθμό.

Μέσα στο χειμώνα ο μανδύας από ροδοπέταλα που είχατε κοζάρει σε μιά βιτρίνα, θα ανήκει πλέον στην garde-robe σας...

Τυχερό τραγούδι: Bring tha Noize / Public Enemy & Anthrax

classi fieds

Πωλούνται εκατοντάδες ψυχεδελικοί και σπάνιοι δίσκοι από την δεκαετία του '60 και πολλοί new wave. Σάκης, τηλ. 9918648 / 9239205

Ζητούνται ηχογραφήσεις των συναυλιών των Mano Negra και των Public Enemy στην Αθήνα.

Γιάννης ή Μανώλης, τηλ. 6819567.

Υπάρχει πλούσια συλλογή για ανταλλάγματα.

Πωλούνται: a) DOD GRAPHIC EQUALIZER (35000),

b) DIGITECH DSP 128 (60000)

c) CHANDLER OVERDRIVE (30000)

d) BASS ELEHNIKO (30000)

e) KIΩΑΡΑ CHARVEL (100000)

στ) ΕΝΙΣΧΥΤΗΣ ΜΠΑΣΣΟΥ REGENT 50 W (450000).

ΤΗΛΕΦΩΝΟ : 6545454 (Γιάννης)

Merlin's music box

P R E S E N T S

E U R O P E A N T O U R

OVER COAT AN CLUB

20+21
ΝΟΕΜΒΡΗ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΘΗΝΩΝ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ROCK'N'ROLL ΜΥΛΩΝΑΣ

12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΕΩΣ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Το Φωτογραφικό Κέντρο Αθηνών, από τις 12 Οκτωβρίου έως τις 6 Νοεμβρίου, θα φιλοξενήσει τη φωτογραφική ενότητα του Δημήτρη Μυλωνά "ROCK'N'ROLL". Κίνητρο για τη δημιουργία της συγκεκριμένης φωτογραφικής σειράς είναι η αγάπη του Δημήτρη Μυλωνά για το Rock'N'Roll. Η συλλογή αυτών των μουσικών εικόνων άρχισε πριν από τέσσερα χρόνια και αποτελεί αυστηρή επιλογή από ένα μεγάλο όγκο δουλειών.

Οπως λέει ο ίδιος Αυτές οι φωτογραφίες είναι κάτι που ξεκίνησε εντελώς αυθόρμητα. Κάθε μία ξεχωριστά περικλύει μεγάλες ποσότητες έντασης και ενέργειας. Επίσης δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι κάθε ένας από αυτούς τους καλλιτέχνες και τα συγκροτήματα που απεικονίζονται, ανήκουν στις μουσικές μου προτιμήσεις...

ΣΙΝΑ 52 - ΤΗΛ. 3808825
ΩΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ 6:00-9:30 μ.μ. ΔΕΥΤΕΡΑ-ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

HAKQ FM
ENAI MONO
ROCK & ROLL.

102,4 MHZ